

Giới thiệu Tu Ma Phi Thăng Quyền

Có lẽ mọi người thường hay nghĩ giới tu tiên rất vĩ đại sự trường sinh bất lão hay phép thuật cao cường.

Để đạt được những điều đó thì tu sĩ cũng phải trải qua những cuộc cạnh tranh tàn khốc, kẻ mạnh tồn tại, kẻ yếu hủy diệt.

Cảnh giới của tu sĩ theo thấp lên cao như sau: Tụ Linh Cảnh(9 tầng cảnh giới)

Thoát Phàm Cảnh(sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong)

Tạo Đan Cảnh(sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong)

Nguyên Anh Cảnh(sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, loãn anh kỳ)

Muốn tu luyện được thì trước hết tu sĩ phải có linh căn, linh căn càng mạnh thì tu sĩ càng tiến được xa hơn trong con đường tu luyện.

Từ Thoát Phàm Cảnh mỗi lần tăng lên một cảnh giới lớn thì tu sĩ sẽ được tăng thêm tuổi thọ nhất định.

Người ta nói tu tiên cầu trường sinh, nhưng đây có phải là sự thật không thì chưa ai kiểm chứng.

Bối cảnh chúng ta trong truyện sẽ là đại lục Đại Việt một vùng đất to lớn tiếp giáp hải vực, chúng ta bắt đầu truyện thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đi ị nhận được bảo

Lời mở đầu: chương một sẽ hơi lang mang dài dòng một xíu vì để giới thiệu main và các loại quan trọng cần biết trong truyện, mọi người muốn đọc truyện cho dễ hiểu thì tốt nhất nên đọc kỹ chương này nhé.

.....

Tu tiên giới từ xưa đến nay hoàn toàn là một thế giới tàn khốc, mạnh được yếu chết.

Cảnh giới của tu sĩ theo thấp lên cao như sau: Tụ Linh Cảnh(9 tầng cảnh giới)

Thoát Phàm Cảnh(sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong)

Tạo Đan Cảnh(sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong)

Nguyên Anh Cảnh(sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, loãn anh kỳ)

Muốn tu luyện được thì trước hết tu sĩ phải có linh căn, linh căn càng mạnh thì tu sĩ càng tiến được xa hơn trong con đường tu luyện.

Từ Thoát Phàm Cảnh mỗi lần tăng lên một cảnh giới lớn thì tu sĩ sẽ được tăng thêm tuổi thọ nhất định.

Người ta nói tu tiên cầu trường sinh, nhưng đây có phải là sự thật không thì chưa ai kiểm chứng.

Bối cảnh chúng ta trong truyện sẽ là đại lục Đại Việt một vùng đất to lớn tiếp giáp hải vực, chúng ta bắt đầu truyện thôi.

.....

Hoà Thành là một thành nhỏ thuộc sự quản lý của Thanh Hoả Môn vị trí nằm ở Trung Vực của đại lục Đại Việt.

Thanh Hoả Môn là một môn phái tu tiên bá chủ của một vùng 2 km xung quanh Hoà Thành, với một vị lão tổ Thoát Phàm Cảnh tọa trấn, vì Thanh Hoả Môn là môn phái lớn nhất 2 km xung quanh Hoà Thành cho nên việc con em được làm đệ tử của Thanh Hoả Môn là một việc đáng tự hào của người dân nơi đây, vì thế lễ tuyển đệ tử một năm một lần của Thanh Hoả Môn là ngày trọng đại nhất trong năm của người dân nơi đây.

Hôm nay tựa đúng là cái ngày trọng đại ấy, từng top những nam hài, nữ hài ra vào cửa lớn của Thanh Hoả Môn liên tục.

Những người đi ra thì có hai loại cảm xúc, một loại là vui mừng hớn hở, một loại là mếu máo khóc rống, tất nhiên những người vui mừng là những người trắc thí linh căn đạt điều kiện được nhận làm đệ tử của Thanh Hoả Môn, còn lại thì tất nhiên là ngược lại trắc thí không đạt không được Thanh Hoả Môn

nhận làm đệ tử.

Tuy nhiên trong số đó có 1 nam hài là ngoại lệ,hắn không vui mà cũng chẳng buồn,hắn nhìn vào Thanh Hoà Môn nói nhỏ"Tu tiên được thì ngon lắm sao,ta đây không tin ngoài tu tiên ra thì không còn cách nào khác mạnh lên,đợi ta đi,đến lúc đó ta sẽ đề thử các ngươi gọi là tiên nhân xuống đất mà đ-t lên mặt hắn một cái,để cho toàn thể các ngươi đều thui mặt"nói xong hắn phất tay một bộ dáng rất ngầu sau đó đi nhanh về hướng xa,hắn cũng không phải muốn đi như vậy đâu,hắn còn chưa chửi đã a,nhưng mà lúc hắn nói những lời khi này,hắn thấy có một nữ hài nhìn chằm chằm vào hắn,thế là hắn mới làm bộ thanh cao mà ly khai chứ nếu không bị đề đầu ra đánh thì khổ.

Tên nam hài vừa xàm ngôn này tên là Huỳnh Trần Thiên năm nay 10 tuổi,mặt chữ D góc cạnh rõ ràng,mắt sắc bén,mũi cao,môi mỏng nhìn khá là âm nhu,đừng hiểu lầm hắn không phải gay đâu nha,tất cả đều là hình thành từ khi hắn sinh ra.

Trắc thí linh căn thì hắn biết mình có một cái phé linh căn cũng không phải thật sự là phé linh căn nhưng mà linh căn hắn không nằm trong ngũ hành,không phải dị linh căn và quan trọng hơn là không hấp thu được linh khí vì thế Thanh Hoà Môn kết luận hắn là một cái phé linh căn.

Huỳnh Trần Thiên là một đứa mồ côi,hắn cha mẹ chết năm hắn lên 7 tuổi,lý do dẫn đến tử vong là nhìn thấy một trận chiến của tu sĩ Tụ Linh Cảnh dẫn đến đau tim mà chết,kể từ đó hắn được cô ruột mình đem về nuôi,và tài sản cha mẹ hắn để lại đều bị cô ruột hắn lấy hết,vì từ nhỏ hắn đã gặp nhiều sự tình kinh người nên tựa tâm lý hắn trưởng thành rất sớm,hắn truy cầu duy nhất là biến mạnh để có thể bảo vệ được mình.

Theo hắn nhớ thì cảnh giới từ Thoát Phàm Cảnh trở lên thì tu sĩ sẽ được tăng thêm tuổi thọ,đến Nguyên Anh Cảnh trong truyền thuyết thì sẽ được phi thăng làm tiên được trường sinh bất lão,mà hắn lại rất tham sống sợ chết nên hắn truy cầu chính là làm mình trở nên mạnh mẽ hơn để có thể bảo vệ được mình,nhưng giờ nghe tin không tu luyện được làm cho giấc mơ hắn tan thành mây khói.

Huỳnh Trần Thiên hướng phương hướng nhà hắn đi về,thật ra bây giờ là nhà của cô hắn,gia đình tan biến thì cứ để nó tan biến đi,hắn tốt nhất vẫn là về nhà làm ruộng cho đơn giản.

Đi đến một cánh đồng hoang vắng hắn đột nhiên cảm thấy hơi đau bụng vì vậy ngay lập tức chạy vào một bụi cây gần đó đi ị(tức là đi ỉa đó các đạo hữu)

Bụp bùm bùm..... Bẹtttttt

Một mùi hôi thối vang ra,trong bụi cây cách chỗ Huỳnh Trần Thiên không xa truyền ra một tiếng kinh hô

-A thật nặng mùi,tại sao lại mất vệ sinh như vậy chứ.

Tiếp theo đó một nam một nữ quần áo xộc xệch từ bụi cây đó chui ra sau đó chạy mất hút.

Huỳnh Trần Thiên nhìn về phương hướng đi xa 2 người kia mắng- Ai trên đời lại không đi ị chứ,mà đã đi ị thì phải có mùi rồi,hai người các ngươi chịch nơi công cộng lại không mất vệ sinh hay sao mà nói ta,thật là cậu nam nữ cùng chỗ giao hoan đồng dạng bộ dáng,đều muốn dã chiến.

Đột nhiên Huỳnh Trần Thiên nhìn thấy ở trong bụi cây chỗ mình đang đi ị có một cái hộp màu đen với những đồ án tinh xảo nhìn khá đẹp mắt,nhìn cái là biết cái hộp đen này đặc tiền rồi,hắn là người khá ham tài vì vậy không nói một lời đem cái hộp ấy giấu vào tay áo,xong tiếp tục đi ị rồi sau đó chạy thẳng về nhà.

Về đến nhà hắn cũng theo lệ chào hỏi cô dượng,xong xui rồi hớn hờ về phòng đem cái hộp màu đen kia ra soi mói,hắn muốn xem thử cái hộp này làm bằng chất liệu gì,có thể bán với giá bao nhiêu.

"Thật đẹp a,cái này bán chắc được nhiều tiền lắm đây,lần này ta vận khí thật tốt,vậy mà đi ị nhận được bảo" Huỳnh Trần Thiên nhìn cái hộp màu đen tinh xảo trên tay nói.

Tại hắn sờ mó,ngửi,liếm cuối cùng tạm thời,hắn chưa có kết luận gì về chất liệu tạo ra cái hộp này,mà đã chưa biết rõ chất liệu của cái hộp này thì hắn cũng chưa có ý định bán,hắn muốn phải bán với đúng giá của cái hộp này,bây giờ bán lỡ đâu bán rẻ hơn giá trị của cái hộp đen này thì ăn cức.

Huỳnh Trần Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ sau đó buồn rầu thì thầm"Chẳng lẽ ta thật sự không thể tu luyện hay sao,chẳng lẽ ta lại giống như cha mẹ ta vì thấy tu sĩ đánh nhau mà lên cơn đau tim chết,hay là ta tu võ,được rồi quyết định vậy đi mai sẽ đi tìm Mãnh Hồ Bang để mà xin gia nhập"

Hắn nói xong ôm cái hộp màu đen vào người sau đó chui lên giường ngủ luôn.

Tối hôm ấy chiếc hộp màu đen hắn ôm trong tay đột nhiên phát ra những hắc khí lập loè sau đó chui vào người hắn,sau một lúc mọi thứ lại trở lại bình thường.

.....

Sáng hôm sau Huỳnh Trần Thiên thức dậy cảm thấy người mình hơi khác thường,ngiht hoặc một lát rồi hắn cũng tựa bó qua luôn xem như ngủ dậy cho nên mới có cảm giác như vậy.

Hắn rửa mặt cho thanh tỉnh rồi hướng nhà bếp tìm cái gì ăn lót bụng,xong xuôi rồi hắn bước chân ra khỏi nhà hướng về phương hướng Thanh Hoà Môn mà đi.

Chưa đi được bao xa thì một giọng nói ngọt ngào vang lên"Anh Thiên đi đâu vậy,dẫn Na Na đi theo với,hôm nay Na Na có việc vui muốn nói với anh."

Chỉ thấy một nữ hài 10 tuổi, mặt đẹp, mũi cao, mắt to rất là dễ thương, nàng được gọi là Na Na con gái của nhà hàng xóm, bình thường Huỳnh Trần Thiên rất hay chơi đùa cùng nàng vì vậy tình cảm hai người rất tốt.

Huỳnh Trần Thiên một bộ dáng trưởng thành nói "Ta đi công việc một chút, Na Na ở đây làm chi vậy"

Cô bé nghe hắn nói nhớ tới chính sự vui vẻ nói "Na Na trách thí linh căn đạt chuẩn được Thanh Hoá Môn thu làm đệ tử đấy, anh Thiên thấy Na Na có giỏi không, à mà anh Thiên trách thí có thành công không"

Huỳnh Trần Thiên nghe nàng hỏi vậy vội ho khan vài cái làm bộ thanh cao nói "Hiiiiizzz linh căn của ta quá ưu tú cho nên Thanh Hoá Môn không dám thu ta làm đệ tử, chắc phải tìm một đại phái lớn hơn mới có thể lưu ta được"

Na Na nghe vậy thì sùng bái nhào vào ngực hắn nói "Anh Thiên là ưu tú nhất, sau này nhớ phải bảo vệ Na Na đấy nha"

Huỳnh Trần Thiên nhẹ vuốt đầu nàng nói "Được rồi ta mạnh thì ta sẽ bảo vệ Na Na" nói xong hắn không khỏi thấy hơn buồn, sau này tiên phạm cách biệt không biết Na Na khi ấy có nhào vào lòng mình làm nũng như vậy nữa không.

Hắn cáo biệt Na Na xong rồi tiếp tục hướng phương hướng Mãnh Hồ Bang mà đi, dù sao gia nhập bang phái cũng được phát cho một quyển công pháp tu luyện võ công, biết đâu hắn là một cái kỳ tài võ thuật trong vài năm không chừng lại trở thành tiên thiên cường giả, lúc đấy Tụ Linh Cảnh tầng 9 cũng phải nể hắn 3 phần.

Nghĩ vậy cuối cùng hắn cũng đến trước Mãnh Hồ Bang.

HCVVCH

Phi Thăng Tu Chân Quyển vẫn được viết tiếp, các đạo hữu đang theo dõi nó thì không cần lo vấn đề drop nha.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trên có mẹ già, dưới có con trẻ

Tên gác cửa của Mãnh Hồ Bang là một tên khoảng 24 tuổi, mặt gầy, mũi cao, mặt híp thành đường nhỏ nhìn khá là hèn mọn.

Hắn thấy Huỳnh Trần Thiên đi đến muốn vào trong bang thì hỏi: -Này nhóc con, ngươi biết đây là đâu không đấy, đây là Mãnh Hồ Bang không phải trại trẻ đầu mau mau cút đi chỗ khác chơi.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì nhú mày nói: -Ta đây là đi gia nhập Mãnh Hồ Bang a, chẳng lẽ bang các ngươi không tuyển người nữa, ta nhớ là mới mấy hôm trước bang các ngươi còn rêu la tuyển thành viên mà.

Tên gác cổng nghe vậy thì ngạc nhiên nhìn chằm chằm lấy Huỳnh Trần Thiên, đúng là bang bọn hắn đang tuyển thành viên đấy, nhưng mà trước giờ hắn chưa thấy một nam hài 10 tuổi nào mà lại chủ động xin gia nhập bang phái giang hồ cả.

-Thôi được rồi ngươi vào đi, tìm chấp sự rồi điểm danh, tựa từ nay về sau ngươi là em út, những việc vặt ngươi phải làm lấy.

-Vậy thì cảm tạ rồi, ta trước vào đăng ký thành viên rồi sau đó sẽ ra giúp ngươi canh cửa.

Tên gác cổng nghe vậy tựa thoải mái nói "Tốt lắm, ta thích ngươi rồi đấy, nhanh nhanh vào đăng ký đi rồi ra đây giúp ta gác cổng, có việc gì cần trợ giúp thì cứ nói với ta.

Thế là Huỳnh Trần Thiên thuận buồm xuôi gió gia nhập Mãnh Hồ Bang, hắn cũng được bang phái trao cho một bộ công pháp tu luyện võ thuật gọi là Nhất Phi Quyết một công pháp chủ yếu thiên về tốc độ, thế là ngày hôm ấy tựa trôi qua nhanh chóng.

Thời gian thoáng chốc trôi qua.

Hôm nay đã là 10 ngày kể từ khi Huỳnh Trần Thiên gia nhập vào Mãnh Hồ Bang, thật không ngờ hắn thật sự là một thiên tài tu luyện võ thuật, chỉ 10 ngày mà cảnh giới của hắn đã gần đạt tới tam lưu rồi, vì thế trong Mãnh Hồ Bang hắn cũng bắt đầu có địa vị.

Huỳnh Trần Thiên được bang chủ Mạnh Hùng của Mãnh Hồ Bang đặc biệt tặng cho một căn phòng riêng biệt ở trong bang, vì thế hắn cũng không về nhà của cô hắn nữa, dù sao hắn cũng không mấy tình cảm với cô hắn.

-Này Thiên lại đây bang chủ có việc tìm ngươi kia.

-Bang chủ tìm ta có việc gì người biết không.

-Không biết,người nhanh nhanh đi a,bang chủ đang đợi ở phòng của hấn đấy.

Huỳnh Trần Thiên kinh nghi bất định đi đến phòng của Mạnh Hùng gõ cửa.

Một âm thanh thô khếch truyền ra:

- Vào đi,ta có chuyện muốn nói với người.

Huỳnh Trần Thiên đẩy cửa ra đi vào,đứng trước mặt một trung niên râu ria đầy mặt nói:-Bang chủ có chuyện gì muốn nói với ta,Trần Thiên xin lắng tai nghe.

Mạnh Hùng nói:-Ta trước giờ có đối xử tốt với người không.

-Có ạ.

-Người có nguyện cùng ta xưng bá gian hồ không.

-Có ạ.

-Tốt lắm,ta không nhìn lầm người,bây giờ ta lệnh cho người đi đến phố tây nơi tiếp giáp giữa địa bàn của bang ta với địa bàn của Âm Nha Bang cho người đi giết địch rèn luyện thực chiến,người giết nhiều kẻ địch thì về ta sẽ bang thưởng người thật tốt.

Huỳnh Trần Thiên nghe Mạnh Hùng kêu mình đi đánh nhau giết người thì xanh mặt,sau một lát hấn đột nhiên kêu rú lên "A,đau bụng quá,ta chắc bị viêm ruột thừa rồi,bang chủ chắc ta không thể nhận lệnh được rồi người đi tìm người khác đi"

Mạnh Hùng dừng nhìn hấn thô khếch thực ra hấn là người rất thông minh,một chút tiểu kế của Huỳnh Trần Thiên sao qua mặt được hấn,hấn chậm rãi nói"Đừng dùng chút tiểu kế này với ta,người mà không nhận lệnh thì theo bang quy chặt đứt tứ chi trục xuất khỏi bang.

-Bang chủ không được a,ta trên còn mẹ già,dưới còn con trẻ người không thể đưa ta đi chết a.

-Người mà mẹ già moi từ đâu ra,con trẻ thì quy đầu chưa lột mà con với trẻ,với lại ai nói đưa người vào chỗ chết,chi là cho người ra ngoài rèn luyện thực chiến thôi mà,người mau thi hành lệnh nếu không theo bang quy sử lý.

-Haizzzzz được rồi,ta đi,ta đi là được chứ gì,bang chủ người bảo trọng a,coi chừng ăn cơm mắc nghẹn chết,đi tiểu kiến cần trzym,đang chịch thì tỉnh cạn thần vong còn nữa.....

Không đợi hấn nói xong Mạnh Hùng quát:Người mau cút,ta chỉ cho người ra ngoài thực chiến thôi mà người lại trù ta chết,mau đi đi người nghèo ngoài đó luôn cũng được.

Huỳnh Trần Thiên cũng biết đã làm Mạnh Hùng tức giận vì vậy ngay lập tức chạy đi ra ngoài còn để lại câu nói"Ta sẽ trở về,bang chủ người cứ yên tâm,một thiên tài như ta rất khó chết"

Mạnh Hùng nhìn bóng lưng của hấn sau một lát cười mắg"Tiểu quỷ nhất gan sợ chết nhất ta gặp từ trước đến nay,không biết người có đánh đấm được gì không,tựa như giữ mạng mà quay về đây là được"

Mạnh Hùng thường xuyên gặp Huỳnh Trần Thiên mấy ngày nay nên tựa đã xem hấn như người trong nhà rồi.

.....

Phố Tây nơi hỗn loạn nhất ở Hoả Thành,tại vì nơi này là địa bàn chưa được ổn định nên thường hay có đánh giết nhằm cướp địa bàn về bang phái mình,những năm gần đây Phố Tây được Mãnh Hồ Bang và Âm Nha Bang tranh đoạt kịch liệt,những bang phái khác biết vậy nên cũng không ai đại mà lao vào vùng nước đục này.

Huỳnh Trần Thiên hôm nay cuối cùng cũng bước chân vào địa bàn hỗn loạn này,hấn đi một bước lại dừng lại,áp người xuống đất xem thử có đánh nhau không,nếu mà phát hiện có đánh nhau thì hấn sẽ ngay lập tức chuyển hướng đi về hướng khác(TG:ta viết mà ta đồ mặt dùng main luôn)

Hấn đi không biết bao lâu cuối cùng bị lạc không biết đường nào đi đến tổng đà của Mãnh Hồ Bang ở tây thành nữa.

Dù biết mình bị lạc nhưng hấn cũng chẳng quan tâm tiếp tục đi một bước lại dừng áp đầu xuống đất nghe ngóng xung quanh,tuy là khu hỗn loạn nhưng ở trên phố vẫn có không ít người đi lại,mấy người thấy hấn cứ đi một bước lại dừng lại áp đầu xuống đất thì chỉ chỉ trỏ trỏ hấn nói hấn bị thần kinh.

Huỳnh Trần Thiên rất sử diện nào để người ta nói mình bị thần kinh vì thế hấn ngay lập tức nói lớn:-Ta đây là đang bái lạy những người đã chết ở khu phố này a,các người xem đất chỗ này bị máu nhiễm đỏ rồi này,nếu không quỳ bái tiêu trừ huyết tinh thì không lâu sẽ xuất hiện hung vật đấy,vì thế ta đây là đang nghĩ cho các người đấy.

-Ồ,thì ra là thế,ta nói mà một nam hài đẹp trai thế này làm sao bị thần kinh được.

-Đứng đứng cảm ơn nhóc con nhiều.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì cười thoả mãng tiếp tục đi tới mặc dù không biết đi đâu.

Tiếp tục đi hồi lâu,hắn đột nhiên thấy không thích hợp,tại sao người xung nơi hắn đang đứng ai cũng cầm đao kiếm hết vậy,vì vậy hắn chạy tới gần chỗ một thanh niên lưng đeo kiếm hỏi:-Này vị đại ca này,đây là đâu vậy có thể nói cho tiêu đệ biết không.

Tên thanh niên đó nghe vậy thì tùy tiện nói:-Nơi này tất nhiên là tông đà của Âm Nha Bang chúng ta rồi,ngươi bị mất trí hả.

Huỳnh Trần Thiên thân hình run run lưng lẩy sắp ngã nhìn xung quanh nói"Âm Nha Bang"

HCVVCH

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hạ độc

Huỳnh Trần Thiên cố lấy lại bình tĩnh,suy nghĩ một lát hắn chợt có một quý kế,nếu hạ độc vào thức ăn và nước uống,vậy thì không phải hắn không cần đánh đánh giết giết cũng có thể giết được rất nhiều địch nhân sao,nghĩ vậy hắn cười cười tạm biệt thanh niên lưng đeo kiếm đi tìm phương hướng nhà bếp.

Đi xung quanh một lát cuối cùng hắn mới nhớ được mình còn chưa biết vị trí của nhà bếp nằm ở đâu,thế là hắn quyết định tìm người hỏi thăm.

Hắn đi tới một vị trung niên mập mạp hỏi"Này chú,mẹ cháu đang làm ở trong nhà bếp,chú có thể nào chỉ lối đi vào nhà bếp để cháu gặp mẹ được không."

Tên trung niên mập mạp nghe vậy thì kỳ quái nói"Ta nhớ là nhà bếp đâu có nữ nhân nào đâu,nhóc con ngươi có đi lộn chỗ không vậy"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì toát mồ hôi thầm nghĩ may là gặp tên IQ hơi bị thấp chứ không thì nghèo như chơi,sau đó cười cười nói"Chú nghe lộn rồi,cháu nói là chồng mẹ cháu làm ở nhà bếp,cháu đến đây để gặp chồng mẹ cháu"

Tên trung niên mập mạp nghe vậy nói"Được rồi,ngươi theo hướng này,rồi lại quẹo phải,khi nào đến gian nhà có mùi thơm thì đi vào,đấy chính là nhà bếp"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì cảm ơn trung niên mập,mập, sau đó theo hướng trung niên mập chỉ mà đi chuyển.

Một lát sau hắn cuối cùng cũng tới được nhà bếp,chiều tìm cha thì chắc chắn không thể sử dụng ở trong đây rồi,quan minh chính đại đi vào càng không thể,không biết làm sao mới trà trộn vào nhà bếp được đây.

Đang tại hắn suy nghĩ miên mang thì một âm thanh từ tốn vang lên.

- Vị tiểu đệ này,chúng ta đến đây đưa nguyên liệu,nhờ cậu đi vào thông báo Từ tổng quản một tiếng.

Huỳnh Trần Thiên đang suy nghĩ nát óc tìm cách để trà trộn vào nhà bếp,không ngờ lại nghe được thông tin nguyên liệu bây giờ đưa đến,thế không phải chỉ cần hắn đổi làm người đi giao nguyên liệu là có thể ngang nhiên chính đại đi vào nhà bếp rồi hay sao.

Nghĩ vậy hắn ngay lập tức đánh ngất tên giao hàng,sau đó mặt quần áo của người này vào giả trang thành người giao hàng,hắn tới lôi cái xe thồ đang đựng đầy rau,củ,quả rồi hướng phương hướng nhà bếp gõ cửa.

Két.....của mở ra,một gã béo mập đến nỗi không rõ mất mũi bước đi ra,tên mập vừa xuất hiện nói:

-Ngươi tới giao nguyên liệu à,lão Vương bên đó hết người hay sao mà lại kêu một thằng nhóc chưa cai sữa như ngươi giao nguyên liệu qua chứ.

-Ngài chắc là Từ tổng quản rồi,ta đến để giao nguyên liệu,có cần ta vận chuyển vào bên trong không.

-Tất nhiên ngươi phải kéo cái đồng này vào trong cho ta rồi,chẳng lẽ ngươi lại muốn ta tự tay kéo cái đồng nguyên liệu này vào à.

-Nô tài hiểu,vì ta là người mới cho nên chưa hiểu chuyện,mong Từ tổng quản chỉ đường cho ta hoặc là dẫn ta đi cũng được.

-Được rồi ngươi đi theo ta.

Thế là quá trình xâm nhập nhà bếp của Huỳnh Trần Thiên thành công,tiếp theo chính là quá trình bỏ độc vào thức ăn.

Sau khi bỏ nguyên liệu vào kho,Huỳnh Trần Thiên nói:

-Từ tổng quản,nguyên liệu đã đưa đến rồi,không biết vấn đề tiền nong ra sao.

-Được rồi,ngươi đợi ta một lát,ta đi lấy tiền rồi trở lại thanh toán cho ngươi ngay.

-Ngài cứ đi thông thả,không cần phải vội nô tài đợi được.

-Tốt,ta đi đây.

Sau khi bóng hình của Từ tổng quản biến mất khỏi tầm mắt,Huỳnh Trần Thiên ngay lập tức hướng phương hướng chỗ đựng nước của nhà bếp đi tới,chỉ thấy hần móc từ trong ống tay áo ra một cái lọ sứ,mở nắp ra hần đổ một chất lỏng màu trắng vào trong thùng nước(thời xưa ếu có vòi nước cho nên nước được đựng trong thùng để dành sử dụng) sau đó lắc lắc thùng nước vài cái rồi nhanh chóng chạy lại vị trí cũ.

Chỉ cần hạ độc vào nước là được rồi,dù gì nấu cơm hay thức ăn đều phải sử dụng đến nước,vì thế kế hoạch hần coi như đã thành công.

Khi Từ tổng quản trở lại thì mọi chuyện đã đâu vào đó hết rồi,Từ tổng quản đưa cho hần tiền nguyên liệu rồi bảo hần đi về,Huỳnh Trần Thiên thấy kế hoạch của mình quá đúng đắn,vừa hạ độc được tổng đà Âm Nha Bang mà vừa nhận được tiền nguyên liệu nữa chứ,thật là có lợi a.

Huỳnh Trần Thiên kế hoạch đã thành,hần tạm biệt Từ tổng quản bắt đầu chờ đợi kết quả.

Cuối cùng thì giờ ăn cũng đã đến,từng món ăn và rượu thịt được dọn lên trong một dãy bàn lớn,tất cả mọi người trong tổng đà Âm Nha Bang đều tụ tập về dãy bàn lớn ấy bắt nào nâng ly cụm chén.

Huỳnh Trần Thiên cũng ngồi xuống nhưng không dám ăn gì cả,hần nhìn mấy món ăn trước bàn mà bụng kêu ọt ọt.....

Hần thầm căn răng nghĩ thầm"Không được ăn,ngươi mà ăn thì sẽ toi đời,còn sống tốt hơn ma no"

Ọc ọc ọc....."Ta phải nhịn,không nhịn là từ nay về sau không còn mạng mà ăn"

Đang lúc hần đấu tranh tư tưởng thì một âm thanh mơ màng vang lên"Này các ngươi có cảm thấy cơ thể có cái gì đấy hơi lạ không,sao ta thấy khó chịu thể này"

HCVVCH

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hạ nhâm thuốc

Tác Giả:Ta không biết top là ý chỉ thứ gì?lượt xem,lượt thích,lượt tìm kiếm hay là thứ gì khác nhưng mà truyện ta đã được lên top.

Dù lên top không được bao lâu và bây giờ đã rớt,nhưng vẫn rất cảm ơn mọi người vì đã làm cho Tu Ma Phi Thăng Quyền của ta lên top,cảm ơn mọi người nhá,chúc mọi người đọc truyện vui về.

HCVVCH

Nghe được âm thanh mê mang vừa vang lên Huỳnh Trần Thiên biết là thuốc đã bắt đầu phát tác,thuốc này hần cũng là được các anh em ở trong bang phái trao cho đấy,thật ra các ae cho hần cũng không nói với hần thuốc này là thuốc độc,lúc đó bọn họ nói như thế này:

-Thiên các anh em quyết định cho ngươi lọ thuốc này để giành mà sử dụng,tốt nhất đừng sử dụng bừa a,thuốc này tác dụng rất mạnh đấy,một lọ có thể sử dụng cho vài trăm người,ngươi tốt nhất đừng dùng bừa.

Huỳnh Trần Thiên khi đó nghe vậy thì nhận định lọ thuốc này là thuốc cực độc,thế là hần luôn cất trong tay áo để dành mà phòng thân,hôm nay cuối cùng nó cũng có chỗ diệu dụng.

Nhưng sự thật không như Huỳnh Trần Thiên mong đợi,các bang chúng của Âm Nha Bang ăn xong vẫn chưa có ai chết cả.

-A,sao ta cảm thấy người hơi nóng các ngươi có bị vậy không.

-Nha,ngươi cũng bị à,ta cũng bị,ta cảm thấy một luồng nhiệt hoá từ trong bụng lan ra toàn cơ thể.

-Sao không không ta lại thấy nứng thế này,các người có bị không.

-Người nói ta mới đề ý,Trym ta cương cứng này giờ.

-Ta cảm thấy không thích hợp,A ta muốn nữ nhân,nữ nhân ở đâu ta muốn nữ nhân.

-A,ta cũng muốn nữ nhân,người ta muốn phát hoả rồi.

-Nữ nhân.....

-Nữ nhân.....

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì kinh ngạc,thể nào hạ độc không chết,mà cả lũ lại điên lên động đực đòi nữ nhân thế này.

Tại hắn đang suy nghĩ thì đột nhiên một tiếng gầm nhẹ vang lên,hắn theo âm thanh nhìn lại thì thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy hai người nam nhân đang loã thể quần quýt lấy nhau,bạo hoả cục cho nhau,đôi khi còn gầm nhẹ rên rỉ nữa.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì hô to:

-Con mẹ nó sự trong trắng của ta.

Đột nhiên hắn như có cảm ứng,hắn quay đầu qua một hướng khác thì thấy có vài cặp mắt đang nhìn hắn tựa như nhìn mỹ nhân,thấy vậy hắn sợ hãi hú lên"Ta không phải nữ nhân a,các người không cần nhìn ta như vậy,ta đây còn trong trắng đấy"

Không cho hắn nói nhiều,vài ba cái nam nhân ngay lập tức vồ vào hắn chụp,ý đồ thì mọi người tự hiểu a.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì sợ hãi nhanh chân bỏ chạy,hắn vận dụng tốc độ nhanh nhất mà chạy đi theo một hướng nào đó,mặc dù không biết hướng đó dẫn tới đâu.

Hắn chạy một mạch 30 phút sau đó mới dám dừng lại,hắn quay đầu ra sau lưng thì đã thấy không còn ai nữa,thấy vậy hắn mới thở phào một hơi ngồi bệch xuống đất thở phì phò,hắn thầm nghĩ"Xem ra lọ thuốc kia không phải độc dược mà là xuân dược rồi,các anh em trong bang cũng thật là,cho thuốc mà không giới thiệu công dụng gì hết,xém nữa là ta bị bạo hoả cục rồi,ngẫm đến thật rùng mình a"

Hắn bình tĩnh lại một lát rồi cuối cùng cũng đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Nơi đây là một vùng hoang dã,xem ra là hắn chạy 30 phút đã đi ra khỏi thành luôn rồi.

Hắn nhìn trái nhìn phải cuối cùng cũng xác định được phương hướng trở lại Hoả Thành.

Thế là hắn hướng Hoả Thành chạy trở về,tốc độ hắn khá nhanh có lẽ là bằng tốc độ của một con tuần mã.

Đang chạy đột nhiên hắn dừng chân lại,bởi vì hắn phát hiện một con mèo nhỏ màu đen đang bị thương,vết thương rất nặng xem ra nếu không có băng bó giúp đỡ thì sẽ chết.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy liếc liếc môi nói"khà khà thật tốt quá,đang đói bụng không có sức chạy,trước làm thịt con mèo này ăn cho đỡ đói đã"

Huỳnh Trần Thiên vừa nói ra lời đó xong thì đột nhiên con mèo đen đang hấp hối kia mở mắt nhìn hắn,hắn chỉ cảm thấy bản thân bị hãm trong một hố sâu tăm tối

Hình như bị thương quá nặng nên con mèo kia chỉ mở mắt một cái sau đó lại nhắm lại,Huỳnh Trần Thiên thì hai chân nhũn ra,một dòng nước ảm từ đũng quần hắn tuông ra.

Hắn cũng không đề ý gì đến việc đái trong quần,hắn ngay lập tức quỳ xuống tự tát mình mấy cái rồi hướng con mèo đen kia nói"Thần mèo xin thứ tội a,ta chỉ là nhất thời bông bột lỡ miệng thôi xin người đừng ghi hận nha,nhà ta còn mẹ già con trẻ cần có ta chăm sóc,vì vậy người đừng ghi hận ta đấy,nếu người đồng ý tha cho ta thì cứ giữ im lặng,rồi nha người giữ im lặng rồi đấy vậy là người đã tha cho ta,ta xin đi trước a người nhớ đừng tìm ta trả thù đấy"

Meo.....meo.....Huỳnh Trần Thiên xoay người định chạy đi thì tiếng mèo kêu vang lên,thân hình hắn cứng đờ run run quay mặt lại hỏi"Không biết làm sao mới cho người hết giận a,hay là ta đền tiền cho người hể"

Đột nhiên trong đầu hắn vang lên một âm thanh non nớt của nữ hài"Người giúp ta trị liệu sơ qua vết thương,ta sẽ tha thứ cho người tội bất kính"

Hắn nghe vậy thì cả kinh nhìn về phía con mèo đen kia hỏi"Người là mèo cái à"

Con mèo đen nghe vậy mở to mắt ra trừng hắn,kiểm theo đó trong đầu hắn vang lên giọng nói khi này"Mèo cái cái đầu người ấy,ta cao thượng hơn loài mèo gấp tỷ lần"

-Nha,được rồi người là tu sĩ mà cũng cần ta trị liệu sao,chẳng phải tu sĩ có phép thuật cải tử hồi sinh sao.

-Hừ,hiện tại ta đang bị phong ấn pháp thuật,chỉ bảo lưu được mấy phần thần niệm thôi,cho nên mấy thật như phục hồi tay chân làm không được.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì hai mắt sáng lên,chẳng phải như vậy bây giờ ta giết con mèo trước mắt là xong chuyện sao.

Con mèo đen như là nhìn thấu suy nghĩ của hắn nói:

-Ngươi đừng vọng tưởng giết ta,cho dù là một tia thần niệm nhưng ta vẫn dư sức giết chết một kẻ không có pháp thuật như ngươi.

-Nào dám,ta chưa bao giờ có suy nghĩ ấy trong đầu.

-Được rồi,mau tới đem ta về nhà của ngươi để trị liệu,ta còn muốn nhanh chút hồi phục để còn đi lại nữa.

-Tới liền đây,không biết ta bế ngươi lên ngươi có tính thù ta không.

-Được rồi cứ bế đi nói nhiều quá coi chừng ta giết ngươi bây giờ.

Thế là Huỳnh Trần Thiên phải bế con mèo đen vào trong thành,sau đó tìm một hiệu thuốc nào đó giúp nó chữa trị vết thương.

HCVVCH

Truyện này ta viết lang mang quá,nhưng mà chả sao câu chữ càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Số Khổ Thanh Niên Tên Quốc

Huỳnh Trần Thiên tay ôm một con mèo đen lùi thui tiến vào phố tây,lần này hắn không có đi một bước lại ngé đầu xuống đất thăm dò động tĩnh nữa,tại vì sao ư,chắc chắn không phải là đồ tính rồi,đây là tại hắn ý vào trên người có mèo đen bảo hộ cho nên hắn mới không quá sợ hãi như lần trước,tuy vậy nhưng nhất thì vẫn cứ nhất,hắn cũng không dám quan mình chính đại đi vào khu vực hỗn loạn này mà chỉ thập thò lùi thui len lén đi vào thôi.

-Này sao ngươi lại nhất gan thế hả,đã bảo là có ta bảo hộ mọi chuyện không cần phải lo,mà sao ngươi vẫn là lùi thui tiến vào chứ.

-Thôi đi,ngươi bị phong ấn pháp lực rồi,lỡ đâu xuất hiện cao thủ nhị lưu,nhất lưu nào đấy thì có mà chết.

-Hừm,ta đã thăm dò quanh đây rồi,tất cả cùng lắm chỉ có tam lưu võ giả,không có nhất lưu nhị lưu.

-Nói chung an toàn là trên hết,tựa biết đâu có cao thủ đang ẩn dấu khí tức.

-hừ,nhất gan thì nói đại đi,khi này ta không nói bảo hộ ngươi,thì bây giờ ngươi chắc là đi từng bước áp tai xuống đất một lần rồi,ta chưa thấy ai nhất lưu nhị lưu.

Huỳnh Trần Thiên mặt dày đến đâu nghe con mèo đen nói vậy cũng không khỏi đỏ mặt,nhưng hắn vẫn cố nói"Người sống còn đỡ hơn cái xác chết,cần thận mới là vương đạo,ta đây là đang đi theo vương đạo a"

Huỳnh Trần Thiên vừa dứt lời thì Đùng.....rắc.....một tiếng va chạm cùng với vụng vang lên ngay gần người hắn.

Hắn quay qua thì thấy một căn nhà bị đổ nát,bên trong lớp khói bụi hiện ra một thân ảnh đang nằm ngửa lên trời,miệng chảy rất nhiều máu,xem ra là bị đánh tạt thành.

Huỳnh Trần Thiên nhìn thân ảnh ở trong đống đổ nát buột miệng kêu lên"Anh Quốc,anh có làm sao không?"

-Khục khục ngươi thấy ta như vậy còn hỏi có làm sao không,khục mau đến công ta chạy khỏi đây,không biết Âm Nha Bang bị sao mà hôm nay bọn hắn làm căng quá,khục khục ta mới chỉ qua lãnh thổ bọn hắn một xú mà bọn hắn đã vậy lại đánh ta rồi.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì vẻ mặt cổ quái thầm nghĩ"Không biết chuyện này có dính dáng đến ta không,chắc không đâu ta cũng chỉ cho bọn Âm Nha Bang uống xuân dược thôi mà,chuyện này không liên quan đến ta"nghĩ vậy hắn kết luận Âm Nha Bang đột nhiên làm căng không liên quan đến hắn.

Nhưng sự thật thì trái cmn ngược,tất cả đều tại hắn mà ra hết,xuân dược hắn hạ đã làm cho tất cả bang chúng của Âm Nha Bang đều phải cùng nhau bạo hoa cúc(thông đít),sau khi được lực của siêu cấp xuân dược trôi qua,Âm Nha Bang không tìm được người gây ra chuyện này cho nên ai cũng một bụng nộ hỏa,đúng lúc này thanh niên tên Quốc đang nằm trước mặt Huỳnh Trần Thiên có việc đi qua lãnh thổ của Âm Nha Bang(cụ thể là đi tìm Huỳnh Trần Thiên),số anh rất đen không trách ai được,thế là một đồng bang chúng của Âm Nha Bang không có gì phát tiết,một bụng nộ hỏa đành phát tiết lên thanh

niên tên Quốc đang nằm trong đồng đồ nát kia.

Huỳnh Trần Thiên tuy suy nghĩ một lát nhưng làm việc rất nhanh,hắn ngay lập tức cõng thanh niên tên Quốc trên lưng,sau đó chạy nhanh đi về một hướng.

Thanh niên tên Quốc thì được Huỳnh Trần Thiên cõng trên lưng,nên thở ra một hơi,hắn định nhắm mắt lại nghỉ ngơi hồi phục sức lực,nhưng sau một lát hắn cảm thấy có gì đó sai sai,đột nhiên hắn giật mình hú to lên"Thiên mau dừng lại a,ngươi mau dừng lại,sao ngươi lại chạy ngược vào địa bàn Âm Nha Bang,mau lui lại bọn Âm Nha Bang kia gần đây thôi,coi chừng bọn hắn đuổi tới"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy giật mình không nói một lời đổi hướng khác.

Thanh niên tên Quốc thấy vậy thì mệt mỏi nhắm mắt,một lát sau đột nhiên hắn có dự cảm bất an,hắn mở mắt nhìn xung quanh la lớn lên"Con bà mày Thiên,mày chạy đâu không chạy,sao lại cứ vào địa bàn của Âm Nha Bang mà chạy vậy"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì ừm khua chu miệng nhỏ nói"Ta còn chưa biết địa bàn nào của bang ta địa bàn nào của âm nha bang nha,ngươi phải chỉ đường cho ta chứ"

Nhưng không có thời gian cho hai người nói chuyện,rầm rì rầm rì tiếng bước chân vang lên,một nhóm gồm 7 người cầm dao cầm kiếm xuất hiện trước mặt hai người một mào.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì hú hồn,nói với mào đen"Này đến lượt ngươi ra tay rồi đấy,ta đặt tất cả niềm tin vào ngươi đấy"

Một âm thanh bình thản vang lên trong đầu hắn"Ai nói ta sẽ ra tay chứ,ngươi tự mình giải quyết đi,ta còn phải dưỡng thương"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy la lớn nói"Ngươi làm vậy không được a,ta chết rồi ai là người giúp ngươi chữa trị vết thương đây"

-hừ,không có ngươi ta vẫn sống tốt,không cần phải vì ngươi mà tổn pháp lực.

Keng.....âm thanh kiếm rút khỏi vỏ vang lên.

Một tên khoảng 35 tuổi bên Âm Nha Bang nói"Thì ra tên nhóc ngươi là người của Mãnh Hồ Bang,có phải ngươi là người hạ xuân dược vào thức ăn của bọn ta không?"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy vội làm ngơ nói"Ta không biết gì hết a,chuyện hạ xuân dược vào thức ăn cũng chắc chắn không phải ta làm,ta có thể thề nếu chuyện hạ xuân dược vào thức ăn do ta làm,ta ra đường sẽ bị sét đánh chết"hắn vừa nói xong một tiếng sét to vang lên ở trên bầu trời,thấy vậy hắn vội nói trong lòng"ta đúng là không hạ xuân dược vào thức ăn a,ta chỉ hạ dược vào nước thôi nha,ông trời ngươi đừng có đánh nhầm người trung thực như ta đây"

Mấy người Âm Nha Bang nghe Huỳnh Trần Thiên nói vậy thì cũng hơi tin tưởng,nhưng mà bụng đang có nộ hỏa cho dù ngươi không phải người hạ dược bọn ta cũng đánh.

Vị 35 tuổi bên Âm Nha Bang quát"Không phải cũng phải chết,có trách thì chỉ trách hai người các ngươi xui xẻo,xuất hiện đúng lúc chúng ta đang rất tức giận,anh em xông lên giết"

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy biết không nói lý được,vội vàng quay người bỏ chạy,tuy bình thường tốc độ hắn rất nhanh,nhưng bây giờ tay ôm mào đen,lưng cõng thêm một người nữa,làm sao tốc độ hắn có thể nhanh hơn nhóm người âm nha bang được,chạy một lát thì hắn đã bị đuổi kịp,chỉ thấy một ánh dao chém nhanh tới,chém trúng vào lưng của thanh niên tên Quốc.

-Áaaaaaaa,Thiên à thương anh thì để anh lên đằng trước,ngươi cõng ta thế này khác gì lấy ta làm bia đỡ.

-Anh à,hãy xem đó như là phí cứu mạng đi,ta mà bị chém,ta đau ta chạy không được,cả hai cùng ngum củ tỏi đây.

-Phí cứu mạng cái con bà ngươi,ta không biết ngươi có cứu được ta không,nhưng chắc chắn ngươi mà tiếp tục để ta đằng sau thế này,ta sẽ chết trước vì bị chém a,ngươi mau mau chuyển ta lên phía trước.

-Thôi được rồi,đằng trước thì đằng trước.

Thế là Huỳnh Trần Thiên đành chuyển thân để cho thanh niên tên Quốc bu lên đằng trước,tay thì bảo vệ chặt con mào đen.

Vù.....một tiếng xé gió do kiếm đang chém nhanh tới vang lên.

Huỳnh Trần Thiên lần này lại không chạy nữa,mà hắn ngay lập tức quay ngược về phía sau sau đó né sang một bên,phật.....lần này thanh kiếm đâm trúng vào ngực thanh niên tên Quốc,rất may vết đâm cũng không sâu lắm,nói chung là không ảnh hưởng đến tính mạng,dù thế thanh niên tên Quốc cũng đau đốn đến xanh mặt.

Rúúúú....."Con Mẹ Nó,Thiên ngươi quay người lại chi vậy,ngươi muốn chơi chết ta có phải không"

-Ta quay người lại định đối địch a,ai ngờ quay đầu lại ta mới nhớ còn ngươi ở đằng trước nên không sử dụng tay được,thế nên ngươi mới bị đâm trúng a.

- Vậy người mau chuyển ta ra lại đằng sau đi, để mà còn sử dụng tay đối địch.

- OK, ta chuyển liền.

Thế là thanh niên tên Quốc lại tiếp tục trở lại trên lưng của Huỳnh Trần Thiên, một lát sau, một ánh đao từ đằng sau chém tới, xẹt..... chỉ thấy trên lưng thanh niên tên Quốc lại một lần nữa xuất hiện một vết thương, thấy vậy hắn đau đớn hô to "Sao lần này người không quay người lại đón địch"

- Phản ứng không kịp a, có người đằng sau làm ta phản ứng chậm hẳn ra.

Nghe vậy thanh niên tên Quốc im miệng cắn răng nhìn đau không đòi chuyển vị trí nữa, có chuyển nữa thì kết quả cũng vẫn là hắn bị chém thối, cắn răng nhìn đau là tốt nhất.

HCVVCH

Truyện free các web muốn copy thì cứ copy đi nhá, copy truyện của ta cũng tốt, nhưng lưu ý để tên tác giả chính là ta, thanks.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mặt khác của Huỳnh Trần Thiên

Chạy được một khoảng thời gian ngắn, hiện tại thanh niên tên Quốc cũng là đau đến ngất xỉu rồi, đột nhiên phía trước xuất hiện 5 người cầm dao cầm kiếm, là người của Âm Nha Bang.

Thấy vậy Huỳnh Trần Thiên dừng bước, hắn nhìn trước lại nhìn sau thấy chạy đâu cũng không thoát, biết lần này khó mà chạy thoát được, suy nghĩ một hồi nội tâm tranh đấu cuối cùng hắn rút từ trong quần ra một thanh kiếm rồi thả con mèo đen cùng Quốc xuống đất nói "Hừ, là các người ép ta, ta không ra tay các người lại tưởng ta dễ bắt nạt, hôm nay ta sẽ cho các người thấy phong thái cao thủ là gì" nói xong trên người hắn khí chất bắt đầu biến đổi, khuôn mặt âm nhu bất giác trở thành rất yêu dị.

Hai nhóm người thấy vậy không khỏi tập trung cao độ lên, vì nhìn lúc này Huỳnh Trần Thiên rất có khí phách của một cao thủ.

Huỳnh Trần Thiên mỉm cười từ từ rút thanh kiếm đang cầm trong tay ra khỏi vỏ, một thanh kiếm bị cùn xuất hiện, thấy vậy hai nhóm người không còn căng thẳng nữa cười nhạo nói "Ha Ha người cho bọn ta xem phong thái cao thủ bằng thanh kiếm cùn đó à, thật là cười chết ta rồi"

- Các người cứ cười đi, một lát sẽ không còn cơ hội cười nữa.

- Hừ, nói láo không biết ngượng, anh em lên giết hắn.

Vài năm người cầm dao kiếm xông lên, những ánh đao ánh kiếm hiện lên chém thẳng về phía Huỳnh Trần Thiên ý đồ muốn mạng hắn.

Huỳnh Trần Thiên bây giờ không còn sợ chết như bình thường nữa, hắn khinh thường nói "Không biết tự lượng sức"

Xẹt..... một tia sáng lóe lên, Huỳnh Trần Thiên biến mất sau đó xuất hiện sau lưng năm người vừa mới xông lên.

Năm người kia đột nhiên bất động.

Thấy vậy 7 người còn lại của âm nha bang kỳ quái tập trung xem kỹ năm người kia, một tên có con mắt hơi tinh đột nhiên sợ hãi giơ tay quát "Các người nhìn kìa"

Mấy người còn lại nhìn theo tay hắn chỉ, bọn hắn thấy toàn thân năm người kia không có một vết thương nào, nhưng tất cả ở vị trí cổ họng đều bị lõm một vết rất sâu, tất cả đều trợn mắt to mà chết, thấy vậy bọn họ mới biết giết người không thấy máu là thế nào.

Lúc này một âm thanh tà khí vang lên "Không cần phải nhìn, rất nhanh các người sẽ được giống như bọn hắn" (Đậu má sao anh ngầu thế)

7 người âm nha bang nghe vậy thì giật hồn, nhìn nhau sau đó dường ai nấy chạy.

- Hừ, bây giờ chạy được sao, ta mới chỉ khởi động thôi đấy.

- Anh em chạy nhanh, về báo cho mọi người trong bang trả thù cho 5 người anh em đã mất (chết).

Huỳnh Trần Thiên bây giờ rất khác với bình thường, khinh thường nói nhiều với 7 người âm nha bang, hắn ngay lập tức phi nhanh hướng phương hướng một tên bắt nhập lưu vô giả đánh tới.

Tên kia chạy không nhanh bằng Huỳnh Trần Thiên nên quyết định đứng lại nghênh địch, hần giờ thanh kiếm lên chắn ở trước cổ.

Huỳnh Trần Thiên tay cầm kiếm cùn, chia thẳng mũi kiếm hướng về phía cổ tên kia đâm tới.

Tên kia chắn thanh kiếm qua thành công ngăn được thế công của Huỳnh Trần Thiên, nhưng thanh kiếm cùn không dừng lại ở đó, nó theo sóng kiếm trượt xuống chắn vào tay của tên bang chúng âm nha bang kia.

Tên bang chúng âm nha bang bị đánh trúng tay, tay không khỏi thả thanh kiếm mình đang cầm ra, ngay khi thanh kiếm kia rơi xuống, một bàn tay tạo thành trào nhăm ngay cổ họng tên bang chúng kia bóp đến.

Phật.....một vòi máu phun ra từ cổ của tên bang chúng kia, tên đó trừng mắt lớn mồm miệng định nói gì đó rất tiếc hần không nói thành lời khạc khạc mà chết.

Con mèo đen nhìn thấy một màn vậy hai mắt không khỏi sáng lên nhìn chăm chăm thân ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ đang đứng ở đằng kia.

Huỳnh Nhất Thiên nhìn cánh tay đầy máu của mình đột nhiên về mặt tà khí biến mất, thay vào đó hần hoảng sợ thì thào "Ta cuối cùng đã giết người, ta đã giết người, mặc dù mãi cho thanh kiếm cùn đi nhưng ta vẫn giết người, nhưng tại sao ta lại không có một chút cảm giác sợ hãi hay tội lỗi gì thể này"

Lại nhìn hướng 6 người âm nha bang đang thực mạng chạy đi kia, hần thở dài không truy đuổi, hần nhắm mắt lại sau một lát hần mở mắt ra khuôn mặt hần lại trở lại như bình thường, một khuôn mặt âm nhu sợ sệt.

Hần đến chỗ con mèo đen và thanh niên tên Quốc đang bất tỉnh, cõng thanh niên tên quốc trên lưng lại ôm con mèo màu đen, hần hướng nhanh một phương hướng chạy đi, không biết có phải trùng hợp không, lần này hần lại chạy đúng đến chỗ tổng đà mãnh hổ bang.

.....

2 ngày trôi qua kể từ sự kiện Huỳnh Trần Thiên giết người.

Một âm thanh hùng hồn vang lên ở trong địa bàn của mãnh hổ bang.

-Mãnh hổ bang mau giao ra tên nhóc đã giết 6 anh em của bọn ta ra, nếu không hôm nay hai bang toàn diện khai chiến.

Lại một âm thanh khác vang lên, âm thanh này có vẻ hơi khô khếch "Cao Thành người nói nghe hay quá, hai bang đã khai chiến từ lâu, người làm như chưa khai chiến vậy mà nói lời này, với lại mãnh hổ bang chúng ta cũng không sợ bọn âm nha bang các người thích thì nhích"

-Mạnh Hùng chẳng lẽ người già hồ đồ rồi, vì một thằng nhãi bất nhập lưu võ giả mà lại làm cho hai bang toàn diện khai chiến, chẳng lẽ thằng nhóc đó là con rơi của người.

-Con rơi cái đầu cha Cao Thành mày, nói chung là người của âm nha bang các người gây chuyện trước, các người định chơi tập thể ý lộn vậy đánh tập thể anh em của bang ta trước, Trần Thiên nó cũng chỉ vì bảo vệ cho anh em thôi (lấy thanh niên tên Quốc làm bia đỡ), ta chưa tính sổ các người, các người lại tìm đến cửa tính sổ lại ta, còn đòi giao người, có ngon thì giao chiến đi.

-Được người hồ đồ thì ta cùng người hồ đồ, anh em Âm Nha Bang đâu Giết.

Đúng lúc này một tiếng quát to vang vọng từ trong Mãnh Hổ Bang truyền ra "Khoan đã, có gì từ từ nói"

HCVVCH

Đang có ý tưởng, sẽ nhanh ra chương.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đại chiến(1)

Huỳnh Trần Thiên về mặt âm nhu sợ sệt từ bên trong cứ điểm của Mãnh Hổ Bang đi ra, trên vai hần đang có một con mèo đen nằm tựa như ngủ.

Cao Thành Nhìn Huỳnh Trần Thiên quát "Người chính là người đã giết 6 anh em của Âm Nha Bang bọn ta"

-Đúng vậy, người là do ta giết.

-Tốt lắm, bây giờ một là người đầu hàng giờ tay nhận chết, hai là Âm Nha Bang và Mãnh Hổ Bang khai chiến sau đó người sẽ càng chết thảm hơn.

-Này vậy là không được a,hay là ta bồi thường tiền cho các người,để xem một quan tài 10 đ ta bồi cho các người 65 đ đủ tiền mua quan tài cho 6 người bọn họ,còn dư 5 đồng các người lấy là được rồi,cần gì phải chém chém giết giết.

-Con mẹ nó,người xem bọn ta là ăn mày à,ta tiện tay cho ăn mày đã 10 đ rồi,người bồi thường 6 mạng của anh em âm nha bang bọn ta mà chỉ đưa 65 đ,có phải người cho ăn mày không vậy.

-Vậy là còn có đường thương lượng,nói đi rồi cuộc bồi thường bao nhiêu,người mới bỏ qua chuyện này.

-1 vạn đồng ta muốn người bồi thường 1 vạn đồng,nếu không đưa thì chiến.

-Người đây là đang cướp a,1 vạn đồng ta ra chợ đen cũng mua về được 20 em nô lệ xinh tươi rồi,6 thằng được rửa đã bạo hoa cúc của nhau,1 vạn đồng,không có cửa đâu muốn chiến thì nhào vô,tạ với người chiến.

-Hừ,được lắm,anh em Âm Nha Bang xông lên đánh cho Mãnh Hồ Bang tan nát đi.

Mạnh Hùng cũng quát lên"Anh em Mãnh Hồ Bang xông lên,hôm nay chúng ta diệt sát Âm Nha Bang.

Thế là đao,kiếm,rựa,mã tấu các thứ được xuất ra,hai bang phái bắt đầu xông vào đại chiến.

Cao Thành cùng Mạnh Hùng đều là nhị lưu cao thủ vì vậy bọn hắn đánh nhau được tất cả bang chúng nhường ra một khoảng riêng.

Các trưởng lão của hai bên cũng bắt đầu chia ra đánh nhau.

Thấy vậy các bang chúng hai bên cũng xông lên đánh nhau,nhưng bọn hắn chưa kịp chạm mặt nhau thì một thân ảnh đã xuất hiện phía trước mặt bang chúng Âm Nha Bang.

Huỳnh Trần Thiên vẻ mặt âm nhu đứng trước mặt đoàn vài trăm người Âm Nha Bang nói"Các người đừng có ép ta,ta đây không muốn giết người,bây giờ thu tay còn kịp"

Một tên bang chúng trong 6 tên còn sống sót lúc trước nghe Huỳnh Trần Thiên nói vậy thì quát:-Người đừng giả mạo hiền lành,người là một tên cuồng sát,đừng có nói những lời buồn nôn như vậy nữa,hôm nay người phải chết.

-Này chuyện lúc trước chỉ là ngoài ý muốn thôi,ta là một người vô hại a.

Một tên bang chúng âm nha bang khác quát"Đừng xàm ngôn nữa,xông lên chém giết tên nhóc này"

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì bất đắc dĩ quay về phía bang chúng mãnh hồ bang nói"Các anh ai cho em mượn một thanh kiếm với"

Một tên trung niên nghe vậy thì vớt thanh kiếm của mình qua cho Huỳnh Trần Thiên.

Cầm thanh kiếm ấy trên tay,Huỳnh Trần Thiên chậm chậm nói"Được rồi,ta mới bước vào tam lưu võ giả,hôm nay sẵn tiện đánh trận mở đầu,hôm nay ta sẽ đại khai sát giới"nói xong khí chất hắn biến đổi,khuôn mặt cũng trở nên yêu dị tà khí.

Thấy hắn như vậy 6 người sống sót ở sự kiện lần trước bỗng nhiên rùng mình,không tự chủ được lui vài bước.

Huỳnh Trần Thiên cặp mắt sắc bén đảo qua vài trăm người của âm nha bang,hắn gấp đầu ngón tay lại nói"Các người không phải muốn giết ta hay sao,nào lại đây ta tiếp các người"

Vài trăm người của âm nha bang thấy vậy thì ta nhìn người,người nhìn ta sau đó quát"Xông lên giết tên nhóc này"

Bang chúng của mãnh hồ bang thấy vậy cũng quát"Giết"

Vài chục tên bang chúng âm nha bang xông lên nhắm ngay Huỳnh Trần Thiên đâm chém.

Huỳnh Trần Thiên cho bọn hắn ánh mắt khinh miệt sau đó động thân biến mất.

Mấy chục tên âm nha bang thấy vậy thì cả kinh,không biết hắn biến mất đi đâu,tại vài giây sau đó một ánh kiếm loé lên,4 tên bất nhập lưu võ giả của âm nha bang chỉ thấy một lưỡi kiếm chém nhanh xẹt qua cổ bọn hắn,sau đó cả 4 tên chỉ còn thấy một mảnh tằm tơi,chết.

Mấy tên còn lại thấy thế thì cả kinh,Huỳnh Trần Thiên lần nữa xuất hiện giữa đội hình đối phương,hắn vung ngang tay,thanh kiếm lướt nhanh chém vào cổ 3 tên gần đó,phụt.....3 cột máu tươi phun ra 3 tên kia đều bị cắt cổ từng mất lớn chết.

Một tên lão giả già đời bên âm nha bang,tinh ý phát hiện Huỳnh Trần Thiên hơi thờ hơi nhanh,thấy vậy tên ấy la lớn"Anh em tách ra từ từ mà đánh,tên nhóc này tuy kỹ xảo điêu luyện,nhưng nội lực nông cạn,chúng ta từ từ mài cho hắn chết"

Nghe vậy tất cả bang chúng đang vây công Huỳnh Trần Thiên đều nhanh chóng tách rời ra,y định xa luân chiến.

Huỳnh Trần Thiên nhìn vào trong mắt kinh thường lạnh nhạt nói "Tuồng như vậy là mãi chết được ta hay sao, các người cũng quá xem trọng mình rồi" nói xong hắn đứng im tại chỗ thờ đờ.

Thấy vậy mấy tên bang chúng âm nha bang trở mắt, sao đây tự nhiên sao hắn không đánh nữa, nếu hắn không đánh làm sao mới được đây.

Huỳnh Trần Thiên như nhìn thấu suy nghĩ của bọn họ, hắn cười tà nói "Tại sao ta phải theo như các người sắp đặt chứ, các người không đánh ta đường sức, lát nữa chạy qua chỗ khác đánh tiếp, còn vài trăm tên đang đợi ta chém giết, ta không rảnh xa luân chiến với bọn người"

Nghe vậy vài chục bang chúng âm nha bang nhìn nhau, sau đó bọn họ cử ra một tên đỉnh phong bắt nhập lưu võ giả, xông lên ý đồ tiêu hao nội lực Huỳnh Trần Thiên.

Tên bắt nhập lưu võ giả kia cầm một cây rựa, tên đó nhảy lên bờ mạnh về phía Huỳnh Trần Thiên, thấy vậy Huỳnh Trần Thiên giúi tay ra, không hoa lệ chỉ thấy thanh kiếm trên tay hắn đâm ra, theo một góc sơ hở đâm thẳng xuyên qua tim tên võ giả kia, thanh rựa kia thì hắn lấy sống kiếm chắn lệch qua một bên.

Tên võ giả kia bị mũi kiếm đâm xuyên qua tim thì ngay lập tức chết, Huỳnh Trần Thiên lạnh nhạt nói "Tất cả cùng lên ta còn tốn chút sức lực, từng tên một lên, tên nào lên tên đó chết, mà nội lực ta cũng không mấy tiêu hao"

Mấy chục tên âm nha bang nghe vậy thì cũng biết đây là sự thật, bọn hắn cũng không biết làm sao cho phải.

Lúc này một âm thanh ngang tàn vang lên "Một người lên một người chết, thật sao để ta kiểm chứng thử"

HCVVCH

Buồn ngủ quá, tạm viết đến đây thôi, tôi lại viết tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đại Chiến(2)

Một tên trung niên mặt vuông, mắt tròn, mũi cao, miệng rộng, từ xa xa hướng Huỳnh Trần Thiên đi tới.

Thấy người trung niên này, bang chúng của âm nha bang vui mừng kêu lên "là Hoàng trưởng lão, có Hoàng trưởng lão ở đây, tên nhóc kia chỉ có một con đường chết"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì tập trung ánh mắt nhìn về vị Hoàng trưởng lão kia, một lát sau cuối cùng hắn cũng đã nhìn thấu được thực lực của vị Hoàng trưởng lão kia, Hoàng trưởng lão là một tam lưu đỉnh phong võ giả, luận tu vi thì chỉ dưới bang chủ Cao Thành của âm nha bang thôi, sau khi biết được thực lực vị Hoàng trưởng lão đằng xa xa kia, Huỳnh Trần Thiên nở một nụ cười hưng phấn nói "Tốt lắm, cuối cùng cũng có một người đủ sức đánh với ta một trận, nào lại đây ta với người chiến"

-Hừ, nhóc con không biết tự lượng sức, giết người ta chỉ cần vài chiêu là được.

-Ai không tự lượng sức lát nữa sẽ biết, bây giờ đừng nói nhiều qua đây, ta cùng người đánh một trận.

Hoàng trưởng lão cũng không nói nữa, hắn lấy ra một thanh trường đao, phi thân chạy nhanh qua hướng Huỳnh Trần Thiên, thanh trường đao thì được hắn đề ngang thân, nhìn hắn bây giờ rất là ngầu.

Huỳnh Trần Thiên cũng động thân, hắn luồn xuống, trượt một đường dài đến thẳng chỗ Hoàng trưởng lão, thanh kiếm được hắn chìa xuống một góc 25°, ý đồ của hắn là muốn chém vào chân Hoàng trưởng lão.

Hoàng trưởng lão thấy vậy vội động tay, thanh trường đao theo cũng theo đó động, nó quét ngang qua ý đồ muốn chém vào cổ Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên thấy lưỡi đao sắc bén chém ngang tới, hướng cổ mình chém, thì ngay lập tức ngã người ra đằng sau, theo hắn ngã người lưỡi đao cũng theo đó chém lướt qua ở trên hắn một xù, lưỡi đao của Hoàng trưởng lão chém không trúng.

Huỳnh Trần Thiên cũng theo đà trượt qua, thanh kiếm cũng theo đó chém một vết đủ sâu, chém đứt gân chân của Hoàng trưởng lão.

A.....một tiếng kêu thảm vang lên.

Hoàng trưởng lão kêu xong, cũng ráng đứng vững, quét trường đao về phía sau, ý đồ muốn chém vào lưng Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên luồn thanh kiếm mình đang cầm ra đằng sau, cheng.....tiếng kim loại va chạm vang lên, thanh kiếm thành công đỡ được trường

đao,tuy vậy một lực phản chấn đằng sau lưng tác động,Huỳnh Trần Thiên không tự chủ được văng xa về phía trước.

Hoàng trưởng lão gân chân bị đứt tạm thời không truy đánh Huỳnh Trần Thiên được,hắn hít thật sâu quát với bang chúng âm nha bang xung quanh"Các người xông lên,vây đánh hắn,chờ ta xử lý vết thương sẽ tự tay lấy đầu hắn"

Bang chúng âm nha bang xung quanh nghe vậy thì nhào vô,bắt đầu vây giết Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên ổn định thân hình,thấy một màn như vậy thì liếm môi,nói"Tôi tốt lắm,đỡ tốn công ta giết từng tên một,lên một thể giết mới đã tay chứ"

Nghe vậy mấy tên bang chúng âm nha bang xung quanh không rét mà run,tuy vậy nhưng lệnh của trưởng lão không thể làm trái,từng thanh đao,thanh kiếm,búa,rựa,hướng vị trí Huỳnh Trần Thiên đánh tới.

Huỳnh Trần Thiên động thân biến mất,khi xuất hiện hắn đã ở sâu trong lòng địch,hắn di chuyển qua lại rất nhanh,phụt.....phụt.....phụt.....từng tiếng máu tươi phun ra vang lên,hắn như trở thành tử thần,đi tới đâu máu chảy đến đó,nếu để ý kỹ thì quanh thân hắn lờ mờ vài luồng hắc khí.

-Ác ma,ta không đánh nữa,cho dù có bị phạt cắt tứ chi đi nữa ta cũng không đánh nữa,hắn chính là ác ma.

-Trước mặt hắn thân thể ta không thể động đậy được,ta muốn chạy Á.....phụt.....

-Anh em đừng chạy,để ta đi gọi trưởng lão đến trợ giúp.

-Đúng vậy,mau đi kêu các trưởng lão đến trợ giúp.

Phụt.....phụt.....cho dù xung quanh nói gì,cũng không thể làm ảnh hưởng đến việc giết người của Huỳnh Trần Thiên được,hắn càng giết càng hưng phấn,trên mặt hắn không biết lúc nào đã xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

Hắn cười tà mị nói"Khà khà các người sao lại chạy đi như vậy,không phải muốn giết chết ta hay sao,nào lại đây,ta đứng cho các người giết này"

Cho dù nghe hắn nói vậy,nhưng tất cả bang chúng Âm Nha Bang vây công hắn đều nhanh chóng chạy đến chỗ trưởng lão hoặc bang chủ.

Hoàng trưởng lão thấy vậy thì quát lớn"Các người không được chạy,ai chạy xử theo bang quy,sẽ bị cắt đứt một tay đuổi ra khỏi bang"

Rất tiếc lời nói của hắn không hữu hiệu cho lắm,chỉ vài ba tên dừng chân,sau đó bọn hắn lại tiếp tục chạy đi,dù gì chặt tay vẫn còn hơn biến thành cái xác chết.

Hoàng trưởng lão thấy vậy thì rất tức giận.

Hắn đang định tiếp tục nói gì đó,thì một bóng người đang chậm rãi từ từ đi đến chỗ hắn.

Huỳnh Trần Thiên đi đến chỗ Hoàng trưởng lão từ từ nói"Người thật làm ta thất vọng quá,cứ tưởng người đánh được với ta một trận,không ngờ cả 1 chiều cũng đỡ không được"

Hoàng trưởng lão nghe vậy thì giận xanh mặt,hỏi này cũng do hắn khinh địch thôi,ai ngờ hiện gân chân bị đứt di chuyển không tiện,chỉ biết ngồi tại chỗ đối địch.

Huỳnh Trần Thiên cũng không nói nhiều nữa,hắn đi kiếm theo một góc chéo,hắn quát"Nhất Sát Kiếm"theo hắn quát,thanh kiếm toả ra một cỗ sát khí sau đó với tốc độ mắt thường không thể thấy xẹt qua cổ của Hoàng trưởng lão.

Phụt.....máu tươi phun lên,Hoàng trưởng lão cảm cổ mình nhìn chằm chằm vào Huỳnh Trần Thiên sau đó chết.

Huỳnh Trần Thiên nhìn xác của Hoàng trưởng lão nói"Được chết tại một kiếm này là vinh hạnh của người,đây là chiêu kiếm đầu tiên ta tự sáng tạo ra,chỉ có kẻ nào thật sự mạnh mẽ mới làm ta xuất ra kiếm này,người xem như là ngoại lệ đi"

Lúc này một tiếng quát to vang lên"Hoàng trưởng lão,người dám"

Người nói là Cao Thành đang đánh nhau với Mạnh Hùng,hắn được một tên bang chúng tới báo tin Huỳnh Trần Thiên quỷ dị,thế là hắn quay đầu muốn quan sát Huỳnh Trần Thiên,ai ngờ gặp ngay cánh Huỳnh Trần Thiên chém đầu Hoàng trưởng lão.

Cao Thành định qua chém giết Huỳnh Trần Thiên,nhưng Mạnh Hùng đầu thể để cho hắn mắng nguyện được,một thanh thương chắn đường đi của hắn,thấy vậy hắn quát"Mạnh Hùng người dám chặn đường ta,người có biết Hoàng trưởng lão có quan hệ với một vị tiên nhân không,tại vì vị tiên nhân kia không cho chúng ta nói ra thôi,bây giờ Hoàng trưởng lão chết,nếu không bắt thằng nhóc này cho vị tiên nhân kia một lời giải thích,thì bang ta và bang người cũng không yên ổn đâu"

Mạnh Hùng nghe vậy thì hơi do dự nhưng lát sau hắn nói"Hừ,ai biết chuyện này có thật không,cứ để vị tiên nhân kia tới đây đã rồi tính,còn bây giờ bắt người,không có chuyện đó đâu"

Cao Thành nghe vậy thì cười lạnh nói"Được lắm người chờ đi,ta đợi tin tức mãnh hổ bang bị diệt,anh em rút"nói xong hắn bắt đầu chậm rãi rút lui.

Mạnh Hùng cũng không có ngăn cản,hắn quát"Tất cả anh em dừng tay,để bọn hắn đi"

Nghe 2 bang chủ quát,bang chúng của 2 bang cũng không dây giữa đều tách ra.

Huỳnh Trần Thiên cảm thấy giết còn chưa đã lắm,nhưng Mạnh Hùng đã ra lệnh,hắn cưỡng ép dừng tay,nhắm mắt lại tĩnh tâm,một lát sau hắn mở mắt,hắn lại bình thường trở lại,một khuôn mặt âm nhu.

Thế là trận chiến kết thúc và chiến thắng dành cho mãnh hổ bang.

HCVVCH

Tạm hết ý tưởng,bao giờ có sẽ tiếp tục viết tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tàn Sát Âm Nha Bang

Huỳnh Trần Thiên sau khi trận chiến kết thúc,hắn ngay lập tức đi gặp Mạnh Hùng,hắn tới trước cửa phòng chần chờ hồi lâu rồi gõ cửa.

-Ai đó,vào đi cửa không khoá.

Huỳnh Trần Thiên bước vào phòng cười nói"Xin chào bang chủ"

Mạnh Hùng nghe vậy ngấy ngóai lỗ tai mình rồi nói"Người hôm nay có bị bệnh gì không a,sao lại khách sáo như vậy"

-Bang chủ à,lần này ta đến đây là để xin rời khỏi bang.

-Cái gì,sao đột nhiên lại rời bang

-Aizzz,ta cảm thấy ở mãnh hổ bang nguy hiểm a,khi chiến đấu ta nghe nói bang ta đắc tội với tiền nhân,vì còn phải giữ mạng để nuôi gia đình,nên không còn cách nào khác là ta phải rời bang thôi.

-Đột người mới là người đắc tội tên tiền nhân ấy,bang ta chỉ bị vạ lây thôi,bây giờ người còn sợ bị bang ta liên lụy,thật là hết nói nói.

-Nha,nói chung ta đến gặp mặt bang chủ lần cuối a,ta quyết đi rồi người đừng có cản.

-Ừm,vậy thì đi đi,ta không cản.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì bước đi,đi được vài bước,hắn quay đầu lại nói"Ta đi thật đó"

Mạnh Hùng không nhìn ra cảm xúc gì nói"Đi đi"

Hắn lại đi vài bước sau đó lại quay đầu lại nói-Ta đi đây.

-Ừk,đi đi đừng nói nhiều,không ai cản người đâu.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì chu mỏ nói"Người không cản ta sao?"

-Người đã bảo đừng cản người rồi mà,cho nên ta không cản.

-Aizzz,vậy ta đi thật đó,bang chủ người nhớ bảo trọng a,chuyển lời tạm biệt cho các anh em nữa,tạm biệt.

Nói xong hắn nhanh chóng cất bước chạy nhanh về hướng Âm Nha Bang.

Mạnh Hùng nhìn ra cửa sổ,cho đến khi bóng lưng Huỳnh Trần Thiên biến mất,hắn mới thờ dãi nói"Người đưa trẻ ngốc,ta biết người không muốn mãnh hổ bang vì người liên lụy,cho nên người mới chọn lựa ra đi,thật là ngốc,cho dù người làm như vậy thì mãnh hổ bang cũng khó tránh khỏi kiếp này,người tưởng âm nha bang sẽ không thêm mắm thêm muối,để vị tiền nhân kia tiến đánh mãnh hổ bang sao,haizzz thôi tựa ta tôn trọng quyết định của người"

Tuy chỉ hơn 10 ngày nhưng Huỳnh Trần Thiên cảm tình với Mãnh Hổ Bang rất tốt,từ khi hắn sinh ra,ngoài cha mẹ đã chết của hắn,Mãnh Hổ Bang là nơi đối tốt với hắn nhất,dù hắn có lỡ phá gì đi nữa,thì cùng lắm cũng chỉ bị Mạnh Hùng kêu đến trách phạt,khi đó chỉ cần hắn nịnh hót một lát,là sẽ được xá tội ngay,hắn đã tựa xem nơi này như là ngôi nhà thứ 2 của mình,vì vậy bây giờ phải ly khai mãnh hổ bang,hắn tâm trạng rất muốn khóc.

Một đường tâm trạng buồn rầu chạy nhanh đi hướng Âm Nha Bang, cuối cùng địa bàn âm nha bang cũng hiện lên trước mắt Huỳnh Trần Thiên, đến đây hẳn đẹp bỏ hết mọi tâm trạng buồn phiền, hẳn rút từ trong ống quần ra một thanh kiếm, rút kiếm khỏi vỏ, một thanh kiếm cùn hiện ra, hẳn ôn nhu nhìn thanh kiếm cùn này một lát, sau đó về mặt hẳn nhanh chóng có thêm một loại khí chất tà dị, hẳn mỉm cười tà dị nói "Khà khà, đến lúc đại khai sát giới rồi, hôm nay phải giết cho đã mới được" nói xong hẳn nhanh chân tiến sâu vào địa bàn âm nha bang.

Một nhóm 5 tên bang chúng âm nha bang đang trinh sát, đột nhiên thấy ở xa xa có một bóng người đang nhanh chóng lao đến, ý đồ muốn tiến sâu vào khu vực trung tâm âm nha bang, thấy vậy 5 tên bang chúng âm nha bang chạy tới quát "Người đến là ai, đến đây làm gì"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy cười tà nói "Người đến là diêm vương, đến đây để thu mạng các ngươi"

Một tên trong 5 tên kia nghe vậy giận dữ quát "Không biết sống chết, mọi người xông lên giết hắn"

Tên đó vừa dứt lời, đột nhiên Huỳnh Trần Thiên biến mất trước mặt hắn, một lát sau một âm thanh tà dị vang lên "Nhớ, giết 5 người các ngươi là Huỳnh Trần Thiên" âm thanh vừa kết thúc, 5 tên bang chúng âm nha bang, trợn tròn con mắt ngã xuống chết.

Huỳnh Trần Thiên tiện tay lấy một thanh kiếm từ trong tay một trong năm tên âm nha bang đã chết, rồi cắt thanh kiếm cùn vào vỏ, tiếp tục lên đường hướng về phía tổng đàn của Âm Nha Bang.

Một đường đi, một đường tàn sát.

Cuối cùng hành tung của hắn cũng bại lộ, Cao Thành và các trưởng lão Âm Nha Bang nhanh chóng chạy ra.

Cao Thành nhìn thấy Huỳnh Trần Thiên không khỏi ngoài ý muốn nói "Là ngươi, tại sao bây giờ ngươi lại ở đây, đáng ra ngươi phải chạy trốn rồi chứ"

- Tại sao ta phải chạy trốn chứ.

- Ngươi không biết hay giả vờ không biết, ngươi đã đắc tội với một vị tiên nhân rồi, ta đã cho người đưa tin, ngươi không chạy thì sẽ chết.

- Nha thật vậy sao, ta sẽ chết sao, sao ngươi biết ta sẽ chết chứ, ta chết hay không thì ta không biết, nhưng ta biết hôm nay là ngày chết của ngươi.

Nói hết câu, Huỳnh Trần Thiên gập mũi kiếm xuống đất, sau đó hất lên tạo thành một mảnh bụi bặm về phía Cao Thành.

Cao Thành thấy vậy thì kinh thường nói "Trò hề này mà cũng sử dụng với ta, thật là ngu ngốc" nói xong hẳn vận khí hoá thành chưởng, sau đó chưởng ra về phía Huỳnh Trần Thiên.

Chưởng khí đi đến đâu, khói bụi tan đến đó, khói bụi hoàn toàn tán ra, xuất hiện trước mắt Cao Thành và mấy tên trưởng lão âm nha môn là một khoản trống, thấy vậy bọn hắn biết không ổn, ngay lập tức làm thủ thế.

Phụt..... một tên trưởng lão cách không xa Cao Thành cổ phun ra một vòi máu, sau đó tất nhiên là chết rồi.

Cao Thành thấy vậy quát "Mọi người tập trung lại đây, tốc độ tên nhóc này rất nhanh, tốt nhất là lẫn nhau phòng thủ, đợi hắn đuổi sức rồi tấn công"

Nghe Cao Thành nói, các trưởng lão của Âm Nha Bang nhanh chóng tụ tập lại, làm thành vòng tròn phòng thủ, lấy Cao Thành làm trung tâm.

Huỳnh Trần Thiên xuất hiện cách không xa bọn họ, nhìn thấy nhóm người âm nha bang tụ tập thành vòng tròn phòng thủ, hắn kinh thường nói "Lại muốn hao tổn sức lực của ta, âm nha bang không có chiêu nào khác à, ta không đánh đấy, bây giờ ta vô tổng đàn của các ngươi tàn sát, không rảnh chơi với các ngươi nữa" nói xong hướng phía sâu âm nha bang đi vào.

Cao Thành thấy vậy cả kinh quát "Chặn hắn lại, để hắn tàn sát bang chúng ở tổng đàn, thì âm nha bang của chúng ta sẽ tổn hại lớn"

Thế là chiến thuật vòng tròn phòng thủ tan vỡ, Cao Thành cùng trưởng lão âm nha bang lại tách ra vây đánh Huỳnh Trần Thiên.

Người ta nói "Song quyền khó địch vạn thủ" nhưng ở đây Huỳnh Trần Thiên không đấu với vạn thủ, với lại quan trọng hơn, hắn là nhân vật chính, cho nên đánh hồi lâu, Huỳnh Trần Thiên chỉ hơi mất sức, còn bên âm nha bang thì đã chết 2 tên trưởng lão.

Cao thành thấy vậy thâm hô không ổn, Huỳnh Trần Thiên di chuyển rất linh hoạt, với lại hẳn cứ có cảm giác rất khó chịu khi đối mặt với Huỳnh Trần Thiên, vì thế hẳn không làm cách nào thương tổn Huỳnh Trần Thiên được, nói chi là giết chết cái tên tà dị này.

Tại Cao Thành đang lo lắng thì xa xa một trung niên cười ngửa xuất hiện, đi cùng còn có một tên bang chúng của Âm Nha Bang, thấy vị trung niên kia, Cao Thành vui mừng kêu lên "Tiên Nhân"

HCVVCH

Cảm ơn bạn tomazu2502 đã đẩy kim phiếu cho truyện mình, thanks rất nhiều, chương này là mình ráng vắt óc ra để viết, nhằm cảm ơn bạn tomazu2502, vì gấp gáp nên có sai sót hay gì thì cmt báo mình nhé, cảm ơn tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bị Đuổi Giết

Huỳnh Trần Thiên nghe hai chữ "Tiên Nhân", thì không khỏi tập trung ánh mắt nhìn vào vị trí người trung niên mới tới kia, đó là một người khoảng 50 tuổi, mặt vuông, mắt tròn to, mũi cao, miệng hơi rộng, trông gần giống với vị Hoàng trưởng lão hắc giết sáng nay.

Tên trung niên được cho là tiên nhân kia cũng nhìn vào Huỳnh Trần Thiên, hắc xem xét Huỳnh Trần Thiên một lát, sau đó lạnh như băng nói "Là người đã giết em của ta, nếu vậy thì hôm nay ngươi chết chắc rồi"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy cười cợt nói "Em của ngươi là ai, sáng nay hình như ta có giết một con chó thì phải, đây có phải là em ngươi không"

Tên tu sĩ trung niên kia nghe ra ý đùa cợt trong giọng nói của Huỳnh Trần Thiên, hắc không khỏi giận dữ quát "Làm càn, hôm nay ngươi chết chắc rồi, cho dù có tu sĩ khác cầu tình giúp ngươi, thì hôm nay ngươi cũng phải chết" hời xong tay hắc kết ấn, quát "Hoà Cầu Thuật".

Một đốm lửa nhỏ màu cam từ trong tay hắc bay ra, sau đó bay thẳng về phía Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy, vội tập trung cao độ, hắc vận sát khí nhập vào thanh kiếm đang cầm trong tay, hắc điều khiển thanh kiếm nghiêng theo một góc chéo quát "Nhất Sát Kiếm".

Phạch một tiếng, thanh kiếm chém vào đám lửa làm cho đám lửa nhỏ màu cam kia tan rã, thấy một màn như vậy, tên trung niên tu sĩ kia quát "Không thể nào, sao ngươi có thể chém được "Hoà Cầu Thuật" chứ".

"Hừ, một đám lửa nhỏ mà thôi, có gì không chém được chứ, ta còn muốn chém cả ngươi nữa" hời xong, Huỳnh Trần Thiên biến mất, sau một lát một ánh kiếm chém vào cổ tên trung niên tu sĩ kia.

Tên trung niên tu sĩ kia thấy vậy ngay lập tức nhún chân, thành công tránh thoát được thế công của thanh kiếm, hắc nói "Ta không tin một tên phạm nhân như ngươi, lại có thể thắng được một Tụ Linh Cảnh tầng 4 như ta, tiếp của một ta hoá cầu thuật"

Cao Thành một bên thấy vậy cũng vội nói "Đề ta trợ giúp tiên nhân một chút sức lực"

Tên trung niên tu sĩ kia nghe vậy cũng gật đầu, hắc cảm thấy Huỳnh Trần Thiên hơi quý dị, có một cổ cảm giác sợ hãi dâng trong lòng, khi hắc đối mặt với Huỳnh Trần Thiên, vì thế nhanh chóng giết là tốt nhất.

Huỳnh Trần Thiên lạnh lùng quát "Tốt lắm, cùng xông lên ta giết một thể cho nó gọn" nói xong hắc bắt đầu xông lên tấn công.

Leng keng, tiếng binh khí va chạm vang lên, Huỳnh Trần Thiên một mình đánh với hai người, tuy hơi chật vật nhưng vẫn có sức đánh trả.

Đánh hồi lâu, Huỳnh Trần Thiên bắt đầu có dấu hiệu đuối sức, trung niên tu sĩ và Cao Thành thấy vậy thì vui mừng, trung niên tu sĩ nói "Ngươi chết chắc rồi, để xem ngươi còn cầm cự được bao lâu, một lát rơi vào tay ta, ta sẽ đốt sống ngươi cho đến chết"

Huỳnh Trần Thiên cũng biết mình tạm thời không địch lại hai người trước mắt, hắc suy nghĩ một lát, sau đó cất thanh kiếm vào đai lưng, hắc chạy nhanh theo một hướng, hắc về mặt âm nhu vừa chạy hắc vừa nói "Đừng đuổi theo ta, nhà ta còn mẹ già con trẻ cần ta nuôi, ngươi mà đuổi theo giết ta, thì coi như ngươi giết 3 mạng người, đến khi đó coi chừng trời phạt đấy"

Trung niên tu sĩ không đem lời nói của Huỳnh Trần Thiên vào tai, hắc lạnh lùng nói "Đừng nghĩ đến chạy thoát, hôm nay ngươi phải chết, Cao Thành ta cùng ngươi đuổi theo"

Cao Thành cũng không muốn để Huỳnh Trần Thiên chạy thoát, hắc vội vàng nhanh chóng động thân đuổi theo.

.....

Rượt đuổi kéo dài đến nửa ngày trời, hiện 3 người đang ở trong một khu rừng cách khá xa Hoà Thành.

Huỳnh Trần Thiên bộ dạng đuối sức nhìn 2 người còn đang đuổi theo đằng sau nói "Có gì từ từ nói a, các ngươi không đuối sức, nhưng ta đuối nha, cần gì phải động thân chém chém giết giết"

Cao Thành đằng sau nghe vậy quát to "Ngươi mà cũng nói lời này được, ai là người vào địa bàn của bang ta giết người hà, lúc đó ngươi có nói con khi móc gì không, bây giờ đòi từ từ nói chuyện, không có cửa đâu"

Trung niên tu sĩ cũng nói "Không cần nói nhiều, giết em của ta, hôm nay ngươi chết chắc rồi"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy nói "Được thôi, hôm nay ta khô máu với các ngươi, "Nhị Sát Kiếm" nhát kiếm diệt tiên nhân" nói xong người hắc toả ra một luồng sát khí đáng sợ

Hai người Trung niên tu sĩ và Cao Thành thấy vậy vội lui lại đằng sau, bọn hắn đã thử qua uy lực của "Nhất Sát Kiếm" rồi, cho nên nghe được Huỳnh Trần Thiên đánh ra "Nhị Sát Kiếm", thì bọn hắn không dám chính diện đón đỡ.

Rất tiếc không như bọn hắn mong đợi, không có một nhát chém nào được chém ra cả, bọn hắn quay đầu lại nhìn vào vị trí Huỳnh Trần Thiên thì không có một ai cả, Huỳnh Trần Thiên thì đang chạy thực mạng ở xa xa, bọn hắn thấy vậy biết mình bị lừa không khỏi giận dữ quát "Tên khốn nguoi không chết từ tế"

Huỳnh Trần Thiên một bên chạy, một bên cấp tốc suy nghĩ "Như vậy không được nha, cứ thế này kết cục của ta là chết a, làm sao mới cắt đuôi được hai tên nguy hiểm đằng sau đây, không biết khu rừng này có hung thú gì không, nếu có thì tốt có thể lợi dụng để cắt đuôi hai tên kia"

Rít rít rít rít..... một tiếng rít lớn vang lên.

Oành..... Đùng mmmmm..... sau đó tiếng nổ rung trời chuyển đất vang lên.

Cả 3 người Huỳnh Trần Thiên nghe vậy cả kinh, theo động tĩnh thì hình như có đánh nhau, một trong đó còn là thú nữa, động tĩnh rất lớn xem ra không phải hung thú bình thường làm được, xem ra là yêu thú trong truyền thuyết.

Oành Oành..... Đùng..... Đùng..... từng tiếng nổ lớn tiếp tục được phát ra, càng lúc càng lớn, xem ra chiến đấu bên kia bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Huỳnh Trần Thiên nhanh chóng suy nghĩ, thừa lúc 2 người đằng sau còn thất thần, hắn ngay lập tức hướng phương hướng gây ra tiếng động kia chạy tới.

Trung niên tu sĩ và Cao Thành thấy vậy không khỏi thất kinh, bọn hắn thật không ngờ Huỳnh Trần Thiên dám đi tới phương hướng phát ra tiếng động kia, nên biết bên kia động tĩnh không giống phạm nhân có thể làm, bọn hắn hai mắt nhìn nhau, sau một lát trung niên tu sĩ kia nói "Tên nhóc kia qua đó rất có thể bị chết, chúng ta không cần phải bồi mạng theo hắn, nhưng để đề phòng, tốt nhất chúng ta cho người bao vây khu rừng này vài ngày, nếu lúc đó hắn còn chưa ra thì chúng ta rút"

Cao Thành cũng không muốn phải đi qua bên kia cho nên gật đầu đồng ý, thế là hắn về thông báo tất cả người của âm nha bang tới nơi đây, bao vây khu rừng chờ đợi Huỳnh Trần Thiên.

Nhưng có thật là Huỳnh Trần Thiên bị chết khi đi qua khu vực phát ra tiếng động kia không.

Huỳnh Trần Thiên đến nơi phát ra tiếng động, hắn kinh ngạc nhìn xung quanh chả có hung thú hay yêu thú nào cả, chỉ thấy âm thanh kinh khủng đó đang được phát ra từ một con mèo đen, đúng vậy con mèo đen kia chính là con mèo ở trên vai Huỳnh Trần Thiên ngủ lúc sáng.

Thì ra Huỳnh Trần Thiên đi để lại con mèo đen cho mãnh hổ bang, ý đồ hắn muốn mãnh hổ bang có chuyện gì nguy hiểm xảy ra, con mèo đen có thể nể tình hắn mà bảo hộ cho mãnh hổ bang một mạng, mèo đen ngoài miệng thì đáp ứng hắn sẽ chiều có mãnh hổ bang, nhưng thật ra sau khi hắn đi thì nó ần náu đi theo hắn, thế là bây giờ mới có một màn như thế này.

Huỳnh Trần Thiên nhìn con mèo đen hỏi "Sao nguoi ở đây, mãnh hổ bang thì thế nào?"

Một âm thanh nữ hài vang trong đầu hắn "Nguoi không cần lo về mãnh hổ bang, nơi đó ta đã sắp đặt một mê giới, chỉ cần tu sĩ dưới Thoát Phàm Cảnh thì không thể làm nguy hại mãnh hổ bang được"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy mới yên tâm, sau một lát hắn hỏi "Nhưng nguoi rốt cục đến đây làm gì, nguoi đi theo ta đây à"

Con mèo đen không trả lời câu hỏi của hắn, nó nhìn hắn trịnh trọng nói "Nguoi có muốn có sức mạnh có thể giết tiên nhân thật sự hay không"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì kinh ngạc, hắn được nhận định là phế linh căn a, làm sao có thể có sức mạnh như con mèo đen nói chứ, hay là có một cách khác, có thể làm hắn mạnh hơn.

HCVVCH

Ai đánh liên quân hoặc bắn free fire không, nếu có nhấn tin chơi chung nhá hoặc cmt trong bình luận cũng được, liên quân thì rank vàng bạch kim nha mọi người, free fire thì mình mới chơi nên rank thấp nhất ấy, ai chơi chung đề.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ma Tu

Huỳnh Trần Thiên sau khi qua con kinh ngạc, hắn vội hỏi "Thế cách của nguoi có thể làm cho ta trường sinh bất lão không"

Con mèo đen nói "Tất nhiên là có rồi, chỉ cần ngươi tu luyện đạt đến cực hạn, thì có thể trường sinh bất tử, không những vậy ngươi còn có sức mạnh, sẽ không bị đuổi giết như khi này nữa"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì hai mắt loé sáng, hắn nghĩ đến cảnh mình ngồi ở trên ghế lớn, hai bên là một đàn mỹ nữ phục vụ đút hắn ăn nhõ, còn có một nàng đằng sau đấm lưng cho hắn nữa, hai tay hắn thì xoa bóp bầu vú các nàng, hắn nghĩ vậy thôi đã kim không được nước miếng chảy ra rồi.

Con mèo đen thấy hắn như vậy thì quăng cho hắn ánh mắt xem thường, nó nói "Thế Ngươi có muốn mạnh lên hay không?"

Huỳnh Trần Thiên không cần suy nghĩ nói "Đương nhiên là muốn rồi, nhưng làm gì có chuyện tốt như ngươi nói chứ, có điều kiện gì nói đi, nói trước là ta không bán mạng cho người khác đâu đấy"

Mèo đen khinh thường nói "Ai cần cái mạng nhất như thỏ đẻ của ngươi chứ, ta đây là khoan dung độ lượng chỉ cho ngươi con đường sáng thôi, nhưng tất nhiên ngươi phải đáp ứng đi theo bảo hộ ta 10 năm, vì pháp lực của ta gần như mất hết rồi, ta cần một người ở bên bảo hộ 10 năm thời gian để tiện khôi phục pháp lực"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì lâm vào suy nghĩ "10 năm a, đó cũng là một khoản thời gian dài đấy, nhưng mà chỉ cần đáp ứng, thì sẽ có cơ hội được trường sinh a, hơn nữa còn có sức mạnh, sẽ không bị đuổi đánh nữa nha, nhưng 10 năm cũng không phải ít, lúc đó ta cũng 20 tuổi rồi" suy nghĩ một lát hắn vẫn chưa làm ra quyết định được.

Mèo đen một bên thấy vậy chen và một câu "10 năm thời gian rất ngắn a, chỉ cần tu luyện ngươi sẽ sống rất lâu đấy"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì không chần chừ nữa vội nói "Ta đáp ứng bảo hộ ngươi 10 năm, nhưng ngươi phải nói thật đấy nha, hay là ngươi thề đi"

Mèo đen thấy hắn vậy mà còn chưa tin lời mình, không khỏi giận dữ nói "Ngươi không tin lời ta nói hay sao, nếu còn chần chừ thì thôi khỏi đi, ta đi đây"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy vội nói "Ta đáp ứng nha, không cần phải đi nhanh như vậy, được rồi ngươi có cách gì để ta mạnh lên đây"

Con mèo đen nghe vậy thì nhìn vào hắn nói "Ta chỉ ngươi cách đó chính là Tu Ma"

"Tu Ma, ngươi nói cách của ngươi là tu ma, không phải chứ, ta cũng biết sơ qua về ma tu, nhưng ma tu cũng cần có linh căn mới tu luyện được a, ta đây là phế linh căn đấy"

Con mèo đen nghe vậy thì vút qua cho hắn một viên đá thử nghiệm linh căn, nó nói "Ngươi hãy thử thử nghiệm xem linh căn ngươi ra sao?"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì thấy hơi vô ích, hắn đã thử nghiệm linh căn rồi a, đã được phán cho một cái phế linh căn rồi, bây giờ còn thử nghiệm cái gì gì nữa, nhưng mà hắn vẫn là làm theo lời con mèo nói, hắn cầm lấy viên đá rồi bắt đầu cảm ứng.

Hồi lâu hắn thả viên đá ra, chỉ thấy lúc này viên đá đã chuyển thành màu đen xám, thấy vậy hắn không khỏi thất vọng nói "Đấy, vẫn chỉ là một cái phế linh căn, không có gì hot cả"

Con mèo đen lại không thèm nghe hắn nói, nó nhìn chăm chăm vào viên đá thử nghiệm linh căn, hai mắt nó như nhìn thấy bảo vật quý hiếm nhất thế gian, nó lầm bầm nói "Ma Thần Hỗn Độn Thể"

Huỳnh Trần Thiên là người tu võ, lỗ tai bậc nào thính, nghe con mèo đen lầm bầm hắn đột nhiên có hy vọng, phải biết linh căn của hắn người ta không biết nên mới phán là phế linh căn, nếu con mèo đen biết hắn là cái gì linh căn, rất có thể nó sẽ có cách để hắn tu luyện, hắn thầm nghĩ "Ma Thần Hỗn Độn Thể là cái gì, đây có phải thể chất đặc thù trong truyền thuyết không aizzza..... đúng vậy a, sao ta không nghĩ ra sớm chứ, nghe nói thể chất đặc thù cần có công pháp đặc thù để tu luyện, à nhưng mà nghe nói thể chất đặc thù tu luyện công pháp bình thường vẫn được, chỉ là không nhanh thôi, nhưng linh căn của ta là không tu luyện được luôn a, vậy Ma Thần Hỗn Độn Thể là gì đây?"

Suy nghĩ một lát vẫn không tìm ra đáp án mình cần, Huỳnh Trần Thiên đành phải hỏi con mèo đen "Này Ma Thần Hỗn Độn Thể là cái gì thế? có thể tu ma được không?"

Mèo Đen nghe hắn hỏi vậy mới hoàn hồn lại vội nói "Tất nhiên là được rồi, đây chính là thể chất của Ma Thần đấy, ngươi nếu chuyên tâm tu ma, thì tiền đồ không hạn lượng"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì vui vẻ, nhưng suy nghĩ một lát hắn lại hỏi "Nhưng ta không hấp thu thiên địa linh khí được a, vậy thì làm sao tu luyện được"

Con mèo đen nghe vậy thì khinh thường nói "Thiên Địa Linh Khí là thứ tiên tu dùng để tu luyện là chính, chỉ có một ít ma tu bắt nhập lưu mới dùng để tu luyện, với lại chất lượng rất hỗn tạp, Ma Thần Hỗn Độn Thể là ma thể đứng đầu ma giới (ma giới là gì thì đọc từ từ sẽ biết nha mọi người) làm sao có thể hấp thu những linh khí như vậy được"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì nào phình to nói "Không hấp thu thiên địa linh khí, vậy ta lấy cái gì mốc gi tu luyện"

Con mèo đen không cần suy nghĩ nói "Tất nhiên là lấy ma khí tu luyện rồi, nhưng ở nhân giới tất nhiên ma khí rất ít, vì thế phương án này tạm thời không thực hiện được"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy càng rối não hơn hỏi "Rốt cuộc làm sao mới tu luyện được a? sao ngươi cứ nói đứt quãng miết thế, nói một lần cho xong chuyện đi"

Con mèo đen nghe vậy nói "Vấn đề quan trọng,ta phải kéo dài,đứt quãng để cho nó kịch tính chứ,được rồi ta nói thẳng vấn đề luôn đây,ngươi biết đấy ở nhân giới ma tu cũng rất nhiều,tất nhiên phải có phương pháp tu luyện thì bọn họ mới tu luyện được,mà phương pháp tu luyện đấy lại rất độc ác,cho nên giới tiên tu mới thường hay đuổi giết ma tu"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy vội hỏi "Vậy phương pháp đó là gì,ngươi nói thẳng ra đi"

"Phương pháp để tu ma ở nhân giới cũng có đến vài cái,ngươi muốn nghe cái nào đây"

"Cái nào cũng được,hay là ngươi nói hết một lần đi"

Con mèo đen nghe vậy chậm chạp nói "Phương pháp đầu tiên là phương pháp ác độc nhất,đó chính là giết người tích lũy tâm ma,khi dính tâm ma rồi,thì ngươi tu luyện sẽ dung nhập mình với tâm ma,lúc đấy tu vi sẽ theo việc dung nhập tâm ma tăng lên rất nhiều, nhưng tất nhiên kiểu tu luyện này sẽ đánh mất tâm tính,thường dẫn đến biến kẻ đó thành cuồng sát,đụng đâu giết đó"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy rung mình,tuy hắn muốn mạnh,nhưng không muốn biến thành một tên cuồng sát,hắn vội nói "Cái này không được đâu,ngươi nói cách khác đi"

Con mèo đen nghe vậy tiếp tục nói "Phương pháp thứ hai vẫn là hơi ác độc,đấy chính là tu luyện thuật thái âm bổ dương,phương pháp này tăng tu vi khá nhanh,nhưng tất nhiên điều kiện phải có nữ tu để làm đỉnh lò,và tất nhiên ngươi phải bỏ thời gian ra luyện hoá linh khí thành ma khí nữa,tu luyện theo phương pháp này sẽ biến tâm tính ngươi trở nên dâm dăng,rất có thể biến thành dâm ma"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy hơi động tâm,nhưng hắn không muốn hại đời nữ nhân,với lại có nguy cơ thành dâm ma nữa,nên hắn suy nghĩ một lát rồi nói "Còn cách nào khác không?"

Con mèo đen vẽ mặt không biến hoá nói "Tất nhiên còn rất nhiều,phương pháp thứ 3 là đi tìm thiên tài địa bảo,sau đó luyện chúng thành ma đan hoặc linh đan nuốt vào,miễn sao có ma khí hoặc thiên địa linh khí vào cơ thể là được,nếu ma đan thì tu vi tăng nhanh hơn,linh đan thì cần thời gian luyện hoá chuyển hoá thành ma khí,phương pháp này thì không có tác dụng phụ,nhưng nên lưu ý thiên tài địa bảo không dễ tìm"

Huỳnh Trần Thiên cảm thấy lựa chọn này khá tốt,mặc dù tính ổn định hơi thấp,tuy đồng ý phương pháp này,nhưng hắn vẫn muốn xem còn phương pháp nào hay tốt hơn hay không,vì vậy nói "Còn gì nữa không?"

Con mèo đen hôm nay đặc biệt nhẫn nại,nó tiếp tục kể ra rất nhiều cách tu ma ở nhân giới,tất nhiên đa phần đều là cách ác độc vì thế Huỳnh Trần Thiên vẫn tiếp tục hỏi mãi.

"Phương pháp thứ n là tu luyện một loại công pháp hấp thu khí của tu sĩ khác,nếu là hấp thu linh khí thì cần luyện hoá,hấp thu ma khí thì cần dung nạp,cách này tu vi tăng rất nhanh,nhưng căn cơ cần được đánh bóng kỹ càng,tác dụng phụ không có"

Nghe thấy phương pháp này,Huỳnh Trần Thiên vui mừng ra mặt vội hỏi "Vậy ngươi có công pháp hấp thu khí của người khác không,ta muốn sử dụng phương pháp này tu luyện"

Mèo đen không nhìn ra cảm xúc nói "May mắn cho ngươi trong tay ta trùng hợp có 1 quyển công pháp dạng này,nhưng đây là phương pháp dạng vip,ngươi phải bảo hộ bên người ta 20 năm mới được"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì trờ mắt lớn nói "Cái gì mà phương pháp vip nữa chứ,ngươi đây là trổng trợn câu dẫn ta a,nói ra phương pháp ổn thoả nhất,lại lòi ra điều kiện phải đi theo ngươi 20 năm,hay là vậy đi giảm xuống còn 15 năm"

"19 năm không thể thấp hơn"

"Được rồi,hay là 17 năm đi,đây là mức năm cuối rồi nha,cùng lắm ta luyện theo cách dùng thiên tài địa bảo"

"Được rồi,vậy ngươi thề với ma thần đi"

"Ta Huỳnh Trần Thiên xin thề sẽ theo bảo vệ,à mà ngươi có tên không"

"Ta tên Ngọc Ánh"

"Ta xin thề sẽ theo bảo vệ Ngọc Ánh 17 năm thời gian,với điều kiện truyền thụ cho ta công pháp hấp thu khí của kẻ khác,nếu không tuân theo sẽ bị ma thần đánh chết"

"Được thành giao,ngươi từ giờ là bảo vệ của ta,phải tuân thủ lời thề đấy, chứ không ngươi sẽ bị ma thần giết chết"nói xong Ngọc Ánh gãi gãi lỗ tai,thình lình một quyển sách xuất hiện trước người nó.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì kinh ngạc thầm nghĩ "Đó chẳng lẽ là không gian pháp bảo trong truyền thuyết,nhưng trong truyền thuyết đến Nguyên Anh Cảnh còn khó có được dạng đồ vật này mà,xem ra lại lịch Ngọc Ánh trước mắt này không đơn giản,thôi kệ miễn có cách làm ta mạnh lên là được rồi"

Ngọc Ánh hình như nhớ đến gì đó nói thêm một câu "À mà ta không biết ngươi làm sao,nhưng ngươi bây giờ đã là Ma Binh(Tự Linh Cảnh) tầng 2 rồi,ta biết ngươi chưa từng tu luyện,cho nên điều này có hơi kỳ lạ,à mà thôi,cũng có thể là do thể chất của ngươi gây ra"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì kinh ngạc,hắn trước giờ đâu cảm thấy cái gì khác lạ đâu ha,nếu đã lên Ma Bình tầng 2 gì đó như Ngọc Ánh nói,thì người hắn cũng phải cảm thấy hơi khác lạ chứ,thật kỳ lạ a,thời trước hết cứ nhặt quyển sách kia lên đã,tiền lương 17 năm làm bảo vệ chứ ích gì.

Thế là hắn đến nhặt quyển sách kia lên,cầm trên tay đầu tiên đập vào mắt hắn là một dòng chữ"Hấp Khí Hồn Độn Quyết"suy nghĩ một lát,sau đó hắn quyết định nghiên cứu bây giờ luôn,dù gì tăng sức mạnh càng sớm càng tốt.

Hắn mở quyển sách ra bắt đầu quá trình nghiên cứu công pháp,trong lúc hắn nghiên cứu,thì Nguyệt Ánh sẽ đi bắt thú hoặc hái hoa quả,giúp cho hắn không gián đoạn trong việc tu luyện.(không biết ai bảo kê ai nữa).

Thời gian thấm thoát trôi qua,hôm nay đã là thời gian cách 1 tháng kể từ lúc Huỳnh Trần Thiên bắt đầu nghiên cứu "Hấp Khí Hồn Độn Quyết"

HCVVCH

Truyện người ta nhiều cmt lắm mà,sao truyện ta chẳng có ma nào cmt hết thể,cmt kiểm kinh nghiệm đi nào.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đại tàn sát(Main ác vl ra mọi người ạ)

Tại một bìa rừng cách Hoả Thành khá xa,hiện tại đang đứng 1 người 1 thú,nói chính xác hơn là 1 nam hài và 1 con mèo nhỏ

Nam hài khoảng 10 tuổi,mặt chữ D góc cạnh rõ ràng,mắt sắc bén,mũi cao,môi mỏng,nhìn khá là âm nhu,trên vai hắn đang nằm một con mèo nhỏ màu đen,bộ dạng lười nhát nhắm mắt ngủ.

1 người 1 mèo này không ai xa lạ mà chính là Huỳnh Trần Thiên và Ngọc Ánh(tên con mèo màu đen),hiện tại cách thời điểm Huỳnh Trần Thiên tu luyện"Hấp Khí Hồn Độn Quyết"đã được 1 tháng thời gian,bọn hắn bây giờ đang lên đường trở lại Hoả Thành để trả thù Âm Nha Bang tất nhiên vị trung niên tu sĩ đuổi giết Huỳnh Trần Thiên nữa.

Đang đi trên đường đột nhiên Huỳnh Trần Thiên nói"Này hay là lát nữa,ngươi giúp ta xử lý mấy tên trưởng lão âm nha bang với Cao Thành,còn ta đánh những tên lâu la cho,ta tu luyện chưa có thành tựu,tựa lát nữa bị đánh chết,vậy thì không thực hiện lời hứa bảo hộ ngươi 17 năm được rồi,ta đây là đang nghĩ cho ngươi đấy"

Ngọc Ánh đang nhắm mắt bộ dạng như ngủ,nghe hắn nói vậy thì mở to mắt nói"Ngươi cái tên nhát gan này,ta là người cần bảo vệ hay là ngươi vậy,với lại ngươi bây giờ đã là Ma Bình cấp 3 rồi,cũng đã dư sức đối địch với tên Cao Thành kia rồi,ngươi cũng nên tập làm quen với sức mạnh đi chứ"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì im lặng tiếp tục hướng phương hướng Hoả Thành di chuyển.

.....●△●●▽●.....

Lại nói đến Âm Nha Bang,1 tháng trước tất cả người trong Âm Nha Bang đều được huy động,bao vây khu rừng Huỳnh Trần Thiên tu luyện Hấp Khí Hồn Độn Quyết,bọn họ đợi trọn vẹn 1 tuần ở ngoài bìa rừng,khi thấy Huỳnh Trần Thiên lâu như vậy còn không ra,thì bọn họ nhận định hắn đã chết,thế là tất cả người ở trong Âm Nha Bang đều thở phào nhẹ nhõm.

Cao Thành xem như Huỳnh Trần Thiên đã chết rồi,vì thế hắn bắt đầu thêm mắm thêm muối,dêm chuyện Hoàng trưởng lão chết có liên quan đến Mãnh Hồ Bang nói với trung niên tu sĩ,vị trung niên tu sĩ kia nghe vậy,thì bắt đầu dẫn người của Âm Nha Bang qua địa bàn Mãnh Hồ Bang ý đồ muốn đồ bang,nhóm người trung niên tu sĩ và Cao Thành cứ ngỡ chuyện này rất dễ dàng,ai ngờ đâu đến nơi,bọn hắn phát hiện có đi như thế nào cũng không vào địa bàn Mãnh Hồ Bang được,thấy vậy bọn người Âm Nha Bang và trung niên tu sĩ giật hồn,thần nghĩ chẳng lẽ Mãnh Hồ Bang có tu sĩ tọa trấn.

Thế là bọn người trung niên tu sĩ và Âm Nha Bang đành ngậm ngùi đi về địa bàn của mình,Cao Thành cho rằng Mãnh Hồ Bang có tiên nhân trợ giúp,vì thế hắn bắt đầu lôi kéo trung niên tu sĩ ở lại trong bang mình vài ngày,trung niên tu sĩ thật ra là tán tu,vì thế cũng tựa đáp ứng Cao Thành ở lại Âm Nha Bang vài ngày,nói là vài ngày chứ thật ra gần 1 tháng rồi mà hắn vẫn chưa có ý định rời khỏi Âm Nha Bang.

Trung niên tu sĩ tên gọi là Nguyễn Tấn Beo năm nay 50 tuổi,hắn cũng từng là đệ tử của Thanh Hoả Môn,nhưng tư chất thấp kém đến 30 tuổi mà chỉ lên được Tự Linh Cảnh tầng 3,nên bị Thanh Hoả Môn đuổi ra khỏi sơn môn,hắn vì không muốn làm một phạm nhân tầm thường,nên đã tự mình tu tiên làm một tán tu,bây giờ ở Âm Nha Bang điều kiện rất tốt,muốn gì có đó thật sự hắn không muốn rời khỏi đây a,vì thế hắn tựa ở đây gần 1 tháng thời gian mà vẫn chưa đi.

.....●△●●▽●.....

Một buổi chiều an lành.

Ở đại sảnh của Âm Nha Bang, hiện tại đang ngồi 2 người uống trà vừa đánh cờ, 2 người này chính là Cao Thành cùng Nguyễn Tấn Beo, 2 người quan hệ khá tốt, Cao Thành vì muốn giữ Nguyễn Tấn Beo lại cho nên rất thường xuyên nói chuyện với hắn, Nguyễn Tấn Beo không muốn rời đi nên cũng muốn tăng thêm quan hệ với Cao Thành, vì vậy mới có tình cảnh hai người vừa uống trà vừa đánh cờ như thế này.

Cao Thành nói "Beo ca đánh cờ thật là giỏi a, chỉ mới đi chục bước thì em đã khó tìm đường ra rồi"

Nguyễn Tấn Beo nghe vậy thì mặt đầy đắc ý nói "Ha Ha chỉ là do ta chơi trò này nhiều rồi thôi, cũng như về vấn đề chịch gái, thì ta cũng phải cuối đầu xin thua với người a"

Cao Thành nghe vậy thì cười cười nghĩ thầm "Xem ra, vị tiên nhân trước mắt này đã muốn ở lại Âm Nha Bang của ta rồi, khả khả chỉ dẫn hắn đi chơi gái ít bữa, vậy mà hắn tựa nghiện luôn rồi, thật đơn giản a"

Cao Thành thấy thời cơ đã thành, đang định nói lời mời chào Nguyễn Tấn Beo gia nhập Âm Nha Bang, đột nhiên từng tiếng hô đánh hô giết vang lên ở trong địa bàn hắn, tiếp đó một tên bang chúng bộ dạng thất kinh chạy vào, tên bang chúng kia nhìn Cao Thành sợ hãi nói "Bang chủ đại sự không ổn, tên ác ma kia đã trở lại, đang đánh giết người Âm Nha Bang chúng ta"

Cao Thành nghe vậy giật dử hỏi "Ai là tên ác ma, người bình tĩnh lại từ từ nói"

Tên bang chúng kia nghe vậy mới bình ổn lại hơi thở, hắn nói "Là tên nhóc giết Hoàng trưởng lão trở về, hắn chưa chết, hắn còn sống, hiện đang đánh giết vào Âm Nha Bang của chúng ta"

Nguyễn Tấn Beo với Cao Thành nghe vậy thì chấn kinh, Huỳnh Trấn Thiên vậy mà còn chưa chết, thoáng kinh ngạc một xú, Nguyễn Tấn Beo cười lạnh nói "Tốt lắm, tự đến đây chịu chết, lần này ta sẽ chính tay giết tên nhóc này, trả thù cho em ta" nói xong hắn phi thân hướng phương hướng đánh nhau đi tới.

Cao Thành thấy vậy cũng vội phi thân theo, hắn cũng rất muốn giết Huỳnh Trấn Thiên đây, tại vì hắn cảm thấy Huỳnh Trấn Thiên rất là yếu dị, nếu không giết sớm thì Âm Nha Bang có thể bị diệt vong.

.....●△●●▽●.....

Aaaaaa.....từng tiếng hét thảm vang lên.

Âm thanh sợ hãi của bang chúng âm nha bang, cũng theo đó vang lên- Ác ma, hắn là ác ma chứ không phải con người.

- Mọi người mau xông lên giữ chân hắn, để ta đi gọi bang chủ.

- Con mẹ nó, sao người không xông lên, bang chủ khi này đã có người đi gọi rồi.

- Vậy để ta đi gọi trưởng lão.

- Biến đi, ta đéo đánh nữa, ta cũng phải đi gọi trưởng lão đây.

- Ta cũng vậy phải đi gọi trưởng lão đây.

- Ta cũng vậy.....

- Ta cũng vậy.....

- Con mẹ nó bọn người không dám đánh, thì nói mẹ đi, đúng là Aaaa..... Tên kia chưa nói xong đã thấy một ánh kiếm xẹt qua cổ mình rồi, sau đó máu tươi bắn lên, chết.

Huỳnh Trấn Thiên vẻ mặt tà khí cười cười, nhìn đông hồ loạn trước mắt nói "Khà Khà thật là đã tay a, hôm nay giết thật sáng khoái, các người chạy không thoát đâu, số các người hôm nay tựa cạn"

Hắn lúc này tựa nhìn như là một thần chết, xuất hiện ở đâu là ở đó có xác chết, cảnh tượng nơi đây bây giờ rất là kinh khủng, máu tươi nhộm đỏ mảnh đất này, xác sống nằm la liệt.

Huỳnh Trấn Thiên bây giờ thật sự rất giống ác ma. (ĐM chắc phải cho thằng main tu luyện công pháp tinh tâm lại quá, ta mô tả mà thấy nó ác vì)

Lúc này một thanh âm lớn vang lên "Dừng Tay" tiếp đó Cao Thành và Nguyễn Tấn Beo xuất hiện, người vừa lên tiếng là Cao Thành.

Huỳnh Trấn Thiên thấy hai người cùng nhau đến thì cười tà nói "Tốt lắm, chuyện bị đuổi giết lần trước, hôm nay ta sẽ trả cả góc lẫn lời cho các người" nói xong hắn thi triển "Nhất Sát Kiếm" đánh về hướng Nguyễn Tấn Beo.

Thấy vậy Nguyễn Tấn Beo vội nhún chân, ý đồ muốn tránh kiếm, nhưng rất tiếc, hắn đã đánh giá sai mức độ ảo diệu của chiêu kiếm này, chỉ thấy một luồng hắc khí (khí màu đen) từ mũi kiếm chui ra, luồng hắc khí uốn một vòng đâm xuyên qua chân Nguyễn Tấn Beo.

Aaaaaa.....một vết thương sâu ở chân phải của Nguyễn Tấn Beo, làm cho hắn phải kêu thảm một tiếng.

Thấy một màn này,Cao Thành kinh dị kêu lên"Phóng xuất nội khí ra ngoài cơ thể,chẳng lẽ một tháng nay hấn đã lên Tiên Thiên cao thủ"

Cũng kinh dị như Cao Thành,nhưng Nguyễn Tấn Beo lại nói"Tu sĩ,hon nữa xem ra đã là Tụ Linh Cảnh tầng 3,làm thế nào,mới tháng trước hấn còn chưa có tu luyện qua a"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì cũng lười giải thích,tiếp tục huy động thanh kiếm đổi hướng,chém về phía Nguyễn Tấn Beo.

Nguyễn Tấn Beo chân đang bị thương,thấy vậy vội quát"Cao Thành bang chủ cứu ta a"

Cao Thành cũng phản ứng rất nhanh,hấn huy động thanh đao đang cầm trong tay,chắn ngang giữa Huỳnh Trần Thiên với Nguyễn Tấn Beo.

Cheng.....âm thanh kim loại va chạm vang lên,thanh đao thành công phá vỡ thế công của thanh kiếm.

Nguyễn Tấn Beo cũng chớp thời cơ,theo đà nhún chân trái lùi về phía sau.

Không thành công giết Nguyễn Tấn Beo,Huỳnh Trần Thiên đổi sang bắt đầu tấn công Cao Thành.

Leng keng.....cheng.....veng.....từng tiếng binh khí va chạm vang lên.

Lần này thì Huỳnh Trần Thiên hoàn toàn áp đảo Cao Thành,thấy vậy Cao Thành vội quát"Tất cả trưởng lão âm nha bang nghe lệnh,tất cả cùng nhau xông lên chém giết tên ác ma trước mắt này,ai không nghe lệnh sẽ giết cả nhà người đó"

Nghe vậy tất cả trưởng lão âm nha bang đều thăm kêu số khổ,nhưng Cao Thành đã ra lệnh vậy rồi,bọn hấn cũng đành cắn răng,xông lên đánh về phía Huỳnh Trần Thiên.

Thoáng chốc áp lực của Huỳnh Trần Thiên tăng lên rất nhiều,nhưng mặc dù vậy,hấn vẫn chém thế thượng phong,lâu lâu lại có một tên trưởng lão Âm Nha Bang toi mạng.

Thấy vậy Nguyễn Tấn Beo đang điều tức ở xa xa,cũng tham gia góp sức vào chiến đấu,bằng những hoả cầu thuật bắn về phía Huỳnh Trần Thiên,vì thế trận chiến tạm thời lâm vào thế giằng co.

Cao Thành thấy tình hình chiến đấu rơi vào thế giằng co thì vui mừng quát lớn"Mọi người cố gắng tiêu hao nội lực của tên nhóc kia,đến lúc đó hấn sẽ mặc cho chúng ta chém giết"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì khinh thường cười lạnh,nhưng cũng không lên tiếng nói gì,tiếp tục ra sức đối địch.

.....●△●●▽●.....

Cũng tại thời điểm đó ở Mãnh Hồ Bang xuất hiện một con mèo nhỏ màu đen.

HCVVCH

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Mọi người cũng hãy chúc ta vui vẻ bằng việc nhấn like hoặc ta thích.

Cảm ơn mọi người rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Rời Đi

Huỳnh Trần Thiên một mình chiến đấu với Cao Thành,trưởng lão Âm Nha Bang và Nguyễn Tấn Beo,nhưng hấn vẫn đang duy trì được thế ngang bằng.

Tuy vậy đánh nhau kiểu này rất mất sức,vì thế chỉ chừng khoảng 30 phút,Huỳnh Trần Thiên đã có dấu hiệu xuống sức và bắt đầu hơi hơi rơi xuống thế yếu.

Cao Thành thấy vậy thì vui mừng ra mặt,hấn hớn hờ lớn tiếng nói"Mọi người đẩy mạnh thế công đi,tên nhóc con này sắp chịu hết nổi rồi,đến lúc đó chúng ta sẽ chiến đấu hấn,cắt từng lát để cho chó ăn"

Bọn người trưởng lão âm nha bang và Nguyễn Tấn Beo thấy vậy cũng vui mừng hớn hờ,càng thêm ra sức công đánh Huỳnh Trần Thiên.

Vì vậy tình cảnh của Huỳnh Trần Thiên bắt đầu tệ hơn rất nhiều, người hấn cũng bắt đầu xuất hiện chi chít những vết thương, tuy nhiều vết thương, nhưng tất cả chỉ là ngoài da, vì thế tính mạng hấn tạm thời vẫn an toàn, tất nhiên kéo dài thêm 1 tiếng nữa thì không biết trước được.

Tại chiến đấu nơi đây đang kịch liệt diễn ra, thì một nhóm gồm vài trăm người xuất hiện ở trong địa bàn của Âm Nha Bang, cầm đầu nhóm người này là một trung niên có vẻ ngoài thô kệch, râu ria đầy mặt, trên vai hấn đang nằm một con mèo nhỏ màu đen.

Nhóm người này không ai khác, mà chính là toàn bộ người của Mãnh Hồ Bang, còn con mèo đen thì quá quen thuộc rồi, nó chính là Ngọc Ánh con mèo dạy Huỳnh Trần Thiên tu ma.

Thì ra khi nãy trước khi giết vào Âm Nha Bang, thì con mèo Ngọc Ánh đã phát hiện ra trong Âm Nha Bang còn có cả Nguyễn Tấn Beo nữa, nó biết Huỳnh Trần Thiên đầu không lại, nên tựa tự động tách khỏi Huỳnh Trần Thiên, để mà qua gọi người của Mãnh Hồ Bang trợ giúp, đó là lý do hiện tại tất cả người Mãnh Hồ Bang đều ở đây.

Mạnh Hùng nhìn vào trường lão và bang chúng Mãnh Hồ Bang ở đằng sau quát "Lần này chúng ta ở đây mục đích là gì các ngươi biết không?"

Nghe vậy tất cả bang chúng Mãnh Hồ Bang đằng sau đồng thanh quát "Trợ giúp Trần Thiên đồ sát Âm Nha Bang"

Mạnh Hùng nghe vậy hài lòng nói lớn - Tốt lắm, tiến lên diệt sát Âm Nha Bang.

Thế là một đàn vài trăm người bắt đầu di chuyển, hướng phương hướng sâu bên trong địa bàn Âm Nha Bang đi tới.

.....●△●●▽●.....

Keng.....cheng cheng.....âm thanh binh khí va chạm liên tục vang lên.

Huỳnh Trần Thiên một thân áo trắng giờ đã chuyển thành màu đỏ, tóc thì rối rắm, bộ dạng chật vật không chịu nổi (TG: giết người quá ta cho main khổ một chút), tuy vậy hấn vẫn chưa đầu hàng, vẫn cầm kiếm đón đỡ kẻ địch.

Bọn người Âm Nha Bang và Nguyễn Tấn Beo cũng đã hơi có dấu hiệu xuống sức rồi, tuy vậy ai cũng mặt mày hớn hờ, vì bọn hấn ai cũng đã tựa nhìn thấy cảnh tượng Huỳnh Trần Thiên bị giết chết rồi.

Đột nhiên ngay lúc này tiếng bước chân vang lên, khá là rầm rộ, xem ra rất nhiều người đang di chuyển một lúc.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì bất giác khoe miệng cong lên, cười tạo thành một đường cung, hấn biết người của Mãnh Hồ Bang cuối cùng cũng tới.

Cao Thành ở phía đối diện, thấy một màn như vậy vào mắt, thì cảm thấy đại sự không ổn, vội hô với bang chúng âm nha bang gần đó "Các Ngươi mau đi xem xem có chuyện gì xảy ra ở hướng đó"

Nghe vậy một vài tên bang chúng âm nha bang xung quanh, vội chạy theo hướng tiếng bước chân, xem thử là có chuyện gì diễn ra.

Aaaaa.....không lâu sau đó, phương hướng mấy tên bang chúng âm nha bang vừa chạy tới kia, phát ra vài tiếng kêu thảm.

Sau đó một âm thanh hùng hồn vang lên "Cao Thành hôm nay là ngày Âm Nha Bang của ngươi biến mất khỏi Hoả Thành"

Cao Thành nghe vậy thì kinh sợ quát "Mạnh Hùng, chẳng lẽ là người Mãnh Hồ Bang đánh tới, mọi người mau mau rút lui" nói xong hấn bỏ qua Huỳnh Trần Thiên, hướng một phương hướng chạy đi.

Cao Thành là bang chủ của Âm Nha Bang, phải rất mưu trí hấn mới bước lên được chức vị này, vì vậy hấn biết bây giờ Âm Nha Bang đã rất là xuống sức rồi, Mãnh Hồ Bang đánh tới thì bọn hấn chỉ có con đường chết thôi, vì thế 36 kế, chạy là thượng sách.

Nghe Cao Thành quát, trường lão và bang chúng của Âm Nha Bang cũng biết sự tình không ổn, vì thế tất cả ngay lập tức hướng một phương hướng nào đó mà chạy, tất nhiên có vài tên trường lão xấu số bị Huỳnh Trần Thiên giết chết.

Nguyễn Tấn Beo chân bị thương di chuyển khó khăn, thấy người của Âm Nha Bang đều bỏ chạy thì vội hô to "Làm ơn ai đó mang theo ta bỏ chạy với, thoát nạn ta sẽ nguyện ý làm hộ vệ người đó cả đời" lời nói của hấn nếu là ngày thường chắc chắn sẽ rất hấp dẫn, rất tiếc hiện tại không ai thèm để ý đến nó, ai lại không biết nếu mang theo hấn thì độ khó trốn thoát sẽ cao gấp 100 lần chứ, dù gì giữ mạng là quan trọng nhất.

Nguyễn Tấn Beo thấy lời nói của mình không hiệu quả, thì đành cắn răng nhảy lò cò đi về một hướng tất nhiên tốc độ không nhanh là mấy.

Chưa đi được bao xa, một thân hình đã chắn trước mặt Nguyễn Tấn Beo, nở nụ cười tà dị Huỳnh Trần Thiên nói "Khà Khà có cần ta tiễn ngươi đi một đoạn đường không, ta là một người rất tốt, sẽ không lấy phí của ngươi"

Nguyễn Tấn Beo nghe vậy thì cả kinh vội vàng lên tiếng "Này vị tiểu hữu này, có gì từ từ nói, ta có thể trả rất nhiều đồng cho ngươi, chỉ cần ngươi tha cho ta một mạng là được, ta hứa sẽ không tìm ngươi quấy rầy nữa"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì cười cợt nói "Tại sao ta phải tha mạng cho ngươi chứ?, không phải chỉ cần giết ngươi, thì tất cả mọi thứ của ngươi đều sẽ thuộc về ta sao"

Nguyễn Tấn Beo nghe vậy thì biết,hôm nay khó thoát khỏi cái chết,ôm tâm tư may mắn hấn hai tay kết ấn,đánh một hoả cầu thuật về phía Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì đánh ra Nhất Sát Kiếm chém nát hoả cầu đang bay tới kia,tiếp đó một bàn tay phi nhanh hướng đầu của Nguyễn Tấn Beo chọt xuống,Nguyễn Tấn Beo chân bị thương làm sao tránh thoát bàn tay kia được,thế là bàn tay của Huỳnh Trần Thiên chọt trúng đầu hấn,đột nhiên cả người hấn mất thường có thể thấy bắt đầu khô héo đi,rất nhanh chỉ còn lại một bộ xương bọc da.

Đây đúng là"Hấp Khí Hỗn Độn Quyết"mà Huỳnh Trần Thiên mới tu luyện được,hấn đây là đang thử hấp thu linh khí trong cơ thể Nguyễn Tấn Beo và đã thành công,chỉ thấy từng luồng linh khí từ người Nguyễn Tấn Beo thông qua cánh tay truyền vào người hấn,sau đó tích lũy ở trong đan điền của hấn.

Sau khi hút khô linh khí của Nguyễn Tấn Beo,Huỳnh Trần Thiên thả cái xác khô đang cầm trong tay ra,sau đó hấn thả thân thức,bắt đầu xâm nhập vào cơ thể xem xét đan điền.

Chỉ thấy ở trong đan điền của Huỳnh Trần Thiên,hiện đang tồn tại 2 luồng khí khác nhau,chúng đang tranh giành,cấn nuốt lẫn nhau,đây chính là linh khí của Nguyễn Tấn Beo và ma khí của Huỳnh Trần Thiên,linh khí và ma khí là thiên địch với nhau,nên tất nhiên sẽ xuất hiện tình trạng cắn nuốt lẫn nhau khi ở chung một chỗ.

Thấy vậy Huỳnh Trần Thiên vội khoanh chân ngồi xuống đất,bắt đầu chuyển hoá linh khí thành ma khí,quá trình này là việc để cho ma khí cắn nuốt linh khí,làm cho linh khí biến thành ma khí,chỉ vậy thôi.

.....●△●●▽●.....

Không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Huỳnh Trần Thiên rốt cuộc đã thành công chuyển hoá toàn bộ linh khí thành ma khí,theo đó cũng thành công đột phá Ma Bình cấp 4.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy vui vẻ thu hồi thân thức,mở mắt ra,vừa mở mắt hấn đã thấy xung quanh vây quanh rất nhiều người,tất cả đều nhìn chăm chăm vào hấn,lúc này hấn đã bật lại chế độ nhất gan,vì thế hấn giật thót la lớn một tiếng:-Aaaaa.....bớ người ta,có người cướp sắc của ta.

Mạnh Hùng ở một bên nghe hấn la như thế thì quát:-Im miệng,bọn ta đây,ai mà thèm cướp sắc của người chứ.

-Ồ,thì ra là bang chủ,à đúng rồi,chuyện Âm Nha Bang sao rồi.

-Âm Nha Bang phần lớn đã bị đã diệt rồi,chỉ có Cao Thành cùng một hai tên trưởng lão gì đó chạy thoát,còn lại thì tất cả đều đầu hàng Mãnh Hồ Bang của chúng ta hoặc giết.

-Trời ơi,sao bang chủ lại để Cao Thành chạy thoát chứ,lỡ hấn quay lại trả thù ta thì sao.

-Ta cũng không muốn đầu nha,Cao Thành võ công cao cường,rất khó để giết được hấn a,vì thế mới để hấn chạy thoát.

-Tóm lại là để cho hấn chạy thoát,ta không biết đâu,bang chủ vậy thì của cải của Âm Nha Bang phải chia cho ta 7 phần đấy.

-Cái gì,tên nhóc con này,ngươi phải nghĩ cho nấy trăm ae của Mãnh Hồ Bang nữa chứ,hay là 5/5 đi.

-Nha,lần này công ta rất lớn a,6/4 đây là mức giá cuối cùng.

-Được rồi,đúng là cái tên keo kiệt mà.

Sau đó Huỳnh Trần Thiên bắt đầu trò chuyện vui vẻ với mọi người trong Mãnh Hồ Bang,tuy hấn võ công cao cường hơn rất nhiều anh em ở trong bang,nhưng vì cái tính nhất gan sợ chết,nên hấn nói chuyện rất là khiêm tốn lễ phép,đều này để cho mọi người trong Mãnh Hồ Bang rất ưng ý.

Ngọc Ánh chậm chậm xuất hiện bên người Huỳnh Trần Thiên,nó truyền âm cho hấn nói"Tối nay chúng ta sẽ rời khỏi nơi này,nếu có lời gì muốn nói với mọi người ở Mãnh Hồ Bang thì bây giờ nói đi"

Huỳnh Trần Thiên trong đầu nghe vậy thì mới nhớ đến lời hứa đi theo Ngọc Ánh 17 năm thời gian,hấn suy nghĩ một lát quyết định không nói chuyện này cho mọi người Mãnh Hồ Bang biết,dù sao nói ra những lời chia tay,rất dễ gây ra buồn phiền.

Thế là tối hôm đó,Mãnh Hồ Bang mở một bữa tiệc lớn,chúc mừng đánh bại Âm Nha Bang giành được phổ tây,còn Huỳnh Trần Thiên thì xem như là tiệc chia tay dành cho hấn.

Đêm hôm đó,Huỳnh Trần Thiên vai mang một cái bao lớn cùng con mèo đen Ngọc Ánh,đi ra khỏi Hoả Thành,hướng thẳng về phía tây đi tới,một đường đi hấn không quay đầu lại nhìn Hoả Thành lần nào,không phải hấn không lưu luyến,mà là không dám nhìn lại.

Không lâu sau khi hấn đi,Mạnh Hùng cùng một vài người thân quen của hấn,trong Mãnh Hồ Bang cũng xuất hiện ở cửa thành,Mạnh Hùng nhìn bóng lưng của Huỳnh Trần Thiên cười nói"Thật là đứa trẻ ngốc a"

Thế là con đường tu ma của Huỳnh Trần Thiên chính thức bắt đầu,đều gì chờ hấn ở phía trước,nếu muốn biết thì đọc tiếp đi sẽ rõ.

Nếu thấy truyện tạm ổn,tại sao lại tiếc 1 like và 1 cmt nào.

Nó sẽ giúp cho ta có động lực viết tiếp đây.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Triệu Phổ Nham Hiểm

Thiên Ấn Sơn Mạch,một sơn mạch với từng dãy núi,nguy nga,hùng vĩ,thô to,cương à con mẹ nó lạc đề rồi,nói chung là một khu vực rộng lớn,nơi đây là sơn mạch lớn thứ 4 của Trung Vực,tuy lớn thứ 4 nhưng nó lại là sơn mạch nguy hiểm thứ 3 của Trung Vực,ký do là ở đây có một con yêu thú Tào Đan Cảnh đỉnh phong toạ trấn,vì thế nên rất ít tu sĩ nào dám tiến quá sâu vào sơn mạch này.

Không gian ở gần Thiên Ấn Sơn Mạch thường rất yên lặng,tại vì cũng không có ai muốn ở gần cái sơn mạch nguy hiểm thứ 3 trung vực này cả,nhưng hôm nay ở đây lại không còn được yên lặng như thế nữa.

Chỉ thấy một nam hài 10 tuổi,mặt chữ D góc cạnh rõ ràng,mắt sắc bén,mũi cao,môi mỏng,trông rất là âm nhu,đang lôi kéo một con mèo màu đen nói"Không được đâu a,tại sao ngươi lại muốn vào nơi quý quái này chứ,nhìn vào là biết chẳng tốt lành gì rồi."

"Giờ cơ,ngươi muốn ta vào trong đây cướp được liệu giúp ngươi trị thương á,hon nữa còn từ tay yêu thú Tụ Linh Cảnh tầng 9"

"Mẹ ngươi chứ,còn bảo ta tại sao giật mình,ta muốn bãi công a,tại sao ta phải làm việc nguy hiểm này chứ"

Nếu có người ở đây thì chắc chắn sẽ nhận định nam hài này là người bị thần kinh, tự nhiên lại đối thoại một mình,người bình thường ai lại như thế chứ.

Nhưng có thật là nam hài này bị điên không?,đáp án tất nhiên là không rồi.

Nam hài này chính là Huỳnh Trần Thiên,hắn là đang nói chuyện với con mèo màu đen có tên Ngọc Ánh,nói về chuyện gì thì xem đoạn đối thoại sau đây sẽ hiểu.

Ngọc Ánh nói:-Ta cũng không nói cần ngươi đi trộm dược liệu a,ta chỉ nói là ngươi phải đi theo bảo vệ ta,còn ta thì đi trộm dược liệu,chỉ thế thôi mà.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì vội nói"Theo cách của ngươi thì khác nào ta phải tự đi trộm dược liệu,ngươi hôm trước bố trí mê giới cho Mãnh Hồ Bang,thì tựa đã cạn pháp lực,bây giờ cùng với người thường thì ngươi cũng chỉ mạnh hơi chút xíu,làm sao trộm dược liệu từ tay yêu thú Tụ Linh Cảnh tầng 9 được chứ,khi đó ta nhiệm vụ bảo vệ ngươi chẳng lẽ khoanh tay đứng nhìn,cuối cùng ta cũng vẫn sẽ phải là người đi trộm"

-Không ngờ ngươi cũng có chút thông minh,biết vậy thì ngươi giúp ta đi trộm dược liệu về đây đi,ta cần một cây Hoà Liên Thảo.

-Miêu(mèo) tiểu thư đừng làm khó ta như vậy chứ.....Á.....áo.....sao ngươi lại cào vào mặt ta,có biết khuôn mặt của ta đáng giá gấp 100 lần mạng của một vị Nguyên Anh Cảnh tu sĩ không.

-Hừ,ai biểu dám kêu bổn tiểu thư là miêu,tựa chưa thấy ngươi là may lắm rồi.

-Mèo thì ta kêu mèo a,chẳng lẽ ta kêu ngươi là chó,ê ê đừng qua đây,chuyện gì từ từ nói.

-Cút đi ta không muốn nhìn khuôn mặt đáng ghét của ngươi nữa,mau đi tìm Hoà Liên Thảo ngay cho ta,nếu không ta hao tổn tinh nguyên cũng sẽ thiến ngươi.

-Được rồi,đi thì đi,làm gì mà căng giữ vậy.

Thế là Huỳnh Trần Thiên chính thức bước chân vào Thiên Ấn Sơn Mạch.

.....●▲●●▽●.....

Ở một khu vực phía tây của Thiên Ấn Sơn Mạch,hiện tại có một nhóm người đang vây đánh một con yêu thú to lớn,đó là một con yêu thú tu vi Tụ Linh Cảnh tầng 8,đầu trâu,thân rắn,có 2 chi trước,to khoảng 10 m,trông khá là dữ tợn,người thường nhìn thấy chắc sẽ tè ra quần(main thấy cũng sẽ tè ra quần),nhóm người đang đánh nhau với con yêu thú này gồm 3 nam 1 nữ, trong đó có 1 tên nam tử trẻ tuổi khoảng 19 tuổi tu vi đã là Tụ Linh Cảnh Tầng 9,hai nam tử còn lại thì già hơn khoảng 25,26 gì đó,là một đôi song sinh,cả hai tu vi đều là Tụ Linh Cảnh tầng 8,còn nữ tử còn lại thì khoảng 17 tuổi,tu vi Tụ Linh Cảnh tầng 7,là một nữ nhân.

Đang đánh nhau,tên nam tử 19 tuổi tu vi Tụ Linh Cảnh tầng 9 kia đột nhiên lui ra đằng sau quát"Trương Tiến,Trương Luật,các ngươi mau mau xông lên

áp sát nó, tiêu hao lực lượng của nó, ta và Trương Quỳnh Anh sẽ ở đằng sau tiếp ứng, đợi nó đuối sức ta sẽ dùng tuyệt chiêu kết liễu nó"

Nghe tên nam tử 19 tuổi nói vậy, hai tên song sinh tu sĩ đồng thời bắt mắng lên tiếng "Tại sao bọn ta lại phải là người tiêu hao lực lượng của nó chứ, sao Triệu Phổ người không lên làm nó tiêu hao lực lượng đi, bọn ta cũng có thể ở đằng sau tiếp ứng"

Triệu Phổ nghe vậy thì cười lạnh lên tiếng "Hừ, tại sao ư, tại vì ta mạnh hơn các người được chưa, mau tiêu hao lực lượng của nó, nếu không 3 anh em các người đều phải chết, làm theo lời ta còn may đâu có một đường sống"

Trương Quỳnh Anh nghe vậy thì tức giận nói "Người thật độc ác, xem ra bọn ta đã làm quen với nhảm người rồi, người không phải con người mà"

Triệu Phổ không để ý đến lời của nàng cười dâm nói "Hề hề người cứ mắng chửi tùy thích, một lát nữa người cũng sẽ phải quỳ gối dưới háng ta mà thôi, nếu mà người không đồng ý hầu hạ ta, thì không còn cách nào khác là ta sẽ giết 2 anh trai của người"

Trương Quỳnh Anh nghe hắn nói thì mặt mày xanh lét, tức đến muốn ngất xỉu.

Trương Tiến và Trương Luật nghe Triệu Phổ lấy hai người bọn họ ra uy hiếp Trương Quỳnh Anh thì tức giận quát "Tên khốn kiếp, người sẽ không được chết từ từ, hôm nay dù có liều mạng thì hai bọn ta cũng phải giết chết người" nói xong hai người lấy ra 2 cái búa, một cái búa màu xanh, cái còn lại màu đỏ, thay phiên đánh về phía Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy vậy thì lạnh lùng quát "Hừ, nếu đã muốn chết thì ta đây toạ nguyên cho các người, cho dù không giết được con Ngưu Diện Xà Thân này cũng được, nhưng nên nhớ gia tộc các người cũng sẽ bị liên lụy vào đây"

Hai anh em song sinh họ Trương nghe vậy thì dừng tay lại, lộ vẻ chán chường, Triệu Phổ là con trai cả của Triệu Gia thuộc Phong Vân Thành, là gia tộc có hai Tạo Đan Cảnh lão tổ, Trương Gia bọn họ thì chỉ có 6 Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong thôi, vì thế nghe Triệu Phổ uy hiếp đến gia tộc, thì bọn họ không dám hành động lỗ mãng.

Triệu Phổ thấy vậy thì cười đắc ý, kéo tay Trương Quỳnh Anh lui ra đằng sau, hắn đã ngắm trúng nàng từ lâu lắm rồi, nhưng gia tộc của hắn thì không đồng ý chuyện này, lý do đơn giản là hai gia đình không tương xứng, vì thế hắn mới phải bí mật làm ra loại chuyện cường chế như thế này, tất nhiên một lát chịch xong rồi thì phải giết người diệt khẩu, mà muốn đảm bảo thành công, thì phải làm cho hai anh em họ Trương tiêu hao sức lực, đó là lý do hắn dẫn bọn họ đến đây đánh giết yêu thú, mục đích của hắn đến hiện tại xem như đã hoàn thành rồi, có thể thấy hắn là một người khá nham hiểm.

Trương Tiến và Trương Luật nghe vậy thì không còn cách nào khác, đành phải xông lên đánh về phía con yêu thú Ngưu Diện Xà Thân kia, nhằm để trút giận.

Triệu Phổ thấy vậy thì cười đắc ý, kéo tay Trương Quỳnh Anh lui ra đằng sau, hắn đã ngắm trúng nàng từ lâu lắm rồi, nhưng gia tộc của hắn thì không đồng ý chuyện này, lý do đơn giản là hai gia đình không tương xứng, vì thế hắn mới phải bí mật làm ra loại chuyện cường chế như thế này, tất nhiên một lát chịch xong rồi thì phải giết người diệt khẩu, mà muốn đảm bảo thành công, thì phải làm cho hai anh em họ Trương tiêu hao sức lực, đó là lý do hắn dẫn bọn họ đến đây đánh giết yêu thú, mục đích của hắn đến hiện tại xem như đã hoàn thành rồi, có thể thấy hắn là một người khá nham hiểm.

Ngưu.....Rồng.....Oành Rầm..... Rầm.....tiếng đánh nhau kịch liệt lại bắt đầu vang lên.

Trong khi hai bên đang đánh nhau kịch liệt, thì tại một bụi cây gần đó có một thân ảnh nhỏ nhắn đang ẩn núp và nghe hết tất cả câu chuyện từ nãy tới giờ.

Thân ảnh này không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên sau khi chia tay với Ngọc Ánh thì một đường ẩn nấp chậm rãi tiến sâu vào bên trong Thiên Ân Sơn Mạch, mọi người biết tính hắn rồi đấy, hắn một đường phải nói là cẩn thận đến không còn gì cẩn thận hơn, hắn đến nơi này cũng đã được 1 tiếng trước rồi, đến nơi hắn ngay lập tức núp vào bụi cây hiện tại đang núp, nhằm mục đích thăm dò động tĩnh, thăm dò một lần là nguyên 30 phút, lúc đó hắn mới dám rục rịch muốn đi tiếp, chưa kịp bước ra khỏi bụi cây thì hắn đã nghe thấy tiếng Rồng giận của yêu thú, nghe vậy hắn sợ đến xanh mặt vội chui vào bụi cây tiếp tục ẩn núp, nếu hắn đi luôn lúc đó thì tựa ư rồi, ai ngờ núp thêm 15 phút thì gặp cảnh 3 nam 1 nữ dẫn 1 con yêu thú, đầu trâu, thân rắn, đi đến chỗ hắn, thấy vậy hắn trong lòng thầm mắng đến ông có nội mấy người này, dẫn đầu không dẫn lại dẫn yêu thú đến chỗ hắn, không còn cách nào khác hắn đành phải tiếp tục ẩn núp tại bụi cây này, cầu nguyện bọn người kia dẫn con yêu thú đi chỗ khác, thế nên bây giờ mới có tình cảnh như thế này.

Huỳnh Trần Thiên núp trong bụi cây nhìn một màn trước mắt run run thầm nghĩ "Thật đáng sợ a, tên Triệu Phổ kia cũng thật là nham hiểm, ta tốt nhất là cứ núp ở đây đợi cho hắn làm xong việc đi, anh em họ Trương kia cũng đáng thương đấy, nhưng việc cứu giúp thì thôi miễn đi, ta còn chưa có cái thực lực đó" nghĩ vậy hắn tiếp tục tập trung ẩn nấp khí tức, hắn quyết định mặc kệ chuyện của 3 anh em họ Trương kia, cũng không trách hắn được, vì hiện tại hắn còn chưa có thực lực mà đối đầu với Triệu Phổ, có khi ra mặt lại bị chết chung cùng nên.

.....●△●▽●.....

30 phút sau, cuối cùng thì con Ngưu Diện Xà Thân kia cũng đã bị giết chết, Trương Tiến và Trương Luật người đầy vết thương, cũng đã mệt đến đứng dậy không nổi rồi, Triệu Phổ thấy vậy thì cười lạnh lấy ra một thanh kiếm màu đỏ, Trương Quỳnh Anh ở gần hắn thấy vậy thì cả kinh quát "Người muốn làm gì đó?, ta sẽ hầu hạ người, điều kiện là phải thả hai anh ta đi khỏi đây, nếu không thì bây giờ ta sẽ cắn lưỡi tự tử" (Đéo hiểu sao, cắn lưỡi lại tự tử được)

Nàng vừa dứt lời thì đã thấy một cánh tay ẻo lả huýt sáo vận động của nàng, làm cho nàng bất động tại chỗ, chỉ có thể mờ to con mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười lạnh nói "Ha ha người tưởng lời đó uy hiếp được ta sao, ta không muốn chuyện hôm nay bị bại lộ ra ngoài, ta muốn chuyện này là bí mật của riêng ta, người hiểu không, mà cách tốt nhất để biến chuyện này thành bí mật của riêng ta, là giết tất cả 3 người các người, vì thế nên bây giờ 2 anh của người tốt nhất là chết trước đi" nói xong hắn chỉ ngón tay về phía hai người Trương Tiến và Trương Luật, theo ngón tay hắn chỉ thì thanh kiếm màu đỏ cũng

bay về phía hai người kia.

Trương Tiến, Trương Luật thấy vậy thì cố lấy sức tránh sang một hướng quát "Triệu Phổ người là tên khốn khiếp, hôm nay bọn ta không chết thì sau này sẽ tìm người trả thù, người đợi đây" nói xong hai người bọn hắn cố gắng hết sức chạy sâu vào bên trong Thiên Ân Sơn Mạch.

Triệu Phổ thấy vậy thì khinh miệt nói "Hai người các người không cần vọng tưởng, hôm nay chắc chắn các người sẽ chết" nói xong hắn té ra một tờ giấy màu vàng với những hoa văn kỳ dị, truyền pháp lực vào sau đó quát "Phong Long Phù" theo đó những hoa văn kỳ dị trên tờ giấy kia phát sáng, sau đó biến thành một con rồng gió, bay nhanh đánh về hướng hai anh em họ Trương.

Aaaaa.....Aaaaa.....hai tiếng kêu thảm vang lên, Trương Tiến và Trương Luật bị con rồng gió kia đánh trúng, tạo thành hai đóa hoa máu, chết không thể chết hơn.

Huỳnh Trần Thiên núp trong bụi cây cách đó không xa, thấy một màn như vậy thì cả kinh thầm nghĩ "Con mẹ nó, đây chẳng lẽ là phù trong lời nói của Ngọc Ánh, nếu ta bị nó đánh trúng thì chắc ngủm củ tỏi quá, thôi tốt nhất là núp ở trong này thì hơn"

Trương Quỳnh Anh trơ mắt nhìn hai anh của mình bị đánh chết, nước mắt không tự chủ được chảy ra, nàng cắn hận nhìn chằm chằm vào Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy vậy thì cảm thấy hơi chột dạ, nhưng rất nhanh thay thế bằng cảm giác đắc ý, hắn cười lạnh nâng cằm nàng lên nói "Không nên trách ta, ta rất là ưng ý người, nhưng ai bảo gia tộc người lại yếu kém như vậy chứ, cho nên bắt đắc dĩ ta phải làm ra sự tình này, kiếp sau có đầu thai thì nhớ vào một nhà nào đó có thể lực hơn, biết đâu khi đó ta lại quan mình chính đại cưới người không chừng" (tu tiên lên 1 cảnh giới lớn sẽ tăng thêm tuổi thọ)

Nói xong Triệu Phổ đột nhiên tách miệng của nàng ra, sau đó lấy ra một gói bột màu hồng phấn, đổ vào miệng của nàng, sau đó đứng một bên bắt đầu chờ đợi.

Một lúc sau hai má của Trương Quỳnh Anh bắt đầu hiện lên màu hồng, mắt nàng cũng bắt đầu xuất hiện biểu hiện mê mẩn, xem ra gói bột phấn kia chính là xuân dược.

Triệu Phổ thấy vậy thì tươi cười dâm đãng, đóa thông huyết đạo vận động cho nàng, hắn muốn nàng phối hợp cùng hắn làm tình, chỉ có như vậy hắn mới có thể tận hưởng đầy đủ cơ thể của nàng, nếu mà làm tình khi nàng bất động như vậy, thì hắn cảm thấy không được kích thích cho lắm.

Trương Quỳnh Anh được giải khai huyết đạo thì cảm thấy cơ thể rất nóng, vì thế bất chấp Triệu Phổ trước mặt, nàng bắt đầu cởi quần áo ra, hiện ra ngoài một cơ thể lồ lộ đẹp mê người.

Lúc này đột nhiên Triệu Phổ như có cảm ứng, nhìn về bụi cỏ của Huỳnh Trần Thiên quát "Ai đó, lên lên lút lút, mau ra đây cho ta"

.....●△●●▽●.....

HCVVCH

Mọi người nói xem ta có nên viết chương sau thành 18+ không nhé.

Ta ngứa tay quá, ai muốn 18+ thì cmt nha.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ta Lần Đầu Là Bị Cường Gian

Huỳnh Trần Thiên tại vì trước giờ còn chưa bao giờ được thấy qua cơ thể của nữ nhân, cho nên khi này lúc Trương Quỳnh Anh cởi quần áo ra thì hắn có hơi chút thất thố, chính việc này đã làm cho hắn bị bại lộ trước Triệu Phổ, hắn bây giờ nội tâm đang tự trách mình vạn phần, thầm nghĩ "Tại sao định lực của ta lại thấp đến thế chứ, chỉ mới xem qua cơ thể nữ nhân một xú đã tựa thất thố, dẫn đến tên Triệu Phổ kia phát hiện ra tung tích rồi, bây giờ không biết phải làm sao để thoát thân đây"

Đúng lúc hắn đang không biết phải làm gì, thì bên cạnh hắn đột nhiên phát ra một tiếng mèo kêu Meo.....tiếng đó Ngọc Ánh xuất hiện, thì ra nó cũng không có lý khai hắn, mà chỉ là ẩn thân một bên theo dõi hắn mà thôi, bây giờ thấy hắn gặp tình cảnh như vậy, thì không còn cách nào khác đành phải ra mặt giúp đỡ hắn giải vây, nó cũng biết nếu Huỳnh Trần Thiên bị Triệu Phổ phát hiện, thì rất khó bảo toàn được tính mạng, vì vậy nó kêu lên một tiếng mèo kêu, sau đó chủ động từ trong bụi cây bước ra, chạy đi một hướng nào đó.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì thầm cảm tạ 20 đời tổ tông của Ngọc Ánh, thầm nghĩ con mèo đen này đôi lúc trông cũng thật dễ thương.

Triệu Phổ thấy từ trong bụi cây đi ra một con mèo đen thì thoáng thờ phào, thầm tự nói mình quá đa nghi, sau đó tiếp tục chuyển ánh mắt dâm tà của mình về phía Trương Quỳnh Anh, sau đó tự mình cởi quần áo ra, bước tới hôn hít sờ mó nàng.

Trương Quỳnh Anh bởi vì trúng xuân dược nên cũng không phản kháng gì cả,hơn nữa còn chủ động đáng trả lại Triệu Phổ,lâu lâu sẽ phát ra vài tiếng rên rỉ mê người.

Huỳnh Trần Thiên núp ở bụi cây cách đó không xa,thấy một màn như vậy thì thầm rửa"Con mẹ nó,các người làm thì làm nhanh nhanh đi,còn hôn hít làm cái quái gì,đây là muốn thách thức sự kiên nhẫn của ta a"

Tại tất cả mọi người ở chỗ này,đang tập trung ánh mắt nhìn về phía hai thân ảnh loã thể chuẩn bị chịch nhau ở đằng kia,thì một con nhím gai không biết từ đâu xuất hiện,chuyện sẽ không có gì đáng nói, nếu con nhím gai kia,không đi vào bụi cây chỗ Huỳnh Trần Thiên đang ẩn núp,nhím gai bình thường thì sẽ không lộ gai nhọn của mình ra ngoài,nhưng nó sẽ lộ ra gai nhọn khi nó cảm thấy nguy hiểm.

Cũng tại vì Huỳnh Trần Thiên ẩn nấp quá tốt,cho nên tựa con nhím gai kia cũng không phát hiện ra sự hiện diện của hắn,nó ngang nhiên đi chuyển rồi bò bám lên chỗ chân của hắn,hắn theo quán tính cảm thấy có gì đó ở dưới chân của mình,không suy nghĩ nhiều,hắn ngay lập tức thò tay xuống bóc lên,muốn xem thử thứ bu lên chân hắn là gì,nhưng tựa hắn phải hối hận vì lần hành động này rồi,chỉ nghe thấy một tiếng hét to chói tai,vang lên từ trong bụi cây nơi Huỳnh Trần Thiên núp: "Aaaaaaa,con mẹ nó cánh tay của ta,cái quỷ quái gì thế này,á chết cha,lộ rồi!"

Triệu Phổ thì trzym cũng đã kẻ sát bướm của Trương Quỳnh Anh rồi,đột nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai của Huỳnh Trần Thiên thì vội dừng động tác lại,yếm huyết đạo vận động của Trương Quỳnh Anh,sau đó đằng đằng sát khí,nhìn về phía bụi cây nơi Huỳnh Trần Thiên đang núp,quát to "Khốn khiếp,thì ra lúc này không phải ta đã nghĩ,có phải người từ này đến giờ đã nghe toàn bộ câu chuyện rồi không,nếu vậy thì hôm nay người phải chết,máu ra đây nhận chết đi!"

Triệu Phổ vừa nói hết câu,thì đã thấy một bóng hình nhanh chóng xuất hiện trước mắt hắn,chỉ thấy một khuôn mặt mỉm cười tà dị,tay đang cầm một thanh binh khí dạng kiếm,xem ra là một kiếm khách ở trong võ lâm.

Huỳnh Trần Thiên cười tà nói"Đúng là ta đã nghe thấy hết mọi chuyện đấy,thì sao?"nói xong,hắn thì triển Nhất Sát Kiếm,đánh về phía Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy vậy thì theo thói quen móc túi áo,y đồ lấy ra linh khí hoặc phù chú gì đó đối địch,rất tiếc hắn tựa phát hiện ra mình hiện tại còn đang loã thể,không còn cách nào khác,hắn đành phải đánh ra hoá cầu thuật,y đồ muốn chặn thế đánh của Nhất Sát Kiếm,ở hắn nghĩ thì Huỳnh Trần Thiên chỉ là một cao thủ ở giới võ lâm thôi,bởi vì cách cầm kiếm của Huỳnh Trần Thiên khác xa với người tu đạo,người tu đạo sẽ dùng ngự kiếm thuật thay cho dùng tay,Vì thế cho nên hắn mới làm ra lựa chọn khinh địch như thế này,nhưng cũng vì suy nghĩ này,mà hắn tựa đã phải trả giá đắt.

Huỳnh Trần Thiên khinh miệt nói"Hừ, chỉ một đóm lửa nhỏ mà muốn chặn chiêu Nhất Sát Kiếm của ta,cái giá phải trả cho sự khinh địch của người sẽ là mạng sống'noi xong đột nhiên thanh kiếm hắn cầm trong tay phát sinh dị biến,chỉ thấy nó từ một hoá thành 2,từ 2 hoá thành 4,cả 4 thanh kiếm đều biến thành màu đen,đây chính là chiêu Nhất Sát Kiếm đã được cải biến,được hắn dùng làm tuyệt chiêu kết liễu kẻ địch,để sử dụng nó Huỳnh Trần Thiên phải tiêu hao toàn bộ pháp lực của mình,nếu chiêu này Triệu Phổ không chết,thì hắn sẽ chết.

Triệu Phổ thấy vậy thì cả kinh hô"Ma tu,người là ma tu,khôn khiếp"hắn ngay lập tức nhún chân tránh sang một bên,nhưng tựa đã chậm đôi chút.

Phập.....4 thanh kiếm lao nhanh như một tia chớp,đâm trúng vào ngực trái của Triệu Phổ,rất may mắn cho hắn là chưa có đâm trúng tim,hắn nhin đầu cắn răng nhìn chằm chằm Huỳnh Trần Thiên,sau đó không nói một lời nhanh chóng chạy ra khỏi Thiên Ân Sơn Mạch.

Huỳnh Trần Thiên đứng y tại chỗ bất động,sau khi xác định là Triệu Phổ đã đi rồi,thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm,ngã quỵ xuống đất ngất xỉu.

Mơ màng trong lúc ngất xỉu,Huỳnh Trần Thiên cảm thấy mình có một giấc mộng đẹp,chỉ thấy mơ màng một thân ảnh xinh đẹp đang cùng mình làm tình,tiếng rên rỉ vênh vãng bên tai,hắn cảm thấy một cảm giác thư sướng không nói thành lời,không biết bao lâu,bên tai hắn hình như có một tiếng nữ nhân khóc,sau đó hắn cảm thấy có gì lạnh lạnh kẻ vào cổ hắn,tựa như là một thanh kiếm sắc bén,sau đó tiếng khóc lại vang lên,tiếp theo hắn cảm thấy có một cơ thể nhào vào người mình,sau đó tất cả đều thành màu đen.

.....●△●●▽●.....

Tôi hôm đó.

Huỳnh Trần Thiên cuối cùng cũng tỉnh lại sau khi bị ngất xỉu do đánh ra Nhất Sát Kiếm,hắn cảm thấy nhưt đầu,đau mũi và mơ hồ,hắn nhúu chặt đôi mắt lại kiểm tra nội thể của mình,kiểm tra một lát cảm thấy không có gì khác thường,lúc này hắn mới thở phào mở mắt ra,nhìn xung quanh thì thấy nơi đây là một hang động,lại chuyển ánh mắt nhìn xuống dưới người mình.

"Aaaaa....."một tiếng hét to vang lên.

Tiếng hét đó chính là của Huỳnh Trần Thiên,hắn thấy gì thế này,một thân ảnh nữ nhân loã thể đang nằm trong lòng hắn,hơn nữa ngay cả hắn cũng loã thể theo luôn,hắn xem xét kỹ thì phát hiện nữ nhân kia là Trương Quỳnh Anh,hắn cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện,thì tựa cũng biết chuyện gì xảy ra,hắn thăm hỏi to trong lòng'Trời Oi,lần đầu của ta lại là bị cưỡng gian,con mẹ nó,hơn nữa ta còn không biết chuyện gì nữa chứ,ta nhớ là nàng ta bị yếm huyết rồi mà,sao lại có thể giải khai huyết đạo mà hiếp dâm ta chứ,trời dụ nó"

Huỳnh Trần Thiên sau khi qua cơn kinh ngạc thì bình tĩnh lại,hắn nhìn thân ảnh loã thể trước mắt, không tự chủ được con trzym cương cứng,thấy vậy thì hắn hơi có cảm giác xấu hổ,thầm nghĩ"Ta thế mà còn chưa có cảm nhận được làm tình là như thế nào a,hay là đánh thức nàng dậy rồi ta thượng năng,thôi thôi chắc nàng còn sót ở chỗ ấy,mà cũng chưa chắc nàng đã đồng ý làm tình với ta nữa"nghĩ đến đây Huỳnh Trần Thiên cảm thấy số mình thật khổ a.

Trương Quỳnh Anh thật ra đã thức từ khi Huỳnh Trần Thiên hét lớn khi này rồi,nàng chỉ là còn chưa dám mở mắt đối mặt với hắn thôi,hôm qua sau khi thượng hắn xong,thì nàng đã tựa chấp nhận hắn làm đạo lữ của mình rồi,thật ra lúc đầu nàng còn định giết hắn nữa cơ,nhưng nghĩ lại thì cảm thấy là nàng

chủ động chịch

hắn trước, trong khi đó hắn còn hôn mê nữa, thêm nữa hắn còn là ân nhân cứu mạng của nàng nữa chứ, vì thế nên nàng mới chấp nhận hắn. (Mẹ nó, đã hiệp main rồi mà còn, viện lắm lý do thế).

Huỳnh Trần Thiên cũng không phải đồ ngu, hắn biết mình làm ra động tĩnh lớn vậy, thì nàng cũng phải thức rồi, chắc có lẽ nàng còn đang mắc cỡ, nghĩ vậy hắn nhẹ nhàng nói "Này, người tỉnh rồi đứng không, nếu đã tỉnh thì mau mau thức dậy mặc quần áo thôi, kéo lại bị cảm lạnh nữa" (thật ra, ta có thể cho nhiều tình tiết ga lăng hơn vào đoạn này, nhưng viết mỏi tay quá, cho nên như vậy cho tiện).

Trương Quỳnh Anh nghe vậy thì mặt đỏ hết cả lên, chậm rãi đứng dậy mặc quần áo vào, xong xuôi nàng nhìn Huỳnh Trần Thiên nói "Người định đối xử với ta như thế nào?"

Huỳnh Trần Thiên mặc quần áo vào sau đó đứng lên, nghe nàng hỏi vậy thì cảm thấy hơi bối rối, thầm nghĩ "Ta là bị người cường gian a, bây giờ sao lại còn hỏi vấn đề này nữa chứ, chẳng lẽ người ép ta phải cưới người làm vợ hay sao" lòng thì thầm nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng thì giả nai nói "Ý người là sao a, ta không biết chuyện gì xảy ra hết nha, người có thể nói cho ta biết chuyện gì xảy ra không" ý đồ của hắn rất rõ, là muốn nàng thừa nhận đã thượng hắn.

Trương Quỳnh Anh nghe vậy thì sững sốt, sau đó mới tựa nhớ ra hồi sáng hắn hôn mê, có lẽ là hắn thật sự không biết chuyện gì xảy ra, nghĩ vậy nàng chần chừ không biết có nên nói ra chuyện giữa mình và hắn hay không, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nàng quyết định giữ bí mật này cho riêng mình, tựa nàng cũng không muốn làm đạo lữ của một nam hài 10 tuổi, quyết định xong nàng lạnh lùng nói "Không có gì, chuyện hôm nay, người tốt nhất đừng có truyền ra ngoài, hãy coi như chúng ta chưa từng gặp nhau" nói xong, nàng ngay lập tức phi thân đi mất.

Huỳnh Trần Thiên cũng là không thật sự không muốn chịu trách nhiệm, ai ngờ nghe nàng nói như vậy, hắn cảm thấy rất tức giận, nhìn thân ảnh của nàng đi xa, hắn thì thầm "Được thôi, nếu đã muốn cắt đứt quan hệ thì tựa cắt đứt đi, dù gì chuyện này cũng không phải lỗi của ta" nghĩ vậy nhưng hắn vẫn có đôi chút tội lỗi ở trong lòng, có lẽ sẽ tìm cơ hội trợ giúp nàng một phen.

Nghĩ vậy Huỳnh Trần Thiên lại bắt đầu chọn tùm bậy một phương hướng, sau đó bắt đầu lên đường, đi tìm kiếm Hoả Liên Thảo, hắn cảm thấy Ngọc Ánh khá tốt, vì thế nên mới tựa quyết định tìm về Hoả Liên Thảo cho nó.

Thế là cuộc hành trình lại bắt đầu, liệu chương sau Huỳnh Trần Thiên sẽ gặp những sự tình gì, muốn biết thì đọc chương sau sẽ rõ.

.....●▲●●▽●.....

HCVVCH

Hoi chán nên ra hơi chậm, mọi người nếu đọc thấy hài lòng thì hãy cho ta 1 like để tiếp thêm động lực nào.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lạc Đường Và Gặp Mặt

Đêm tối, đó chính là thời điểm những con hung thú ưa thích đi săn mồi nhất, tất nhiên yêu thú cũng như vậy rồi.

Thiên Ân Sơn Mạch là sơn mạch nguy hiểm thứ 3 của Trung Vực, tới đêm, nơi này càng lộ nên bản chất nguy hiểm của nó, từng tiếng sói tru, từng tiếng dơi kêu, những tiếng khè của độc xà, nếu có người ở lại đây buổi tối, thì có lẽ cả đêm cũng sẽ không thể ngủ được.

Tại sâu bên trong Thiên Ân Sơn Mạch, nơi này bình thường rất hiếm có tu sĩ nào dám đi vào, nhưng hôm nay, không những có tu sĩ đi vào, hơn nữa người này còn có ý định nghỉ qua đêm tại đây luôn, có thể thấy người này gan dạ như thế nào.

Vâng và người gan dạ chúng ta đang nói ở đây, không ai khác mà chính là nhân vật chính của chúng ta Huỳnh Trần Thiên (có cái gì sai sai rồi nha).

Hiện tại cách thời điểm Huỳnh Trần Thiên chia tay với Trương Quỳnh Anh, thì cũng đã được 2 ngày thời gian rồi, còn tại vì sao hắn lại có mặt ở sâu bên trong Thiên Ân Sơn Mạch ư?.

Chuyện này thì phải kể đến chứng bệnh mù đường của hắn, tại ngày hôm qua, hắn trong một lần may mắn đã trộm được vài cây Hoả Liên Thảo, cứ tưởng nhiệm vụ đã hoàn thành, chuẩn bị đem mấy cây Hoả Liên Thảo kia về cho Ngọc Ánh, thế quái nào, đi hướng nào không đi, hắn lại chọn đúng phương hướng đi sâu vào Thiên Ân Sơn Mạch mà đi, thế nên bây giờ hắn mới có mặt ở nơi này như thế này.

Huỳnh Trần Thiên nhìn một mảnh đen tối cùng những tiếng gầm rú ở xung quanh run run giọng thì thầm "A cầu trời khấn phật, đừng để cho yêu thú nào nó thấy mặt con nha, con năm nay mới 10 tuổi, mặc dù đã mất zin nhưng con còn chưa có biết chịch là như thế nào đấy, vì thế mong các người phù hộ độ trì cho con không bị yêu thú nó bắt gặp, nếu được mai con sẽ cúng cho các người nãi chuối"

Rất tiếc hình như lời cầu khấn của Huỳnh Trần Thiên không truyền được đến tai của thần phật hoặc có thể là do hắn cúng 1 nãi chuối giá quá bèo, chỉ

thấy lời cầu khẩn của hắn vừa nói ra xong,thì một tiếng nổ to vang lên,sau đó một tiếng gầm rống với khí thế khủng bố từ trong phía sâu khu rừng phát ra Rốngggg.....

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì xú nữa chửi tục ra miệng,hắn cố gắng lấy lại bình tĩnh sau đó nhanh chân chạy hướng ngược lại tiếng rống kia,nhưng chưa chạy được bao xa thì hắn đã thấy một luồng ánh sáng loé nhanh,hướng phương hướng hắn bay tới.

Vèo.....vù....Huỳnh Trần Thiên neho mắt nhìn kỹ thì thấy luồng ánh sáng kia chính là một lão già đang cười trên thân một thanh kiếm bay nhanh về hướng này xem ra rất vội vã,phía sau lão già ấy là một con yêu thú dạng điều(chim) to khoản 7 mét,đầu con yêu thú này khá giống chim nhưng lại có hai tai như tai hổ,hon nữa hai chi trước của nó cũng có dạng như tay người,đây chính là yêu thú"Tập Thú Điều",xem ra lão già kia là đang bị con"Tập Thú Điều"này đuổi giết.

Huỳnh Trần Thiên nhìn thấy lão già kia bay nhanh về hướng này,y ý đồ tránh nạn thì thầm chửi thề trong lòng,nói to"Này vị tiền bối ở xa kia,có thể nào quan tâm đến tính mạng của ta mà chuyển hướng được không,ta trên có mẹ già dưới có con trẻ,không thể mất(chết) ở đây được a"

Lão già kia đang ngự kiếm phi hành bay về hướng này nghe vậy thì dờ khóc dờ cười thầm nghĩ"Chuyện này vẫn là lần đầu ta gặp a,tiểu oa này chẳng lẽ không biết tu đạo tàn khốc hay sao,thường thì ai lại nói ra những lời như vậy chứ,mà thôi ta cũng không phải người không có tình cảm,hay là cứ chuyễn hướng cứu mạng hắn một lần đi"nghĩ vậy lão già kia vội chuyễn hướng qua một hướng khác tiếp tục phi hành,con Tập Thú Điều thấy vậy tất nhiên cũng đổi hướng truy đuổi theo lão già kia,thấy vậy Huỳnh Trần Thiên đứng chân lại thở phào nhẹ nhõm.

Huỳnh Trần Thiên nhìn phương hướng lão già kia bay đi,gìu ngón tay cái lên nói"Thật tốt a,người như lão cần phải được nhân giống gấp a, còn nữa nếu đã làm người tốt thì nên tốt đến cùng,vì vậy nếu có lỡ bị con yêu thú kia ăn thịt thì nhớ làm cho nó no bụng dùng ta nha,chứ không nó lại quay về tìm ta ăn thịt thì chết"nói xong hắn lại tiếp tục chạy đi,hắn cũng không dám ở lại chỗ cũ nữa,dù gì khi này nói lớn như vậy,biết đầu yêu thú nó mò tới đây thì toi đời.

.....(๑' ˘ ๑).....

Rầm.....Rầm.....Đùng.....Đùng....Bùm.....Bùng.....tiếng nổ to liên tục vang lên.

Xung quanh đây là một con suối lớn nước chảy rất xiết,phía dưới hạ nguồn của nó thì đen thui một mảnh sâu không thấy đáy.

Trận chiến đang diễn ra là của một lão già và một con Tập Thú Điều,đây chính là lão già khi này Huỳnh Trần Thiên đã gặp qua,nếu có tu sĩ nào cảnh giới cao thâm một chút sẽ phát hiện lão già kia tu vi đã là Tạo Đan Cảnh hậu kỳ,còn con Tập Thú Điều kia thì đã là một con thú vương Tạo Đan Cảnh đỉnh phong.

Lão già kia ngự kiếm bay lên trời tiến vào những đám mây,sau đó từ trong đám mây xuất hiện một cái núi lớn lấy tốc độ nhanh chóng hạ xuống chỗ Tập Thú Điều,một tiếng quát lớn từ trong đám mây vang ra"Vạn Thiết Sơn"

Con Tập Thú Điều thấy vậy thì khinh thường gầm lên,sau đó hai cánh nó tụ về một chỗ,những thiên địa linh khí dạng gió xung quanh cũng theo đó tụ hợp về chỗ nó,tiếp đó một hư ảnh hình chim xuất hiện sau lưng nó,nó kêu lên một tiếng bén nhọn rồi hất cánh hướng về cái núi lớn kia,hư ảnh hình con chim đằng sau thấy vậy cũng lấy tốc độ bàn thờ bay lên đánh về ngọn núi lớn.

Ầm.....một tiếng nổ khinh thiên động địa vang lên,nếu có tu sĩ ánh mắt tinh một xú sẽ thấy ở vị trí tiếp xúc giữa hư ảnh con chim và ngọn núi lớn kia thì không gian có bị nứt ra một vết,từ đây có thể thấy tu sĩ Tạo Đan Cảnh mạnh như thế nào.

Khục.....lão già kia tu vi thấp hơn Tập Thú Điều một tiểu cảnh giới,cho nên chính diện va chạm với nhau lão già không kim được phun ra một ngụm máu,sau đó lão hất tay té ra một cái rô kỳ quái quái"Trần Giới Trạc"theo đó cái rô biến lớn từ trên trời hạ nhanh xuống chỗ Tập Thú Điều,y ý đồ muốn trấn áp nó vào trong đây.

Tập Thú Điều hình như cũng hơi e ngại cái rô này,cho nên kêu lên một tiếng sau đó phát cánh chuyễn hướng muốn tránh thoát khỏi cái rô kia.

Lão già kia thấy vậy thì bộ dạng đã tính trước hất tay bình tĩnh nói"Mơ tưởng,đây chính là tam cấp pháp bảo,đừng có nghĩ đến việc tránh thoát nó dễ dàng như thế,tuy không giết được ngươi nhưng chỉ cần kim chân ngươi vài phút thì hoàn toàn quá đơn giản,chỉ cần như vậy thì ta có thể ra khỏi sơn mạch này rồi,đến lúc đó Lục Đạo Thiên Tinh sẽ thuộc về quyền sở hữu của ta,tu vi của ta cũng sẽ theo đó tấn thăng đến Tạo Đan Cảnh đỉnh phong,sau đó ta sẽ có thể trở về Hải Vực rồi"

Tạo Thú Điều nghe vậy thì tức giận rít một tiếng thật to vang vọng hết cả Thiên Ân Sơn Mạch,sau đó nó lộ biểu tình do dự rồi há miệng nhả ra một viên đan màu trắng,xem ra đó chính là yêu đan của nó,viên yêu đan vừa xuất hiện thì cuồng phong khời gió ở quanh khu vực Thiên Ân Sơn Mạch đều tụ về một chỗ,Tập Thú Điều nhìn chăm chăm lão già kia sau đó bộ lông nó xù lên,nó há miệng kêu lên một tiếng kêu tận trời xanh,cùng đó từ miệng nó cũng bắn ra một cột lốc đánh về phía Trần Giới Trạc.

Lão già thấy vậy thì thầm hô không ổn,lão dồn toàn bộ pháp lực vào Trần Giới Trạc,y ý đồ muốn chặn đòn tấn công của Tạo Thú Điều,lão biết đòn tấn công này của Tập Thú Điều rất mạnh,nếu không dùng toàn lực thì có thể bị giết chết ngay lập tức.

Oành.....

Lão già kia tuy đã cố hết sức nhưng tu vi thấp hơn Tập Thú Điều,cho nên bị đánh văng lên trời hoá thành ngôi sao nhỏ biến mất,Tập Thú Điều thì đuổi sức nằm phục xuống đất cắm hận nhìn vào vị trí lão già bị đánh bay rồi bắt đầu hồi phục pháp lực.

.....(^_ ^).....

Sáng hôm sau.

Tại một dòng sông nhỏ ở sâu bên trong Thiên Ân Sơn Mạch, Huỳnh Trần Thiên với bộ dạng lười nhác đi tới lấy nước sông rửa mặt, hân từ hôm qua đến giờ luôn phải di chuyển ở những luồng cây cho nên tinh thần hơi không được tốt, bộ dạng hân lúc này phải nói là rất giống người rừng, quanh thân hân được bao bọc bởi những chiếc lá, đầu thì đội một cái tổ chim nhìn buồn cười không chịu nổi.

Huỳnh Trần Thiên vừa rửa mặt vừa tức giận nói "Bữa sáng tôi tệ hơn mọi ngày, sao số ta khổ thế chứ, hôm qua sau khi thoát khỏi vụ lão giả kia thì lại bị một con yêu thú Tụ Linh Cảnh tầng 8 đuổi giết, làm hại ta phải chui vô những bụi cây trốn tránh, sau đó lại xuội xẻo thế nào đi lạc vào cái nơi quỷ quái này, khắp nơi đều là đá cao nhìn không khác gì một cái hồ, đi cả buổi tối rồi mà chẳng tìm thấy đường ra, may là nơi này từ khi ta vào còn chưa có gặp yêu thú hoặc trong đây thật sự không có yêu thú nếu không thì ta chết sớm rồi"

Huỳnh Trần Thiên đang rửa mặt thì đột nhiên thấy một khuôn mặt già nua nổi trên mặt nước trôi ở trước mặt hân, thấy vậy hân giật hồn la lớn một tiếng sau đó chạy nhanh đi, đời không như mơ, chỉ thấy một cánh tay vô lực nếu chân hân sau đó trong đầu hân vang lên một giọng nói già nua "Này tiểu hữu đừng đi, ta chính là người tới qua người gặp mặt đây, có thể hay không người vác ta lên bờ chữa trị một chút, sau khi xong việc ta sẽ có hậu tạ"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì kinh ngạc quay đầu lại sau đó "Ồ" một tiếng, thì ra người đang bị trôi sông chính là lão giả tới hôm qua đánh nhau với Tập Thú Điều, chuyện là lão giả sau khi bị đánh bay, thì lão bị thương rất nghiêm trọng, tạm thời trong thời gian dài không cử động được, trùng hợp là lão bị đánh bay đến con sông nơi Huỳnh Trần Thiên đang rửa mặt, lão biết tu tiên rất tàn khốc không thiếu chuyện lấy mạng khi người gặp nạn, nhưng tình trạng của lão thật sự không tốt, lỡ đâu lão bị trôi sông đến chỗ con yêu thú nào đấy thì chết chắc, vì vậy do dự một lát lão cuối cùng quyết định nhờ sự trợ giúp của Huỳnh Trần Thiên, vì thế mới có tình cảnh như thế này.

Huỳnh Trần Thiên thấy là lão giả gặp tới qua thì do dự một lát sau đó vác lão lên bờ nói "Này tiền bối, người tới qua đã giết con yêu thú kia chưa, sao người lại ra nông nổi này"

Lão giả không mở miệng truyền âm nói "Con Tập Thú Điều kia mạnh hơn ta nên tạm thời còn chưa giết được nó, còn vết thương của ta cũng là do nó gây ra"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy khinh hoảng la lên một tiếng, rồi không nói một lời chạy đi, bỏ mặc lão giả tại bờ sông, hân trong lòng thầm nghĩ "Chuyện này không liên quan đến ta a, cứu lão không chừng ta sẽ bị con yêu thú kia nhắm trúng, vì thế nên chúc lão may mắn sống sót"

Lão giả thấy vậy thì như biết suy nghĩ của Huỳnh Trần Thiên vội vàng truyền âm nói "Tiểu hữu không cần sợ hãi, tuy không giết được nó nhưng tạm thời nó sẽ không truy sát ta được, chỉ cần giúp ta lấy vài viên thuốc trên người của ta cho ta uống rồi giúp ta luyện hoá là được rồi, đến lúc đó ta sẽ cho người 10000 viên linh thạch, hơn nữa ta sẽ mang ơn người một lần"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì hai mắt sáng lên lộ ra đuôi mèo, hân đã được nghe Ngọc Ánh nói về linh thạch rồi, linh thạch chính là tiền tệ cho tu sĩ tu vi từ Thoát Phàm Cảnh trở lên là vật phẩm rất quý hiếm, tuy hân chỉ mới là Ma Bình thôi nhưng dù gì cũng phải tính trước cho tương lai, vì vậy không cần suy nghĩ nhiều vội nói "Tốt việc này ta nhận, người nhớ giữ lời hứa về thù lao đấy nha, nếu không sẽ bị sấm sét đánh chết đấy"

Sau đó Huỳnh Trần Thiên mang theo lão giả đến một nơi có vẻ bí mật rồi bắt đầu trị liệu cho lão giả theo lời của lão.

.....(^_^)。(^_~)。(^_~)(☺'~☺).....

HCVVCH

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Huỳnh Trần Thiên Mới

Huỳnh Trần Thiên nhìn lão giả còn đang nằm im ở trước mắt lo lắng nói "Này Thanh Trung tiền bối, người di chuyển được chưa thế, đã 1 ngày trôi qua rồi đấy, rốt cục tiền bối có trị thương xong chưa thế?" thì ra lão giả kia đã nói tên mình cho Huỳnh Trần Thiên biết, tên lão là Thanh Trung.

Lão giả tên Thanh Trung nghe Huỳnh Trần Thiên nói vậy thì truyền âm lại nói "Tiểu hữu không cần gấp, chờ ta điều trị nội thương một lát là sẽ hoạt động lại được rồi, đến lúc đó ta sẽ trả đúng thù lao như đã hứa cho người"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì mới yên tâm, nhưng có tò vè nói "Vị Thanh Trung tiền bối này, người không nên nói như vậy a, ta cứu người cũng không phải vì tiền đâu đấy, nhưng tất nhiên nếu người đã muốn trả ơn thì không còn cách nào khác ta đành miễn cưỡng tiếp nhận mà thôi"

Lão giả tên Thanh Trung nghe thấy lời của Huỳnh Trần Thiên nói, thì im lặng không còn lời gì để nói, hân từ khi sinh ra tới giờ còn chưa thấy ai mặt dày như vậy đấy, cũng không biết nên đáp trả như thế nào vì vậy thôi thì tốt nhất là chọn cách im lặng.

.....(^_~)(^_~)(^_~).....

Tại vị tu sĩ lão già tên Thanh Trung có tu vi Tạo Đan Cảnh hậu kỳ còn chưa thể di chuyển và Huỳnh Trần Thiên còn đang hờ hờ chuẩn bị nhận linh thạch,thì ở trong dòng sông này có thêm một sinh mạng nữa tiến nhập vào,đó không ai khác mà chính là Tật Thú Điều,xem vào biểu cảm của nó thì có lẽ nó cũng chưa hồi phục được đến thời kỳ toàn thịnh,tuy vậy nhưng bây giờ nếu nó chạm mặt với một tu sĩ tu vi Tạo Đan Cảnh sơ kỳ bình thường thì có lẽ nó cũng đư sức đấu một trận sống còn,không thảm như lão già tên Thanh Trung kia,đến nhích ngón tay còn không được.

Tật Thú Điều nhìn dòng sông trước mặt như có điều sợ hãi,do dự một lát sau đó nó im lặng di chuyển dọc theo bờ sông,xem ra nó có điều kiên kỵ ở nơi này,vì thế nên cũng không dám rêu rao phi hành ở nơi này,nếu không phải như vậy,thì rất nhanh nó có thể phát hiện ra chỗ ở của Huỳnh Trần Thiên và lão già tên Thanh Trung kia rồi.

Tật Thú Điều mặc dù đã rất cẩn thận,nhưng ngay khi nó đặt chân vào khu vực này,thì ở sâu dưới đáy sông, một đôi mắt to lớn mở ra,đôi mắt ấy trông rất giống mắt rắn,nhưng nó lại có hai sọc dọc màu vàng ở trong mắt,điều này càng làm cho nó trở nên đáng sợ hơn,đôi mắt ấy sau khi mở ra thì chuyển hướng nhìn về phía vị trí của Tật Thú Điều,khi nhìn thấy Tật Thú Điều thì lúc đầu ánh mắt đó hơi lộ vẻ kinh hoàng,nhưng một lát sau ánh mắt đó từ kinh hoàng đổi thành loại ánh mắt vui mừng,nhưng càng nhiều hơn là ánh mắt tham lam,nó im lặng bắt đầu di chuyển đến vị trí Tật Thú Điều,xem ra nó đã nhầm trúng Tật Thú Điều làm con mồi rồi.

Thế là bây giờ thế cục nơi đây bắt đầu loạn lên,hai người Huỳnh Trần Thiên thì bị đe dọa bởi Tật Thú Điều,còn Tật Thú Điều thì bị đe dọa bởi một sinh vật bí ẩn chưa rõ là gì,như vậy thì vấn đề bây giờ là phải xem thử Tật Thú Điều tìm thấy hai người Huỳnh Trần Thiên trước,hay là sinh vật bí ẩn tìm đến chỗ Tật Thú Điều trước,vì thế cuộc chiến thời gian chính thức bắt đầu.

.....(◦ ◡ ▽ ◡)◦ (◡ ▽ ◡).....

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Huỳnh Trần Thiên rung mình một cái nhìn không được nhìn xem thử có ai ở xung quanh đây không,hắn ngó đông ngó tây vài lần thấy xung quanh không có ai thì mới yên tâm ngồi xuống tiếp tục canh giữ cho lão già Thanh Trung trị thương,đột nhiên đúng lúc này thì một trận run rẩy ở dưới đất vang lên.◦

Kim theo đó trong đầu của Huỳnh Trần Thiên vang lên giọng nói hốt hoảng của lão già Thanh Trung,lão như rống lên nói"Đi mau,nhanh chóng chạy khỏi đây,con súc sinh kia đã tìm thấy được vị trí của chúng ta rồi,nó đang di chuyển rất nhanh đến đây,nếu chậm trễ hai ta có thể làm thức ăn trong miệng nó đấy"

Lão già còn chưa nói xong thì đã thấy Huỳnh Trần Thiên đứng dậy,rất nghĩa khí nói"Tiền bối ta là người tốt,vì thế phí trí liệu ta không lấy đâu coi miễn phí cho ngươi đấy,ta đi trước đây,tiền bối nhớ bảo trọng"nói xong hắn không đợi lão già trả lời,vội chạy đi một hướng ngược lại với dòng tình khi này,bỏ mặc lão già bất động ở lại chỗ cũ.

Lão già Thanh Trung thấy vậy thì vội hô lớn"Này tiểu hữu đừng bỏ ta,công ta thoát khỏi đây,xong việc ta sẽ cho ngươi toàn bộ gia sản"

Rất tiếc Huỳnh Trần Thiên không còn quan tâm đến lời lão nữa,dù gì còn mạng mới có thể hưởng thụ được cuộc sống,chết rồi cảm linh thạch chơi với ma à.

Người ta nói đứng trước ranh giới của sự sống và cái chết thì tâm tính con người sẽ thay đổi,lão già Thanh Trung thấy Huỳnh Trần Thiên không quan tâm đến lời của mình thì ác độc truyền âm nói"Tốt lắm,như vậy thì ngươi cũng đừng trách ta,tất cả cũng chỉ vì sinh tồn thôi"nói xong lão già làm bầm tưng một đoạn kinh văn nào đó sau đó quát"Đoạt xoá!"

Đột nhiên từ cơ thể của lão già Thanh Trung kia xuất hiện một luồng sáng,sau đó luồng sáng ấy nhanh chóng bay lên hướng vị trí Huỳnh Trần Thiên bay tới.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì cả kinh,hắn vội rút kiếm đánh ra Nhất Sát Kiếm,y đồ muốn đánh tan luồng sáng kia,nhưng để hắn thất vọng là luồng sáng kia trực tiếp xuyên qua chiêu Nhất Sát Kiếm,sau đó không một cái gì ngăn cản chui vào trong cơ thể của hắn.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy trợn mắt há miệng nói"Cần gì phải làm như vậy chứ,có gì từ từ....."sau đó ngã quỵ xuống đất bất động.

.....(▣ ~ ◡ ~ ▣)(▣ ~ ◡ ~ ▣).....

Nơi đây là một không gian đen tối.

Huỳnh Trần Thiên đang ngốc trệ nhìn thân ảnh trước mặt mình không xa,chỉ thấy người kia tướng mạo y chang hắn,nếu có gì khác nhau thì đó chính là khí chất,hắn thì khí chất nhu nhược còn thân ảnh kia thì khí chất tà khí,nhìn nhau một lúc,thân ảnh tà khí kia chủ động nói"Ngươi muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy hỏi"Đây là đâu?ngươi là ai?sao ta lại ở đây?"

Thiên tà khí cười nhạt nói"Đây là sâu bên trong linh hồn của hai ta,ta chính là ngươi,còn tại sao ngươi ở đây thì đáng ra ngươi phải biết chứ,tại sao lại hỏi ta?"

Thiên nhu nhược nghe vậy suy nghĩ một lát rồi nói"Ngươi nói thật sao,nếu vậy ngươi là một nửa khác trong ta sao"

Thiên tà khí hơi khinh ngạc nói "Ồ,ngươi không có vẻ gì là bất ngờ hết nhì,đúng vậy ta chính là nửa còn lại của ngươi"

Thiên nhu nhược lại lộ về suy nghĩ sâu xa sau đó nói"Trước khi vào đây ta nhớ hình như tên Thanh Trung già khú kia muốn đoạt xá ta thì phải,từ miệng của Ngọc Ánh thì ta biết được đoạt xá là thủ đoạn cướp đoạt thân thể của tu sĩ,điều kiện hình như là linh hồn người thì triển phải mạnh hơn người bị thì triển thì phải,nếu vậy thì bây giờ đáng ra linh hồn của ta phải bị cắn nuốt rồi chứ,tại sao hai ta còn đứng đây nói chuyện với nhau được nhỉ"

Thiên tà khí vẫn một bộ không liên quan đến ta nói"Tất nhiên là ngươi chưa bị cắn nuốt rồi,ta không biết vì sao nhưng cơ thể của chúng ta thực sự không giống với người thường,ta cũng là được tạo ra cách đây mấy tháng thôi nên không biết được nhiều thứ,chỉ là theo ta biết thì cơ thể của chúng ta có một luồng hắc khí rất khủng bố,hắc khí đó ở trong cơ thể chúng ta liên tục luyện hoá, biến khắp nơi trong cơ thể của chúng ta thành của nó,nhưng kỳ lạ là tuy vậy nhưng nó không bao giờ đụng chạm đến linh hồn của chúng ta,nói đúng hơn là mỗi lần nó muốn thôn phệ ta thì linh căn của chúng ta sẽ toả ra một luồng uy áp đè ép nó,rồi thôn phệ nó vào trong linh căn luôn,có thể vì thế nên nó không dám đụng vào linh hồn của chúng ta,tất nhiên linh hồn của tên Thanh Trung gì đó thì ta không biết,có lẽ giờ này linh hồn tên đó đã bị thôn phệ luôn rồi không chừng"

Thiên nhu nhược nghe vậy thì cả khinh,hắn không ngờ trong cơ thể của mình lại có những việc kỳ lạ như vậy diễn ra,xem ra linh hồn của lão già Thanh Trung kia rất có thể đã bị hắc khí thôn phệ rồi,à mà khoan đã,nếu đã xong việc rồi thì tại sao mình còn xuất hiện ở đây chỉ chứ.

Huỳnh Trần Thiên phiên bản nhu nhược không kim được hỏi"Này nếu vậy thì ta sao lại ở đây chỉ chứ,chả phải theo ngươi nói thì mọi việc đã xong xuôi rồi sao,ta còn phải ra ngoài chạy trốn nữa đấy"

Huỳnh Trần Thiên phiên bản tà khí nghe vậy thì lộ bộ mặt nghiêm túc nói"Chuyện là ta cảm thấy ngươi quá nhu nhược,lần này sẵn tiện ngươi bị đưa vào nơi này,ta muốn cùng ngươi dung hợp,xem thử phần nào trong hai ta sẽ giành được quyền điều khiển thân thể,đừng nghĩ đến việc từ chối,nếu không ta đành phải dùng cách chém giết chết ngươi sau đó độc lập điều khiển thân thể"

Huỳnh Trần Thiên nhu nhược nghe vậy thì tươi cười nói"Sao phải từ chối chứ,dù sao hai ta nói chung thì cũng chỉ là một người thôi,dung hợp với nhau thì cũng vẫn là Huỳnh Trần Thiên thôi,nào lại đây chúng ta dung hợp,ta cũng quá chán phải chạy đông trốn tây rồi"

Hai phần con người của Huỳnh Trần Thiên sau khi trao đổi xong với nhau thì bắt đầu tiến gần tới nhau,sau đó va chạm nhau dung nhập thành một Huỳnh Trần Thiên duy nhất.

Huỳnh Trần Thiên do dung hợp tạo thành về mặt liên tục biến hoá,lúc thì nhu nhược đôi khi lại sợ hãi rồi hung ác,tà khí.....vv,sau một phen biến hoá cuối cùng Huỳnh Trần Thiên do dung hợp tạo thành nhắm mắt lại.

Thời gian trôi qua không biết là bao lâu,có thể 1 giây hoặc 1 năm,Huỳnh Trần Thiên rốt cục cuối cùng cũng mở mắt ra,chỉ thấy về mặt hắn không nhìn ra được âm nhu hay tà khí,một về mặt anh khí lạnh nhạt xem mọi chuyện không liên quan đến mình khoẻ miệng còn lộ ra một nụ cười tự tin,nếu có nữ nhân nhìn thấy hắn lúc này thì sẽ vô điều kiện mà nhào vào lòng hắn,tại vì lúc này hắn cho người khác một cảm khác tự tin tuyệt đối,về mặt lạnh nhạt như chứng tỏ không điều gì làm hắn động dung được.

Huỳnh Trần Thiên gơ bàn tay của mình lên mỉm cười nói"Xem ra hai người chúng ta không ai thắng cả"nói xong hắn nhắm mắt lại sau đó biến mất khỏi nơi này.

.....○○.....

Graooo.....một tiếng gào khinh thiên động địa vang lên.

Ầm.....rầm.....rầm.....tiếp đó từng tiếng nổ rung trời chuyển đất được phát ra.

Thân thể Huỳnh Trần Thiên bắt đầu động đậy ngồi dậy,hắn mở mắt ra nhìn về phía nơi phát ra những âm thanh khủng bố kia,chỉ thấy cách nơi hắn đang ngồi khoảng 200 mét,có hai con yêu thú với thân hình khủng bố đang đánh nhau kịch liệt,một con trong đó tất nhiên là Táp Thú Điều rồi,còn con còn lại thì là một con yêu thú dạng rắn to gần 20 mét,ở hai vành mắt của nó có những lớp vảy nhô ra trông rất khinh khủng,mắt màu xám tro có hai đường kẻ dọc,lưng của nó được tạo thành từ những lớp vảy màu xám tro nhô ra trông rất hầm hố,nó chính là yêu thú"Thôn Yêu Xà".

Thôn Yêu Xà là yêu thú bá vương trong hệ rắn của nhân giới,đặc điểm của nó cũng như tên vậy,chuyên môn ăn thịt yêu thú để tiến cấp.

Con Thôn Yêu Xà này đã ở trong Thiên Án Sơn Mạch rất lâu năm rồi,lúc trước nó từng là bá chủ của cả sơn mạch này với tu vi Tạo Đan Cảnh trung kỳ,khi đây nó tha hồ ăn thịt yêu thú mà không ai dám làm gì nó,lúc ấy quả là thời kỳ sung sướng nhất của nó,nhưng từ khi Táp Thú Điều tiến nhập vào Thiên Án Sơn Mạch thì mọi chuyện thay đổi,Táp Thú Điều tu vi cao hơn nó,vì thế Táp Thú Điều bắt đầu tranh giành địa bàn với nó,hơn nữa nó còn bị đánh cho trọng thương sau đó bị yêu thú của toàn sơn mạch tìm đến trả thù,hại cho nó bị đánh cho rớt xuống nơi này,may là yêu thú nơi đây không dám đuổi tận giết tuyệt nó,vì vậy nó mới có thể ẩn núp ở dòng sông này dưỡng thương,nếu không thì mạng nó cũng khó giữ rồi.

Hôm nay sau khi biết được Táp Thú Điều tiến vào con sông này thì nó cứ tưởng là tìm đến để giết nó không thôi,ai ngờ nó lại phát hiện ra Táp Thú Điều bị thương nặng,vì vậy bây giờ mới phát sinh ra tình cảnh như thế này.

Oành.....ầm.....đùm.....tiếng đánh nhau vẫn liên tục vang lên.

Tuy cách nhau 200 mét nhưng Huỳnh Trần Thiên vẫn cảm thấy hít thở không thông,hắn cũng không nhìn nhiều vào chiến đấu của hai con yêu thú ấy nữa,vội đi tới chỗ cái xác của lão già tên Thanh Trung lục đồ,dù gì người cũng đã chết rồi,lục xem thử có thứ gì tốt không lấy về cho mình sài,dù gì lão ta cũng là Tạo Đan hậu kỳ tu sĩ,đồ đạc có giá trị chắc cũng có không ít.

Huỳnh Trần Thiên bắt đầu lục sát cơ thể của Thanh Trung lão già,nhưng sau một lúc,hắn nhìn vào bàn tay trống không của mình nói"Gì thế này,sao lại không có gì hết vậy,hay là lão ta có trữ vật không gian chuyên cất chứa đồ vật"nghĩ vậy hắn tập trung tinh thần,nhìn xem trên cơ thể của Thanh Trung lão

già có đeo nhẫn, vòng tay, túi nhỏ, dây chuyền..... gì hay không, tại vì hắn được nghe qua Ngọc Ánh nói trừ vật không gian thường được làm thành những dạng đồ vật như vậy.

Một lát sau Huỳnh Trần Thiên chạy nhanh về hướng ngược lại nơi hai con yêu thú đang diễn ra trận chiến, trên tay hắn còn cầm thêm một cái túi nhỏ, mà theo hắn suy đoán đó là trừ vật không gian.

Tập Thú Điều thấy Huỳnh Trần Thiên lấy cái túi nhỏ chạy đi thì Rít lớn một tiếng định đuổi theo, nhưng rất tiếc Thôn Yêu Xà nào để cho nó chạy đi, vì vậy trước ánh mắt không đành lòng của Tập Thú Điều, Huỳnh Trần Thiên tay cầm cái túi nhỏ chạy đi mất hút, Tập Thú Điều thấy vậy thì điên cuồng bắt đầu tấn công Thôn Yêu Xà trút giận, thế là trận chiến giữa hai yêu càn diễn ra kịch liệt hơn.

.....^ ^.....

HCVVCH

Tạm thời dừng viết, không có ai xem nữa quá.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thoát Khỏi Thiên Ấn Sơn Mạch

Một nơi ở phía sâu bên trong Thiên Ấn Sơn Mạch xung quanh được che kín mít không lọt một xú ánh nắng nào bởi những cái cây cao lớn, dưới đất thì khắp nơi đều là dây đẳng và xương sọ, nhìn vào là biết đây là một nơi rất nguy hiểm.

Một nam hài 10 tuổi, mặt chữ D góc cạnh rõ ràng, mắt sắc bén, mũi cao, miệng treo một nụ cười mỉa, đang nhìn vào cái khu vực nguy hiểm đầy dây đẳng và xương sọ kia.

Nam hài đó tỉnh như không có chuyện gì nhìn vào cảnh tượng trước mắt nói "Xem ra ta lại bị lạc vị trí rồi, không biết có nên đi qua khu vực trước mắt không đây" bấy nhiêu chắc mọi người cũng đủ biết nam hài trước đây là ai rồi đúng không, đúng vậy nam hài mà đang bị lạc vị trí này không ai xa lạ mà chính là nhân vật chính của chúng ta Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên sau khi chạy thoát khỏi chỗ của Tập Thú Điều, thì một đường chạy thẳng về phía trước, mặc dù hắn không biết là chạy đi đâu, vì thế nên bây giờ hắn mới xuất hiện ở nơi này.

Grao.....rầm.....ầm.....phía xa xa vẫn còn vang vọng tiếng đánh nhau của Thôn Yêu Xà và Tập Thú Điều.

Huỳnh Trần Thiên nhìn phía trước một lát sau đó quay đầu lại nhìn về phía sau thì thấy bầu trời bên đó đã không còn một đám mây rồi, các đám mây tán ra quần quanh 2 km xung quanh trận chiến của hai thú kia, biến khu vực đó thành một chiến đài thiên nhiên trông rất hùng vĩ.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì không lộ vẻ mặt gì im lặng suy nghĩ một lát nói "Bây giờ đổi hướng chưa chắc gì đã an toàn, ai biết đâu ta lại lạc đến một nơi nguy hiểm hơn không chừng, thôi thì cứ xuyên qua khu rừng trước mắt này cho xong" quyết định xong chủ ý Huỳnh Trần Thiên cũng không suy nghĩ nhiều nữa, hắn bắt đầu bước chân vào khu rừng trước mắt rồi gia tốc chạy nhanh đi ý đồ muốn đi qua khu rừng này nhanh nhất có thể.

Xoạt xoạt.....tiếng cái gì đó chuyển động vang lên, tiếng động rất nhỏ nếu không tập trung kĩ thì sẽ không phát hiện được.

Huỳnh Trần Thiên tuy tính cách đã thay đổi nhưng không phải là hắn mất đi tính cẩn thận lúc trước, vì vậy một đường đi, hắn luôn toả ra linh giác cảm nhận biến hoá xung quanh đề phòng chuyện không may, cũng nhờ thế nên ngay khi tiếng động lạ ấy phát ra thì hắn ngay lập tức phát hiện, hắn quay đầu nhìn qua bên trái một xú, nhìn về phía một cái cây ở gần đấy, một lát sau cặp chân mày của hắn nhăn tít lại, chỉ thấy ở trên thân cây kia đang có vài cái dây đẳng bu bám, nếu chỉ như vậy thì cũng không có đáng nói, nhưng hắn lại phát hiện ra mấy cái dây đẳng đó đang bắt đầu di chuyển về hướng này, xem ra là vì hắn mà đến.

Huỳnh Trần Thiên cười nhạt phát tay đánh ra một hoả cầu về phía cái dây đẳng kia, rụp rụt.....ngay lập tức cái dây đẳng kia thụt lui về phía sau, nó rít một tiếng sau đó không còn kiên nhẫn nữa lao nhanh đánh úp về phía hắn, sau khi nó rít lên thì rất nhiều dây đẳng khác cũng bắt đầu xông lên đánh tới hắn.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì rút kiếm ra nói "Lâu rồi ta còn chưa có chặt chém gì cả, hôm nay ta sẽ mở đường máu mà ra khỏi nơi này" nói xong hắn vừa chạy tới phía trước vừa cầm kiếm chém mấy cái dây đẳng (đoạn này trẻ trâu quá).

Phụt.....xẹt.....Huỳnh Trần Thiên một đường chạy thẳng, một đường chém giết dây leo.

Rít.....trong khu rừng bắt đầu vang lên những tiếng kêu gào của dây đẳng nghe rất là chói tai, như vậy được một lát, sau đó tất cả dây đẳng như có một hiệp nghị gì đó, bắt đầu tập trung hỗ trợ nhau tấn công Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên nhìn một đồng đông đen dây đẳng trước mặt tỉnh bơ nói "Đồng quá, thôi không đánh nữa, chạy ngược quay lại chỗ cũ cho rồi, lát lại tìm

đường khác đi có vẻ ổn hơn"

Nhưng sau một lát thì Huỳnh Trần Thiên phát hiện ra một sự thật đau lòng rằng hắn không biết hướng nào là hướng đi ngược trở lại chỗ hồi nãy cả,biết được việc này thì Huỳnh Trần Thiên không thể giữ bình tĩnh được nữa rồi,hắn đầu nổi gân xanh thẳm rủa"Con bà nó,chẳng lẽ phải một đường giết thẳng ra ngoài hay sao,ta tại sao lại mắc phải cái bệnh mù đường này chứ,thật con mẹ nó thẳm a"thẳm chữi rủa một lúc,hắn không còn cách nào khác là tiếp tục giết về phía trước,muốn mở một đường máu ra khỏi nơi này.

Thế là chặn đường gian khổ của Huỳnh Trần Thiên lại bắt đầu.

.....(^v^).....

Tại một nơi khác ở trong Thiên Ân Sơn Mạch.

Một con mèo nhỏ màu đen trông khá dễ thương đang đi lại ở nơi này,vừa đi nó vừa tập trung nhìn xung quanh bộ dạng giống như tìm kiếm cái gì đó.

Đang đi đột nhiên con mèo như cảm ứng thấy gì đó nhìn về một hướng phía sâu bên trong Thiên Ân Sơn Mạch,chi thấy hướng đó trên bầu trời mây mù tán loạn,tuy vậy nhưng nó lại tập trung xoay quanh một chỗ tạo thành khung cảnh rất hùng vĩ.

Thấy vậy con mèo nhỏ màu đen như có điều suy nghĩ,sau một lát nó cất bước,quyết định tiến vào cái chỗ mây mù giăng lối,làn sương khói phơi phai,ở sâu bên trong Thiên Ân Sơn Mạch kia,xem ra là nó cũng hiếu kỳ với sự việc diễn ra trong kia.

.....(^_^).....

Học.....học.....Huỳnh Trần Thiên toàn thân đầy vết thương cộng với một loại nước nhờn màu xanh cảm kiếm xuống đất liên tục thờ dốc.

Hắn bây giờ đã đi ra được khỏi cái khu rừng đầy dây leo kia rồi,cái thứ nhờn màu xanh dính trên người hắn thì là máu của loại dây leo kia,nhìn hắn lúc này cũng đủ biết hắn phải gian nan thế nào để đi ra khỏi khu rừng kia rồi đúng không.

Huỳnh Trần Thiên thờ dốc quay đầu nhìn về phía khu rừng phía sau chật vật nói"Thật con bà nó mệt a,xém nữa ngum củ tỏi rồi,may mà mấy cái dây leo kia hình như sợ ánh sáng, nếu không thì coi như ta xong chuyện rồi"

Nói xong hắn còn không nhận được rừng mình một cái,sau đó một mối ngòi xuống bắt đầu khôi phục ma khí.(tuy nhân giới ma khí ít nhưng không phải không có nha).

Khôi phục được khoảng 7 phần ma khí,đột nhiên trong đầu hắn vang lên một giọng nói quen thuộc,đó là một giọng nữ hài non nót.

Giọng nói non nót ấy nói"Cuối cùng ta cũng tìm được ngươi rồi,ngươi đi đâu vậy hả,làm hại ta tìm ngươi muốn chết"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì mở mắt ra,mỉm cười nhìn một con mèo nhỏ màu đen cách không xa nói"A cuối cùng ngươi cũng tìm thấy ta,thật xin lỗi ngươi quá,ngươi cũng biết ta bị bệnh mù phương hướng mà,vì thế nên ta mới bị lạc thế này đây,giờ có ngươi thì ta yên tâm rồi"

"Hừ hừ,ngươi xem ta là cái máy dẫn đường à,thật là đáng ghét"

"A,ngươi nói vậy là không được a,ta cũng chỉ muốn hoàn thành đúng lời hứa của mình thôi nha,chi là lạc đường thôi mà"

"Không nói với ngươi nữa,thế đã lấy được Hoả Liên Thảo đến tay chưa,ta còn cần dùng nó để khôi phục một chút pháp lực"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì mỉm cười lấy ra một đoá hoa sen màu đỏ nói"Ta đã lấy đến tay rồi,đi thôi trước ra khỏi cái sơn mạch này đã rồi tính"

"Được rồi,xem như ngươi còn làm được việc,đi thôi ra khỏi đây trước,ta xem trong kia hình như có Tào Đan Cảnh lão quái đánh nhau,tốt nhất chúng ta lánh mặt đi thì hơn"

Thế là dưới sự dẫn đường của Ngọc Ánh(con mèo màu đen),Huỳnh Trần Thiên thuận lợi đi ra khỏi Thiên Ân Sơn Mạch,tiếp tục hướng về phía tây di chuyển.

.....(☼ '▽' ☼).....

HCVVCH

Dưới đây là thơ do ta tự sáng tác,mặc dù ta không biết làm thơ nhưng mọi người cứ đọc thử đi a.

.....Ma Vương Xuất Thế.....

Vạn Cổ Ma Vương,Xuất Hồng Trần

Động Cho Tam Giới,Xác Với Thay

Khi Nắng Mai Sang,Vừa Mở Mắt

Thì Cũng Là Lúc, Ma Với Ma.

.....tác giả:HCV.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thăng Long Thành

Con mèo đen Ngọc Ánh nhìn vài cây linh dược trước mắt bất ngờ đứng hình, sau một lát nó hồ nghi nhìn Huỳnh Trần Thiên nói "Mấy cây linh dược này người lấy được ở đâu vậy, vài cây này cũng đủ để ta hồi phục toàn bộ công lực rồi đấy, hơn nữa tên ham tài như ngươi sao không giữ lấy mà dùng, người có hạ cái gì được ở trong đây không đấy"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì đầu nổi gân xanh, hần cổ lấy lại bình tĩnh sau một lát nói "Nếu ngươi không lấy thì ta thu về cũng được" nói xong giơ tay định thu mấy cây linh dược kia về.

Ngọc Ánh thấy vậy thì không nói một lời vội cướp mấy cây linh dược kia đến tay, sau đó hát giọng nói "Ai nói ta không lấy chứ, ta chỉ là tò mò thôi mà, cần gì phải lấy lại linh dược chứ, được rồi cảm ơn người nha"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì cười cười không đề cập đến vấn đề này nữa, còn sự thật mấy cây linh dược kia hần lấy từ đâu thì mọi người tự đoán thử xem đi.

Thế là một người một mèo lại tiếp tục lên đường hướng về phía tây của Đại Lục mà đi.

Buổi tối hôm đó Huỳnh Trần Thiên bắt ngờ tròng mắt lớn nhìn về phía Ngọc Ánh, lý do là vì hần nghe được nó nói là nó tạm thời có việc, tạm thời nó sẽ tách ra khỏi hần một thời gian, cụ thể là 10 năm, nó còn bồi thêm một câu nữa là sau 10 năm thì Huỳnh Trần Thiên phải đến Ma Vương Thành gặp nó, hơn nữa Huỳnh Trần Thiên lúc đó phải có ít nhất tu vi Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ thì mới được, lý do là tại vì tu vi của nó đã là Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong rồi, vì thế cho nên nó không cần một tên Tụ Linh Cảnh làm hộ vệ nữa, dù gì nó cũng đã hồi phục pháp lực rồi, thay vì đặt thêm một tên Tụ Linh Cảnh thì hành động độc lập vẫn tiện hơn.

Huỳnh Trần Thiên đờ người một lát sau đó vui mừng nói "Vậy nếu ta lúc đó chưa lên được Thoát Phàm Cảnh thì có phải ta được tự do không a"

Ngọc Ánh nghe vậy thì một bộ khinh thường nói "Ngươi đừng có mơ, nếu vậy thì coi như ngươi làm trái lời thề, lúc đó ma thần ý niệm sẽ tự động tìm đến ngươi gây chuyện"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì đầu nổi mây đen nói "Cái này căn bản là ép người a, ta bãi công a"

Con mèo đen Ngọc Ánh nghe vậy thì không biểu lộ vẻ mặt gì, thay vào đó nó vung một trảo về phía một khu vực cách đấy không xa.

Oành.....một cái hố to được tạo ra hình dạng là một cái vuốt mèo.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì cũng rất biết điều ngậm miệng lại, sau đó hần cất bước đi về hướng bắc, hần vừa đi vừa bình thản nói "Được rồi vậy gặp ngươi 10 năm sau, lúc đấy ta chắc chắn sẽ lên Thoát Phàm Cảnh"

Con mèo đen Ngọc Ánh nhìn bóng lưng của Huỳnh Trần Thiên xa dần cảm thấy lòng mình hơi khó chịu, nó nhìn một lát đến khi thấy Huỳnh Trần Thiên khuất bóng thì đột nhiên giật mình la to vào đầu của hần "A cái tên ngu ngốc này, đó không phải hướng bắc, đó là hướng đông a, người định đi vào Thiên Ân Sơn Mạch lần nữa hay sao"

Sau đó từ hướng đông ngay lập tức vang lên một tiếng cười xấu hổ, rồi tất cả im lặng.

.....~T_T~.....

Hiện tại là mùa đông trời lạnh như cái tù lạnh, đến con chim cũng phải co rúm trong bụi cỏ của nó.

Đây là một cái ngã ba ở một nơi hoang dã.

Hiện tại đang xuất hiện một trung niên tu sĩ tay dắt theo một đứa trẻ khoảng 10 tuổi, trung niên tu sĩ nhìn hai hướng đi lên phía bắc rồi lâm vào trầm mặc suy nghĩ, xem ra hần cũng chưa biết đi đường nào thì đúng mục đích của hần nữa.

Trùng hợp là đang lúc vị trung niên tu sĩ kia còn đang do dự thì một nam hài 10 tuổi nữa xuất hiện, nam hài này mặt chữ D, mắt sắc bắn, mũi cao, môi mõm, miệng nhếch lên một nụ cười bất cần đời, nhìn vào khá đẹp mắt.

Trung niên tu sĩ thấy nam hài này xuất hiện thì vui vẻ, dù sao hắn cũng không biết đi đường nào cho đúng, vì vậy hắn chủ động qua hỏi đường cái nam hài vừa xuất hiện kia, hắn bình dị nói "Cậu bé này, hai ông cháu bọn ta đi đến đây thì bị đường, không biết đường nào là đường dẫn đến Thăng Long Thành"

Tên nam hài kia nghe vậy thì nụ cười cứng nhắc, nhưng sau một thoáng hắn chỉ về một trong 2 con đường ở hướng bắc nói "Người đi đường này sẽ đến được Thăng Long Thành, ta nghĩ là vậy"

Trung niên tu sĩ nghe thấy vậy thì hồ nghi nhìn tên nam hài kia, trong lời nói của tên nam hài kia hắn nghe ra được một sự không khẳng định mạnh mẽ, xem ra tên nam hài kia cũng không biết đường nào đi đến Thăng Long Thành.

Đúng lúc này thì nam hài 10 tuổi được trung niên tu sĩ dẫn đến tò mò lên tiếng nói với tên nam hài vừa mới đến kia "Này, người tên gì vậy? ta tên A Phúc, chúng ta làm bạn được không"

Tên nam hài mới đến đây nghe vậy thì cười cười nhìn vào A Phúc, sau một lát hắn bình tĩnh nói "Được thôi tại sao lại không chứ? còn tên của ta thì chính là "Huỳnh Trần Thiên"" thì ra tên nam hài này chính là main của chúng ta Huỳnh Trần Thiên, hôm nay cách thời điểm chia tay Ngọc Ánh cũng đã được 1 tháng thời gian rồi, Huỳnh Trần Thiên một đường hướng bắc cuối cùng xuất hiện ở đây, thế là có tình cảnh như thế này.

A Phúc nghe vậy thì vui mừng bắt đầu nói chuyện với Huỳnh Trần Thiên, để trung niên tu sĩ ở một bên tiếp tục lựa chọn hướng đi đến Thăng Long Thành.

Rầm rì rầm rì.....tiếng bước chân vang lên, sau đó một nhóm 12 người mặc áo bộ có in hình một con rồng xuất hiện trước mắt 3 người Huỳnh Trần Thiên.

Thấy nhóm người đang đi đến kia trung niên tu sĩ vội kéo A Phúc và Huỳnh Trần Thiên đứng sang một bên, Huỳnh Trần Thiên tuy hơi khó hiểu nhưng cũng không chống cự gì.

Nhóm người kia cũng chỉ nhìn lướt qua 3 người Huỳnh Trần Thiên một xiu, sau đó rất nhanh đi lướt qua.

Trung niên tu sĩ thấy vậy vội lôi kéo A Phúc đi theo hướng mấy người kia đi, Huỳnh Trần Thiên thì vì không có mục đích gì nên cũng cất bước đi theo hai ông cháu kia, vừa đi hắn vừa suy nghĩ về điều gì đó.

.....~T_T~.....

Thăng Long Thành là một toà thành tâm trung của đại lục Đại Việt, thuộc sự quản lý của Hoá Long Môn, nằm ở vị trí gần trung tâm của trung vực, nơi này cũng có khá nhiều tài nguyên tu luyện.

Còn Hoá Long Môn thì chính là một môn phái có 4 Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong tọa trấn, là môn phái mạnh nhất gần 20km quanh Thăng Long Thành, vì vậy mỗi lần nó tuyển đệ tử là lại có rất nhiều người dù gần dù xa đi đến báo danh.

Tháng này chính là thời gian Hoá Long Môn tuyển chọn đệ tử, vì thế rất nhiều người dẫn con, cháu, chít, của mình đến Thăng Long Thành muốn cho con cháu mình tham dự tuyển dụng.

Một nhóm 3 người gồm 1 trung niên nhân và 2 nam hài xuất hiện ở trong một khách cư bình dân sau đó gọi một bàn đồ ăn, rồi bắt đầu tranh nhau ăn ngấu nghiến, nhóm 3 người này không ai khác chính là hai ông cháu A Phúc cùng với Huỳnh Trần Thiên.

Bọn họ chưa ăn được bao lâu đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bàn tán xôn xao, Huỳnh Trần Thiên cũng không phải rất đói vì vậy chủ động đi xuống bàn vài đồng nói "Ta ăn đủ rồi, hai người cứ ăn từ từ rồi sẵn tiện thuê giúp ta một phòng luôn, ta muốn ra kia xem thử có chuyện gì hay ho không" nói xong cũng không chờ cho hai ông cháu A Phúc đáp lời, hắn quay người đi ra khỏi khách cư.

Tính hiếu kỳ của A Phúc cũng nổi lên, hắn cũng đứng dậy nói với trung niên tu sĩ vài lời, sau đó cất bước đi theo Huỳnh Trần Thiên, trung niên lão giả thấy vậy lắc đầu tiếp tục ăn đồ ăn ở trên bàn.

.....%>_<%.....

.....HCVVCH.....

Từ giờ tiết tấu trong truyện sẽ được viết nhanh hơn vì thế mỗi chương sẽ ngắn hơn một chút (tiết tấu nhanh thì cần phải tìm ý tưởng a).

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ta Thấy Chướng Mắt, Ta Giết Thôi

Hu...hu....hu.....tiếng khóc vang lên giữa phố đông người.

Đây là một cái ngõ tư ở phố Thiên Sơn thuộc thành Thăng Long,rất nhiều người đang tụ tập lại một chỗ để xem náo nhiệt,chỉ thấy ở giữa cái dòng người đông đúc đó có một khoảng trống,ở trong khoảng trống ấy đang đứng hai nam và một nữ,hai nam nhân khoảng 18 tuổi còn nữ nhân thì chỉ mới 10 tuổi thôi,hon nữa ở dưới chân nữ hài kia đang nằm một cái xác toàn là máu.

Nữ hài vừa khóc vừa dứt quãng lên tiếng nói"Hai người là người xấu ô ô ô,hai người giết cha của ta ô ô,cha ơi ô ô,giờ các người còn đòi bắt ta nữa ô ô ô hu hu hu.....nhị thúc của ta chắc chắn sẽ tìm các người trả thù"

Hai nam nhân kia nghe vậy thì cười khinh miệt lên tiếng"Hừ,ai bảo cha của người lại dám cản trở bọn ta bắt người đi chứ,còn về nhị thúc gì đó của người là ai chứ,hai người bọn là người của Ngô Gia Thăng Long Thành,nhị thúc của người còn dám trả thù bọn ta sao"

Nghe thấy hai tên nam nhân nói mình là người của Ngô Gia thì mọi người ở xung quanh bắt đầu nhích ra xa xa,xem ra Ngô Gia rất có thế lực ở nơi này.

Lúc này Huỳnh Trần Thiên cũng bình tĩnh xâm nhập vào dòng người,hắn nhìn cảnh tượng ở trong kia kỳ quái hỏi một người ở gần mình nói"Sao không có ai giúp cô bé kia hết vậy?"

Người được hỏi nghe vậy thì quay sang nhìn Huỳnh Trần Thiên,thấy Huỳnh Trần Thiên bộ dạng chỉ 10 tuổi thì hắn kết luận là người từ nơi khác đến tham gia lễ tuyển đệ tử của Hoá Long Môn,nghe vậy hắn vận nhỏ giọng nói"Người chắc là từ nơi khác mới đến đúng không?được rồi để ta giải thích cho người biết,hai tên hách dịch kia chính là tam thiếu Ngô Văn Tàn và ngũ thiếu Ngô Văn của Ngô Gia,còn Ngô Gia thì chính là một gia tộc tu tiên lâu năm ở Thăng Long Thành,gia tộc bọn họ do tích lũy được nhiều tài nguyên nên đời này có đến 2 lão quái Thoát Phàm Cảnh trung kỳ cùng nhiều Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ toạ trấn,cũng vì sợ gia thế của Ngô Gia nên làm gì có người dám giúp đỡ cô bé kia chứ,nói đến cũng thật tội cho cô bé kia a,cha thì bị hai tên khốn kia giết,bây giờ cũng sắp bị hai tên kia bắt đi hiếp rồi,ta nghe nói hai tên kia có ham mê đặc biệt với ấu nữ....."

Tên kia đúng là một tên lảm mò đúng nghĩa,một khi nói là quên luôn mọi chuyện bắt đầu kể đầu đuôi câu chuyện,hắn say mê nói đến nỗi mà Huỳnh Trần Thiên đi rồi hắn còn không biết,chỉ tội cho một người ở bên cạnh hắn là A Phúc mới tới,cứ bị hắn thì thảo vào tai những thói quen tật xấu của anh em Ngô Gia,làm cho A Phúc muốn mở miệng nói nhảm người mà cũng không được luôn.

Hai tên nhị thế tử Ngô Văn Tàn và Ngô Văn đắc ý nhìn mọi người xung quanh,sau đó cười dâm gợn tay định bắt nữ hài kia đi,nữ hài kia thấy vậy thì khóc rống lên trông rất thương tâm.

Đúng lúc này một giọng nói non nớt bình tĩnh vang lên"Ta thấy các người rất là không hợp mắt,vì vậy rất tiếc các người phải chết"hai anh em Ngô Gia nghe vậy cả khinh,vội quay đầu về phía sau xem ai cả gan dám nói như vậy,nhưng xuất hiện trước mắt hai người bọn hắn lại là thân thể không đầu của chính mình,bọn hắn nghi hoặc trừng mắt lớn mà chết.

Sau đó một trận la lớn hỗn loạn của người đứng xem vang lên:

-Tam Thiếu cùng Ngũ Thiếu của Ngô Gia bị giết.

-Trời ơi,ai mà to gan như vậy,chẳng lẽ không nghĩ đến hậu quả đắc tội Ngô Gia sao.

-Hai tên đây dù là phế vật,nhưng cũng là thiếu gia của Ngô Gia a,tu vi cũng là Tụ Linh Cảnh tầng 4 tầng 5 a,sao dễ chết vậy chứ,còn có chúng ta quan sát mà lại dễ xảy ra việc này không biết có bị Ngô Gia trừng trị không nữa,trời ơi ta phải đi khỏi đây đây"

-Ta cũng phải đi khỏi đây.....

-Ta cũng vậy.....

-Ta nữa,chờ ta.....

Thế là một đồng đông vừa mới tụ tập xem náo nhiệt ở đây ngay lập tức giải tán biến mất,chỉ để lại A Phúc ngỡ ngàng,cô bé thì nín khóc trừng to mắt nhìn một thân ảnh cầm kiếm đứng ở xa kia,còn lại thân ảnh đứng ở xa kia cầm kiếm kia thì chính là Huỳnh Trần Thiên.

Còn lý do tại sao Huỳnh Trần Thiên lại biến thành 1 người thích lo chuyện bao đồng như vậy,nếu mọi người nghĩ vậy thì đã sai rồi đấy,hắn bây giờ đã không còn sợ chết như trước nữa là sự thật,nhưng không đồng nghĩa với việc hắn thích lo chuyện bao đồng của người khác,việc trước mắt này làm hắn rất chướng mắt nên hắn mới làm vậy thôi,cũng tại tình cảnh này làm hắn khơi dậy những sự việc trong Thiên Ân Sơn Mạch nên hắn mới ghét như thế,còn về việc Ngô Gia trả thù thì hắn không quan tâm mấy,nếu là hơn 1 tháng trước thì hắn còn chưa có cách đối đầu Thoát Phàm Cảnh,nhưng bây giờ thì tựa mọi chuyện đã thay đổi,hắn tuy không chắc chắn sẽ giết được Thoát Phàm Cảnh,nhưng việc giữ mạng thì dư sức,còn về cách gì thì mọi người đoán đi nhà.□

Huỳnh Trần Thiên sau khi giết xong hai tên Ngô công tử thì không lộ vẻ mặt gì quay lưng định đi.

Chưa đi được vài bước thì áo của hắn đã bị một bàn tay nhỏ nhấn nút lại,hắn thấy vậy thì dừng bước không quay đầu lại bình tĩnh nói"Có chuyện gì hay sao?hai tên kia đã bị ta giết rồi,người tốt nhất nên đến Hoá Long Môn nương,còn niu tay ta làm gì"

Cô bé kia nghe vậy thì ò khóc lên tiếng"Cha ta chết rồi ô ô,người có thể tìm cách mai táng ông không ô ô ô,ta không biết phải làm sao hết,tại ta mà ông ấy mới chết ô ô ô"

A Phúc ngỡ ngàng qua đi,hắn cảm thấy tình cảnh của cô bé kia thật là tội nghiệp,vì vậy hắn cũng chạy tới trước mặt Huỳnh Trần Thiên nói"Này bạn,người giúp bạn ấy đi,bạn ấy thật tội nghiệp a"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì quay đầu lại nhìn vào cái thi thể đang nằm dưới đất kia, hần nhìn một chút sau đó quay sang nhìn cô bé kia nói "Thế người muốn ta giúp hoá thiêu thi thể cha người hả"

Cô bé nghe vậy thì ngơ ngác sau đó nói "Ta muốn cha ta được chôn ở trong tổ địa của gia tộc a ô ô, ai trong gia tộc ta chết cũng được chôn ở trong đó hết mà ô ô"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì đầu nổi gân đen cổ lấy lại bình tĩnh, hần suy nghĩ một chút lại nói "Nhưng mà ở đây không có quan tài a, mà nếu có quan tài cũng không tiện mà mang theo bên người để mà đi đến gia tộc người an táng được, hay là ta lấy tro cốt cha người rồi dôn lại một hủ sớ rồi để người mang theo bên người, đợi người quen của người đến thì nhờ họ giúp an táng cha người giúp người, được không?"

Cô bé kia nghe thấy chủ ý của Huỳnh Trần Thiên thì hơi suy nghĩ, sau một lúc nàng ồ lên vừa khóc vừa nói "Cha ơi để người chịu khổ rồi ô ô, con trước để tro cốt của người trong hủ sớ ô ô ô, chờ bao giờ nhĩ thức đến thì ta sẽ nhờ nhĩ thức đem người về tổ địa an táng a ô ô ô" nói xong nàng lục tìm trên người lấy ra một hủ sớ cỡ trung nhìn khá tinh xảo rồi đưa cho Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên cũng không nói nhiều ngay lập tức phóng một hoả cầu đốt cái xác kia thành tro, sau đó hút tất cả cái tro ấy vào cái bình sớ kia rồi đưa lại cái bình ấy cho cô bé kia, xong chuyện hần lại bình tĩnh cất bước muốn đi về khách cư.

Ô ô ô ô.....đột nhiên cô bé kia khóc rống lên.

Huỳnh Trần Thiên cố ý làm ngơ cất bước tiếp tục đi về phía trước, nhưng mỗi khi hần cất một bước là cô bé kia lại khóc to thêm một chút, hần cuối cùng cũng mềm lòng đành quay lưng lại hỏi "Còn chuyện gì nữa sao? người bây giờ nên đi đến Hoá Long Môn nương nhờ đi, còn ở đây khóc lóc làm gì?"

Cô bé kia nghe vậy thì nhẹ giọng thút thít nói "Hoá Long Môn không cho người ngoài nương nhờ a ô ô ô, sao ta có thể đi đến đó nương nhờ được chứ?, mà nếu ta ở khách cư bình thường thì sẽ bị Ngô Gia trả thù a ô ô ô, ta làm sao đây a ô ô ô"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì hơi bất ngờ, không ngờ Hoá Long Môn lại không cho người ngoài nương nhờ, nhưng suy nghĩ một lát hần tựa nghĩ thông, dù sao trong mấy tông môn đó thường có giảng đạo ở ngoài trời cho những đệ tử trong tông môn nhằm gia tăng cảm ngộ, nếu mà người ngoài được đi vào thế chẳng khác gì là được lợi ít của những đệ tử kia rồi, vì thế nên chắc cô bé không nương nhờ trong Hoá Long Môn được rồi.

Tại Huỳnh Trần Thiên còn đang lâm vào suy nghĩ thì A Phúc đã cướp lời nói "Này thế thì đến chỗ bọn ta đi, có chuyện gì thì để Thiên nó giải quyết"

Cô bé nghe vậy thì nín khóc nói "Cảm ơn anh, con trai không được thất hứa đó nha, mẹ em nói con trai phải giữ chữ tín"

A Phúc nghe vậy thì cười cười vỗ ngực tỏ vẻ nam nhân sau đó nói "Ta là đàn ông nhất định sẽ giữ chữ tín"

Hai người thì trò chuyện vui vẻ còn Huỳnh Trần Thiên thì đứng ở một bên như con cá mắc cạn, hai mắt thì trừng lớn nhìn A Phúc, miệng thì há to định nói thứ gì đó nhưng lại thôi.

Sau một lát Huỳnh Trần Thiên lại trở lại khuôn mặt tĩnh như mặt hồ, hần cất bước đi về khách cư luôn, để cho hai người A Phúc và cô bé kia đuổi theo một muốn dứt hơi.

.....→_→→_→.....

Tại một nơi khác ở sâu bên trong trung tâm Thăng Long Thành.

Một tên tu sĩ có tu vi Tụ Linh Cảnh tầng 5 bộ dạng chạt vật một mối xông đến trước cửa lớn của Ngô Gia Thăng Long Thành, hần muốn chạy thẳng vào nhưng lại bị hai hộ vệ gác cổng cản lại, một tên hộ vệ to giọng lên tiếng "Có chuyện gì hay không? nếu không thì mau rút ra chỗ khác, nơi đây không phải ai muốn tới thì tới"

Tên kia nghe vậy thì hơi lộ vẻ tức giận, hần dù gì là Tụ Linh Cảnh tầng 5 a, hai tên gác cổng kia tu vi chỉ mới Tụ Linh Cảnh tầng 4 mà dám to giọng với hần, nhưng mà nghĩ đến hai tên kia là người của Ngô Gia thì hần tựa nguôi giận, hần nhẹ giọng nói "Hai người anh em à, ta có chuyện cần báo gấp đến gia chủ của các người, nếu mà các người làm chậm trễ thì hậu quả không tưởng tượng được đâu a"

Hai tên gác cổng nghe vậy thì nhìn nhau sau đó một tên nói "Người chờ ở đây, chờ ta hỏi ý kiến của gia chủ cái đã" nói xong tên đó cất bước tiến vào Ngô Gia.

Tên vừa mới đến kia nghe vậy thì đứng im chờ đợi, thỉnh thoảng vẻ mặt của hần còn lộ ra một chút vẻ mặt kinh hi, không biết là hần đang suy nghĩ cái gì nữa.....

.....HCV.....

.....Thơ Cảm Hứng.....

Nhân Sinh Phong Lưu Tìm Thú Vui

Lo Nghĩ Làm Chi Để Buồn Phiền

Một Đồi Thanh Xuân Đầy Mơ Ước

Chỉ Để Cho Ta Cảm Thấy Vui.

.....tác giả HCVVCH

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngô Gia Tìm Đến

Đêm nay là một đêm gió tanh mưa ra nước đái.(mưa lạnh mát tiểu nên ra nước đái a)

Trời vừa lạnh mà vừa có mưa nữa,mà vào những lúc như thế này thì lựa chọn tốt nhất là đi đánh bài hoặc là ở nhà đắp chăn ngủ.

Thế nhưng vẫn có đôi ba người lại không làm như thế,chỉ thấy ở trên phố lớn một đoàn người mặt phục trang có in một chữ Ngô to tổ bố ở đằng sau lưng đang đội mưa mà đi chuyên,nói đội mưa chứ thật ra mưa rót đến chỗ bọn họ là tự động luồng qua một hướng khác,vì thế cả đoàn người bọn hắn một đường đi không dính một hạt mưa nào.

Đoàn người đang đội mưa mà đi kia không ai khác mà chính là người của Ngô Gia Thăng Long Thành,đầu đầu đoàn người kia là gia chủ của Ngô Gia tên Ngô Thanh Sơn tu vi Thoát Phàm Cảnh Sơ Kỳ,đi theo hắn còn có 15 người có tu vi Tụ Linh Cảnh tầng 9 của Ngô Gia,còn lý do làm cho bọn họ đội mưa mà đi như thế này thì mọi người đoán thử đi a.□□□

Ngô Thanh Sơn nhìn vào khoảng 30 tuổi,nhưng tuổi thật của hắn cũng hơn 40 rồi,hắn mặt chữ U,mắt hẹp hình tròn,mũi cao,miệng có hai chùm râu mép,nhìn vào cũng không liên tưởng được hắn là loại người nào cả.

Mặt của Ngô Thanh Sơn giờ này âm trầm như là nước bùn bị khuấy lên vậy,hắn lạnh lùng hỏi một người gần bên cạnh mình,hắn nói"Có đúng là ở đây không?ta muốn hôm nay bọn chúng phải chết không được,sống không xong để chuộc tội với hai đứa con trai của ta"

Tên được hỏi kia nghe vậy thì rừng mình vội đáp"Theo thông tin của thuộc hạ nghe nói thì bọn chúng chính xác đang ở một khách cư cách đây không xa thưa gia chủ"

Ngô Thanh Sơn nghe vậy thì lộ ra một luồng sát khí nồng đậm,hắn quát"Tốt lắm,ta sẽ cho bọn chúng biết kết quả khi đụng đến người của Ngô Gia,chúng ta đi"

Thế là một đoàn người lại tiếp tục lên đường,không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây.

.....($\geq \nabla \leq$).....

Tại một khách cư thuộc dạng bình dân ở một nơi khác trong Thăng Long Thành.

Huỳnh Trần Thiên thân đắp chăn ấm đang ngủ gáy khò khò ở trong phòng mà hắn thuê,xem ra hắn thuộc dạng ăn no ngủ ấm a.

Trong lúc hắn đang ngủ thì có một thân ảnh nhẹ nhàng mở cửa phòng hắn ra,chui vô phòng hắn sau đó đóng cửa lại đi đến chỗ giường của hắn.

Trong tay thân ảnh kia còn cầm thêm một cái gì đó,mọi người đoán xem cái đó là cái gì nào???

Huỳnh Trần Thiên không thèm mở mắt mà hắn lại mở miệng bình tĩnh nói"Có chuyện gì nữa?,ta đã thuê cho cô một căn phòng gần phòng ta rồi,tối rồi ngủ đi chứ,ngủ khuya không tốt cho sức khoẻ đâu a"

Nghe vậy thân hình kia giật hồn kinh hô một tiếng,sau đó nhỏ giọng đáng thương nói"Ta ngủ không được,mỗi khi nhắm mắt lại là lại nghĩ đến cha ta ô ô"sau khi nói xong thì đột nhiên ồ khóc lên.

Thân ảnh kia chính là cô bé lúc sáng Huỳnh Trần Thiên cứu.

Huỳnh Trần Thiên nghe nàng khóc thì buồn rầu mở đôi mắt,hắn phất tay một cái đánh ra hỏa cầu đốt cháy ngọn đèn sáp ở gần đó,hắn bộ dạng ngơ ngẩn nhìn nàng nói"Thế bây giờ ngươi cần gì đây?chẳng lẽ lại bảo ta kể chuyện cổ tích cho ngươi ngủ"

Nàng nghe vậy thì nín khóc thút thút nói"Không cần a,chỉ cần ngươi cho ta ngủ cùng là được rồi,nếu được kể chuyện cổ tích càng tốt"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì ngạc nhiên,nên biết thời bây giờ nữ tử rất giữ gìn trong sạch của mình a,chỉ có dạng gái lầu x*nh thì mới không quan tâm đến chuyện này,thế mà bây giờ nàng lại bảo ngủ cùng mình,thật không thể tin nổi,chẳng lẽ nàng thích ta hay sao.

Huỳnh Trần Thiên suy nghĩ một lát sau đó lại đắp chăn nằm xuống ngủ, hán cảm thấy suy nghĩ quá rắc rối cho nên hán tựa lựa chọn ngủ tiếp, cứ để mọi chuyện mặc kệ cô bé kia quyết định đi, mọi chuyện chỉ cần không có hại đối với hán là được rồi.

Cô bé kia thấy vậy thì thấp tha thấp thỏm cầm cái gối tiến đến giường Huỳnh Trần Thiên, sau đó tắt đèn chui vào chăn nằm (keke để có chuyện lắm à nha).

Nhưng một lát sau đột nhiên nàng cảm thấy hơi lạnh, tại vì cái chăn thuộc dạng 1 người nằm, nên để hở ở dưới đáy chăn làm cho gió lạnh thổi vào người nàng. Lúc đầu nàng co rúm lại chịu đựng, nhưng một lát sau nàng không nhịn được bắt đầu run nhẹ, chính lúc đó đột nhiên nàng cảm thấy có một khúc chăn thừa ra, thế là nàng không suy nghĩ nhiều kéo đến đắp qua người mình, cuối cùng thì nàng cũng đủ ấm bắt đầu liềm liềm muốn ngủ, ở một đầu bên kia thì Huỳnh Trần Thiên nữa người nằm trong chăn, nữa người còn lại thì ngoài chăn, xem ra hán biết nàng lạnh nên mới làm thế.

Huỳnh Trần Thiên ở trong lòng thầm nghĩ "Sao người đem gối mà không đem mền a, làm hại ta phải chịu lạnh như thế này, may người là nữ đấy, nếu không thì không có việc nhường nhịn đâu, hừ hừ, lạnh vậy" nghĩ xong hán lại bắt đầu mơ màng ngủ tiếp.

Nhưng mà chỉ tựa vài phút sau thì hán đột nhiên mở mắt ra, hán toà thân thức ra cảm ứng ở dưới phở cách không xa khách cư nơi hán đang ở, một lát sau hán nhẹ nhàng rời khỏi giường, sau đó biến thành một bóng đen tan biến khỏi căn phòng, liệu hán cảm ứng gì mà lại hành động như vậy, mời mọi người tiếp tục đọc a.

.....~T_T~.....

Sau cơn mưa trời lại tạnh.

Đó là lẽ dĩ nhiên không thể thay đổi rồi, nhưng mà ở trường hợp sắp diễn ra tại đây thì lại khác, còn khác như thế nào thì đọc đi rồi biết.

Phó Thiên Sơn nằm ở Thăng Long Thành, hiện tại 16 người thuộc Ngô Gia đang hăm hở đi chuyển ở trên đường lớn, bọn hán đi chuyển đến một cái khách cư khá bình thường sau đó dừng lại, ngay lập tức một tiểu nhị thức khuya canh gác ở khách cư thấy được bọn họ, tên tiểu nhị kia cũng biết bọn họ là người của Ngô Gia vì vậy vội chạy ra nói "Không biết Ngô gia chủ có chuyện gì cần khách cư giúp không ạ?, nếu có thể chúng tiểu nhân sẽ sẵn sàng giúp đỡ a"

Ngô Thanh Sơn nghe vậy thì lạnh lùng nhìn tên tiểu nhị kia nói "Người chẳng lẽ không biết tin gì hay sao, mau mau giao ra số phòng của tên kia, nếu không tựa khách cư này cũng nên biến mất khỏi Thăng Long Thành rồi"

Tên tiểu nhị kia sao lại chưa nhận được tin gì chứ, hán về mặt khổ sở nói ra một số phòng, mà số đó cũng chính là số phòng của Huỳnh Trần Thiên, sau khi nghe xong số phòng thì 16 người của Ngô Gia bắt đầu tiến vào Khách Cư, xem ra là sắp có biến rồi đây.

Bọn người Ngô gia tiến vào đại sảnh của khách cư, đột nhiên Ngô Thanh Sơn như có gì cảm ứng, hán hoá bàn tay thành trảo theo đó một cái trảo bằng linh khí thiên địa cũng được tạo thành, hán giờ trảo chụp về một hướng, chỉ thấy cùng lúc đó hướng đó cũng xuất hiện một ánh kiếm màu đen, hai cái va chạm vào nhau không phân biệt cao thấp.

Thấy vậy 15 tên Tụ Linh Cảnh tầng 9 còn lại của Ngô Gia cả kinh, Ngô Thanh Sơn thì lạnh lùng nhìn vào chỗ vừa rồi nói "Là người giết con của ta?"

Một giọng nói bình thản từ bên đó vang lên "Đúng vậy, con người là do ta giết, không những vậy, người cũng là do ta giết" vừa hết câu, thì Ngô Thanh Sơn đã thấy một bóng hình từ trong bóng tối bước ra, mà bóng hình đó không ai khác mà chính là Huỳnh Trần Thiên.

Ngô Thanh Sơn lộ vẻ cân trọng nhìn chằm chằm thăm dò thực hư của Huỳnh Trần Thiên, dù sao 1 lần giao phong trước đó cũng đủ để hán trọng thị, nhưng mà sau một lát hán lại lộ vẻ kinh ngạc, mẹ nó hán phát hiện ra đối thủ chỉ mới là Tụ Linh Cảnh tầng 7, sau một lát hán bình tĩnh lại nói "Người có biết hậu quả của việc đắc tội với Ngô Gia bọn ta không? tuy hai tên phế tử kia đúng là không làm nên chuyện gì, nhưng hai tên đó dù sao cũng là thiếu chủ của Ngô Gia là con của ta, người lại dám không coi ai ra gì giết bọn hán, người có lời gì nói để ta không giết người không?" Ngô Thanh Sơn đây là muốn thăm dò gia thế của Huỳnh Trần Thiên a, hán thấy Huỳnh Trần Thiên tuổi còn nhỏ như vậy mà tựa đã Tụ Linh Cảnh tầng 7 rồi, thì hơi sợ Huỳnh Trần Thiên có gia thế lớn, nếu thật vậy thì chuyện ta thù cứ cho qua cũng được, dù gì hán cũng chỉ là không muốn mất thể diện thôi, chứ hai đứa con phế vật kia chết thì tựa chết thôi, hán còn rất nhiều con a.

Nhưng mà đáp trả cho câu hỏi của hán là một ánh kiếm, ánh kiếm màu đen loé lên một cái đã tựa kề đến cổ của hán, vì quá bất ngờ nên hán tựa trở tay không kịp.

15 tên Tụ Linh Cảnh đi theo kia cũng không phải ăn chay trường, bọn hán ngay lập tức té ra linh khí (vũ khí dẫn linh) của mình, muốn chặn đứng thế công của thanh kiếm kia.

Nhưng sau đó bọn hán lại nghe thấy rắc.....rắc.....rắc..... vài tiếng, chỉ thấy thanh kiếm kia chỉ khựng lại một xiu, sau đó lấy thế công hung mãnh đánh vỡ linh khí của 15 người Ngô Gia, rồi sau đó tiếp tục hướng cô của Ngô Thanh Sơn mà chém, xem ra thanh kiếm mà Huỳnh Trần Thiên đang sử dụng cao cấp hơn 15 người của Ngô Gia kia a, còn việc Huỳnh Trần Thiên có nó từ đâu thì đoán đi a□□□(ta cứ không tiết lộ đấy, làm gì được nhau, há há há)

Tuy chỉ làm cho thế công của thanh kiếm kia khựng lại một chút, nhưng bấy nhiêu đó đã đủ để cho Ngô Thanh Sơn phản ứng lại rồi, chỉ thấy hán hất tay về phía trước, sau đó trước người của hán xuất hiện một tấm khiên màu vàng nhạt, hán tự tin quát "Hộ Thân Khiên", tấm khiên phát ra một tia sáng màu vàng, sau đó tự động bay đến chặn thế công của thanh kiếm.

Oanh.....keng.....tiếng kim loại va chạm vang lên.

Sau đó chỉ thấy thể công của thanh kiếm màu đen bị chặn lại,nhưng tám khiên màu vàng kia cũng xuất hiện một vết nứt nhỏ,kết quả như vậy làm Ngô Thanh Sơn không kìm lòng được buộc miệng hô lên"Linh Khí Thượng Phẩm"

Huỳnh Trần Thiên không đáp lại lời của Ngô Thanh Sơn,thay vào đó hấn chạy tới cầm lấy thanh kiếm kia,sau đó phi thân lên lấy thể cương mãnh chém từ trên xuống.

15 tên Tụ Linh Cảnh tầng 9 của Ngô Gia cũng xông lên bắt đầu vây công Huỳnh Trần Thiên,mục đích thật sự lúc đầu của bọn hấn chỉ là ra oai thôi,nhưng gặp được 1 tên yêu dị lấy Tụ Linh Cảnh đánh với Thoát Phàm Cảnh thì cách tốt nhất là toàn lực giết chết,nếu không sau này có khi Ngô Gia lại có thêm 1 kẻ địch mạnh mẽ thì chết.

Huỳnh Trần Thiên bị vây công nhưng cũng không lộ vẻ mặt gì cả,hấn không biết từ đâu lấy ra một cái khiên,mà cái khiên đó đúng là một món Linh Khí Thượng Phẩm,vì thế dù mấy người Ngô Gia đánh thế nào thì cũng không bị thương đến Huỳnh Trần Thiên được.

Huỳnh Trần Thiên để thanh kiếm chéo lại,bắt đầu sử dụng chiêu từ "Nhất Sát Kiếm".

Có một tên Tụ Linh Cảnh tầng 9 của Ngô Gia vì không kịp phòng bị nên bị giết chết,thấy vậy mấy tên Tụ Linh Cảnh còn lại không nhận được lại rừng mình cái nữa.

Đúng lúc này thì đột nhiên một tiếng nổ to vang lên.....Oành

.....HCVVCH.....

Thơ cảm hứng

Vạn Cổ Thiên Hạ Vô Địch Nhân

Nhân Sinh Đắc Ý Nhất Thế Nhân

Một Chém Ta Thay Trời Hành Quyết

Ai Cản Đường Ta Giết Không Tha

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thú Triều

Một trận la hét hỗn loạn vang lên ở trong Thăng Long Thành,từng tiếng kêu thảm và tiếng thú rống vang lên.

Bọn người Ngô Gia và Huỳnh Trần Thiên nghe thấy vậy thì dừng tay lại,hai bên đối mặt cẩn thận nhìn nhau sau đó từ từ bước ra ngoài khách cư,vừa ra khỏi cửa thì ai trong bọn hấn cũng kinh dị kêu lên một tiếng.

Lý do là vì bọn hấn nhìn thấy một cảnh tượng khủng khiếp,chỉ thấy đường phố toàn là các loại yêu thú lớn nhỏ tu vi từ Tụ Linh Cảnh đến Thoát Phàm sơ kỳ,nhà cửa thì bị bọn chúng phá nát hết cả lên,có vài con trong mồm còn đang nhai người sống nữa,trông rất là tởm lợm.

Ngô Thanh Sơn thấy vậy thì thất kinh hô lên"Thú Triều",sau đó căm hận nhìn chằm chằm vào Huỳnh Trần Thiên nói"Trước tha cho người 1 mạng,lần sau gặp lại cũng là ngày người chết"nói xong hấn cất bước đi về hướng Ngô Gia,xem ra là về trợ giúp gia tộc gánh nạn,tất nhiên 14 tên Tụ Linh Cảnh còn lại cũng không đại gì ở lại rồi,vì thế một thoáng nơi này đã vắng tanh chỉ còn lại Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên thì nghe cũng như không nghe,hấn nhìn khung cảnh hỗn loạn trước mắt sau đó cất bước vào lại khách cư,vừa vào khách cư hấn đã thấy nơi này xuất hiện một lượng lớn người,xem ra đó là những người thuê phòng ở đây.

Ai cũng nhìn Huỳnh Trần Thiên bằng ánh mắt kinh dị và sợ hãi hết,xem ra là bọn họ đã biết việc hấn đánh nhau với Ngô Gia.

Huỳnh Trần Thiên thì không thèm quan tâm đến bọn họ,hấn chạy lên phòng kêu cô bé kia dạy,sau đó lại tìm đến hai ông cháu A Phúc,hấn nói"Ngoài kia hiện tại đang có thú triều,các người có suy tính gì không"

Hai ông cháu A Phúc nghe vậy lộ vẻ mặt cả kinh,sau một lát ông của A Phúc nói"Bọn ta đến đây là để xin gia nhập Hoá Long Môn,vì thế bọn ta dự tính sẽ đến Hoá Long Môn gánh nạn,còn hai người các người thì sao"

Huỳnh Trần Thiên không trả lời chuyển ánh mắt vào cô bé kia,cô bé thấy vậy thì vẻ mặt bối rối,sau đó đột nhiên ồ khóc nói"Ta không biết đầu ô ô ô,ta muốn đi cùng người ô ô,ta không muốn ở một mình ô ô ô...."

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì lấy tay che đầu lộ về nhức não,suy nghĩ một lát sau đó hần bình tĩnh nói"Được rồi,chúng ta đến Hoá Long Môn nương nhờ thử,mong sao có thủ triều thì Hoá Long Môn sẽ cho chúng ta nương nhờ"

"Được rồi đi thôi,kèo lại bị yêu thú vây công thì mệt"thế là nhóm người Huỳnh Trần Thiên lên đường đi đến Hoá Long Môn.

.....→_→→_→.....

Núi Di Long là một ngọn núi lớn cách Thăng Long Thành mấy trăm mét,ngọn núi này chính là sơn môn của Hoá Long Môn,còn tại sao lại gọi là Di Long thì là vì bề mặt bên ngoài của ngọn núi này rất quanh quèo giống như một con rồng vậy,người xưa tin rằng đây là ngọn núi do xương rồng tạo thành vì thế mới có cái tên gọi là Di Long

Hiện tại nơi này cũng đang bị thủ triều tấn công,nhưng mà không như Thăng Long Thành,nơi này tuy chống trả rất chặt vật nhưng số lượng người thương vong thì lại rất ít,lý do thì không cần nghĩ cũng biết rồi đấy,4 Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong cùng mười mấy Thoát Phàm Cảnh hậu kỳ cơ mà.

Một lão giả tóc bạc trắng,hai má hóp vào nhau,mắt đen thâm trầm,áo trắng có hình một con rồng,bay phất phơ đứng bất động ở trên không trung,lão tùy tiện phất tay một cái là một con yêu thú Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ chết,lão nhìn ở xa xa còn đang có yêu thú kéo tới thì nhủ mầy,lão suy nghĩ một lát rồi quát"Tất cả rút vào trong tông,sau đó mở đại trận hộ sơn ra chống đỡ,ta thấy lần này thủ triều không bình ổn lắm,không nên tổn hao nhân lực"

Nghe thấy lão quát thì tất cả những người có mặt ở đây vội rút lui đi lên đỉnh núi,ở đó có mấy dãy cung điện cao lớn,xem ra đó là nơi trung tâm của Hoá Long Môn.

Một lát sau,khi mà tất cả mọi người đều đã đi lên trên đỉnh núi rồi,thì một tầng kết giới mỏng màu bạc trong suốt xuất hiện bao phủ xung quanh núi Di Long chặn đứng thế công của yêu thú ngoài kia.

Yêu thú cũng không bỏ cuộc,bọn chúng tiếp tục tấn công vào tầng kết giới kia,y ý đồ muốn phá kết giới tấn công vào Hoá Long Môn,nhưng rất tiếc 1 tiếng sau,bọn chúng vẫn không phá được kết giới,vì vậy bọn chúng đành ngâm đắng nuốt cay ly khai nơi này,có lẽ chúng muốn đi công đánh nơi khác.

Thấy một màn vậy người của Hoá Long Môn thở phào nhẹ nhõm,một lão giả khác cũng bay lơ lửng trên không trung nói to"Phái vai đệ tử canh phòng ở dưới chân núi,nếu có biến cố gì thì báo cáo lên cho bọn ta,tháng này tạm hoãn thu đệ tử,trước hết bọn ta phải bế quan dưỡng sức một thời gian,1 tháng sau rồi sẽ có thông báo xuống dưới"nói xong lão bay nhanh vào trong một cái động lớn ở hướng tây núi,xem ra đó là động phủ của lão.

Mấy đệ tử của Hoá Long Môn nghe được lệnh của lão giả kia,thì bắt đầu đi về phía một cái cung điện lớn,xem ra cung điện kia là nơi phân phối nhiệm vụ của Hoá Long Môn.

Tại một tên đệ tử có tu vi Tụ Linh Cảnh tầng 3 đang định bước đi về phía cung điện kia thì đột nhiên cánh tay bị kéo lại,hắn thấy vậy thì giật mình vội quay đầu nhìn xem thử cái đang gì kéo tay hắn,chỉ thấy người kéo tay hắn là một bé gái 10 tuổi bộ dáng rất đáng yêu,thấy vậy thì hắn thở phào sau đó là vui vẻ nói"Vị muội muội này không biết có chuyện gì không,cần gì thì hỏi sư huynh là được a "hắn đây là đang bị sắc đẹp dụ dỗ a,nếu hắn tinh ý chút xui sẽ phát hiện ra cô bé kia không mặc đồng phục của Hoá Long Môn,mà vậy cũng đồng nghĩa với việc cô bé kia không phải người trong tông a.

Cô bé kia không biết là giả hay thật đỏ mặt nhút nhát nói"Ta có chuyện muốn nói với sư huynh,không biết sư huynh đi cùng ta một chút được không"

Tên kia nghe vậy thì vui mừng thầm nghĩ"Chẳng lẽ là nàng thầm thích ta từ lâu bấy giờ quyết định nói ra hay sao, không ngờ mê lực của ta lại lớn vậy,nếu mà ta từ chối thì chắc nàng rất buồn a,vậy thì ta phải đáp ứng nàng mới được"nghĩ vậy hắn vội đồng ý rồi chủ động đề nàng dắt đi.

Một lát sau tên Tụ Linh Cảnh tầng 3 kia bộ dạng trần truồng,miệng phát ra những tiếng rên rĩ,tay chân thì đang bị trói chặt,hắn được đặt nằm ở trong một góc hẹp của một bụi cây nhỏ,ở trước mặt hắn hiện đang có một nam hài mặt chữ D,nhất sắc bần,mũi cao,môi mỏng,khoẻ miệng treo một nụ cười mím,nam hài này không ai khác mà chính là nhân vật chính của chúng ta Huỳnh Trần Thiên,còn tại sao hắn lại ở đây thì tự đoán đi a.(ta lười giải thích lắm)

Huỳnh Trần Thiên nhìn 4 bộ đồ trong tay cười mím nói"Xem ra ngoài khóc ra thì nàng cũng khá được việc a"

Tại một góc cách chỗ Huỳnh Trần Thiên đứng không xa,nơi đó hiện đang có một nữ hài hai tay che mặt,nàng xấu hổ nói"Mau mau rời đi a,thật xấu hổ chết đi được,sao lại phải coi hết đồ của hắn ra chứ"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì cười cười móc ra một cái lọ sứ,sau đó đổ một thứ chất lỏng màu trắng vào miệng tên Tụ Linh Cảnh tầng 3 kia,tên kia thấy vậy thì lộ vẻ mặt sợ hãi cùng oán độc nhìn Huỳnh Trần Thiên,hắn thấy vậy thì mím cười bình tĩnh nói"Không cần sợ hãi a,đây không phải là thuốc độc,chỉ là loại thuốc làm nguoi mất trí nhớ trong vòng 1 giờ trở lại đây thôi,ta còn chưa ác đến mức giết nguoi"

Tên kia nghe vậy thì rù ánh mắt xuống,ngất nằm bệt xuống đất,xem ra lọ dịch kia còn có công dụng làm ngất nữa,Huỳnh Trần Thiên cũng rút kiếm ra,cắt đứt dây trừng cho tên đó,rồi quay sang bế cô bé kia trên tay,sau đó chạy đi về một góc hẻo lánh.

Một lát sau từ cái góc hẻo lánh kia xuất hiện 4 người mặc phục trang đệ tử của Hoá Long Môn,nhưng quái lạ ở chỗ trong 4 người kia,thì có 3 người bộ dạng là trẻ nhỏ,còn một người thì lại là bộ dạng trung niên,bấy nhiêu chắc mọi người cũng biết đây gồm những ai rồi đúng không,nếu không đoán được thì ta nói luôn,đó là nhóm người nhân vật chính,còn muốn biết tiếp chuyện gì xảy ra,thì đọc chương sau đi a.

.....HCVVCH.....

Thơ theo cảm hứng

Thú Triều Ngụy Hại Nhân Giang

Làm Bao Con Cái Mất Người Thân Đây

Liệu Có Hắc Thủ Sau Màn

Mà Sao Phải Thế Làm Hại Người Ta

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Huyền Mộng Thú

Rừng rậm Long Nha, là một khu rừng rộng lớn, vị trí cách phía tây Thăng Long Thành 1 km, thú vương của khu rừng này chính là một con Huyền Mộng Thú có tu vi Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong, thú triều lần này cũng là từ khu rừng này phát ra.

Tại một cái cây cao lớn ở phía đông khu rừng, chỉ thấy trên nhánh cây đó hiện tại đang có một con yêu thú bộ dạng giống hồ ly, nhỏ bằng hai bàn tay, bộ lông màu trắng, giữa trán có một cái chấm đỏ, đó không ai khác mà chính là thú vương của khu rừng này Huyền Mộng Thú.

Khác với tưởng tượng của mọi người hiện tại bộ dạng của nó hình như bị thương rất nặng, nó nằm trên nhánh cây thờ phỉ phò, trên thân nó còn có vài vết thương sâu tận xương, nó nhìn về sau với ánh mắt lo lắng, đúng lúc này thì phía sau nó vang lên vài tiếng nói chuyện, nó nghe vậy thì hít sâu một hơi cố đứng dậy, rồi sau đó tiếp tục chạy nhanh về hướng đông.

Một lúc sau khi mà Huyền Mộng Thú chạy đi, thì ở trên nhánh cây đó đột ngột xuất hiện một lão già, lão già kia nhìn vết máu còn sót lại của Huyền Mộng Thú thì vui mừng, lão huyết một tiếng bắn nhon, ngay lập tức trên nhánh cây đó xuất hiện thêm 3 lão già nữa, cả 3 lão già vừa mới xuất hiện kia, đều đồng thời nhìn về phía vết máu còn sót lại của Huyền Mộng Thú.

Một lão già vui mừng nói "Xem ra là nó chỉ mới ở đây tức thì thôi, thật không ngờ nó bị thương nặng vậy rồi mà còn khó bắt đến vậy, nhưng không sao hơi tốn thời gian xui thôi, chỉ cần chúng ta bắt được nó thì thiếu chủ sẽ trọng thưởng cho chúng ta, đến lúc đó thì chúng ta sẽ lên được Ma Tướng Cảnh không chừng, ha ha ha"

Một lão già khác cũng liếm môi cười tà lên tiếng "khà khà lần hành động này cũng khá vui đấy chứ, không những dễ dàng mà còn có thể khiến cho mấy con yêu thú kia chạy loạn cả lên, không biết thành trì nào sẽ bị bọn nó hại đấy, ha ha ha"

"Hừ, người coi chừng bọn người của thánh hội phát hiện ra đấy, đừng có con nít như vậy nữa, mục đích của chúng ta chỉ là bắt Huyền Mộng Thú thôi, đừng làm trễ nải thời gian nữa, đi"

"Làm gì căng thế, đi thì đi"

Thế là 4 lão già kia bay lên không trung, sau đó phi hành nhanh về phía đông, mà đó cũng chính là hướng đi đến Thăng Long Thành, xem ra sắp có biến rồi đây.

....._ _ _ _ _

Ở chân núi Di Long,

Huỳnh Trần Thiên hiện tại đang mỉm cười nói chuyện với một tên đệ tử Tụ Linh Cảnh tầng 5 của Hoá Long Môn.

Tên đệ tử kia hỏi "Sur Đệ à, người thật là mặt a, chẳng lẽ người đi cống sau vào tông môn hay sao?, nếu vậy chắc là người có người thân làm ở chấp sự phòng a, có thể nào xin giúp em của ta một xuất được không, ta sẽ trả tiền đầy đủ nha"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì cười cười không trả lời câu hỏi của tên kia, hắn làm bộ hiểu kỳ hỏi "Không biết thú triều lần này có gì khác thường không a, tại sao cao tăng của tông ta lại không ngăn chặn nó, mà lại để cho nó lan rộng đến Thăng Long Thành nguy hại người dân vậy a, ta mới gia nhập tu tiên nên còn chưa hiểu lắm"

Tên kia nghe vậy quả nhiên quên chuyện nhờ vả, hắn đắc ý nhìn xung quanh một chút sau đó nói "Sur đệ là người mới, nên chắc chưa biết vì sao rồi đúng không, hay là để ta nói cho mà nghe, thú triều thì năm nào cũng diễn ra cả, lý do là vì số lượng yêu thú ở những sơn mạch hoặc rừng rậm quanh đây gia tăng quá nhanh, nên dẫn đến bọn chúng muốn mở rộng địa bàn, từ đó mới xuất hiện thú triều, thật ra bình thường thì thú triều chỉ do mấy con yêu thú Tụ Linh Cảnh phát động, nhưng lần này thì lại có đến cả yêu thú Thoát Phàm Cảnh tham gia, vì không muốn tổn hao nhân lực nên tông ta không có ngăn cản đợt thú triều này, dù sao nếu mà muốn ngăn cản đợt thú triều này thì ít nhất tông ta cũng phải huy sinh khá khá mạng người, đó chính là lý do tông ta không ngăn đợt thú triều này"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì một bộ bưng bình, sau đó bắt đầu nói chuyện bla bla với tên đệ tử Hoá Long Môn kia, dù sao hắn cũng phải ở cùng một

chỗ với tên đệ tử Hoá Long Môn này trong một thời gian ngắn, cũng nên làm quen chút xíu cho đỡ chán, còn tại sao hắn lại phải ở dưới chân núi, thì là do hắn bị chọn đi canh gác dưới chân núi a.

Tại hai người bọn hắn đang xàm xàm ba lác thì một tia sáng màu trắng từ bên ngoài kết giới loé lên không có sự ngăn cản nào chui thẳng vào trong núi.

Huỳnh Trần Thiên tỉnh tỉnh vẫn rất cẩn thận, ngay lập tức hắn có cảm ứng, chỉ thấy hắn gấp tay ra đằng sau, rồi sau đó ngay lập tức chụp nhanh về cái tia sáng kia, rất nhanh rất gọn, hắn tựa bắt được cái thứ màu trắng ấy.

Chít chít.....vài tiếng kêu dễ nghe vang lên.

Huỳnh Trần Thiên cảm thấy đầu mình có một thứ gì đó muốn tiến vào nhưng lại bị hắc khí ở trong người hắn cản lại, hắn biết nhưng cũng không nghĩ nhiều, hắn giơ tay lên muốn xem cái vật màu trắng kia là gì, chỉ thấy vật màu trắng kia chính là một con hồ ly nhỏ khắp người đều là vết thương, đến đây thì mọi người cũng tự hiểu đi a, ta lười giải thích.

Con hồ ly kia do khắp người đều là vết thương nên bị Huỳnh Trần Thiên bắt trên tay thì vô lực phản kháng, nó chỉ biết dùng ánh mắt đáng thương nhìn chăm chăm hắn như là lời cầu xin thả nó ra, hắn thấy vậy thì kỳ quái nhìn tầng kết giới ở phía không xa kia, hắn suy nghĩ một lát lại vứt con hồ ly đang cầm trên tay vào kết giới.

Chít.....một tiếng kêu đau đớn vang lên, chỉ thấy con hồ ly kia khi đụng vào kết giới thì bị văng lại vào bên trong.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì kỳ quái thầm nghĩ "Chẳng lẽ ta cảm ứng sai hay sao?, rõ ràng ta cảm ứng được con hồ ly này từ bên ngoài vô a, sao bây giờ ra ngoài lại không được"

Hắn nghi hoặc lại nhặt con hồ ly kia lên, sau đó lại vứt vào kết giới, kết quả lại là con hồ ly kia bị hất văng vào trong, hắn thấy vậy thì lại muốn nhặt con hồ ly kia lên lần nữa, con hồ ly kia thấy vậy thì đáng thương nhìn hắn với ánh mắt cầu xin.

Đúng lúc này thì bên ngoài kết giới xuất hiện 4 lão giả mặc áo đen nhưng tóc thì bạc trắng, đó không ai khác mà là 4 lão giả ở trong khu rừng rậm long nha.

4 lão giả kia nhìn thấy con hồ ly nhỏ trên tay Huỳnh Trần Thiên thì vui mừng, cả 4 người bọn hắn ngay lập tức giơ tay lên chụp về phía con hồ ly kia, nhưng ngay lập tức chỉ nghe thấy 4 tiếng kêu đau đớn vang lên.

Con hồ ly kia thấy vậy thì quên việc mình đang bị Huỳnh Trần Thiên bắt, nó quay mặt nhìn 4 lão giả kia sau đó làm bộ mặt quỷ như trêu chọc 4 lão giả kia.

Thấy một màn như vậy thì 4 lão giả kia đầu đầy gân xanh, một lão giả trong 4 người lạnh lùng quát "Một Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong còn vào trong đó được, ta không tin 4 Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong lại vào trong đó không được, nào các vị chúng ta hợp lực phá hủy nó, sau đó thì bắt con Huyền Mộng Thú kia đem về nhận thưởng"

3 lão giả còn lại nghe vậy thì hô lên một tiếng tốt, sau đó cả 4 đồng thời tế ra linh khí của mình gồm 1 cái lưỡi hái, 2 cái vuốt, 1 cái roi, 1 cái găng tay và một cái búa.

Oành.....một tiếng nổ to vang lên, đó chính là tiếng động do 4 lão giả kia đồng thời đánh về phía cái kết giới hộ sơn của Hoá Long Môn, nhưng dù nổ to nhưng cái kết giới kia cũng chỉ bị lõm vào một xíu, sau một lát thì nó lại trở lại bình thường.

Tên đệ tử Tụ Linh Cảnh tầng 5 của Hoá Long Môn thấy vậy thì cả kinh vội quát "Các ngươi là ai, sao dám tấn công vào kết giới của tông ta, có biết đây là đâu không"

Một lão giả dáng người mập mập đứng ở bên ngoài kết giới nghe vậy thì khinh thường nói "Chỉ là một môn phái hạng trung, có gì cần phải biết chứ, khôn hồn thì mau mau kêu chuông môn của các ngươi ra mở kết giới cho chúng ta đi vào, nếu không thì đừng có trách bọn ta độc ác"

Tên đệ tử kia nghe vậy thì giận dữ rút một cái còi bằng tre ra, hắn huýt một tiếng vang vọng cả núi trời, ngay lập tức vài tia sáng từ trên đỉnh núi bay lên, sau một lát thì 4 lão giả khí thế hùng hồn xuất hiện ở chỗ này, đó không ai khác mà chính là 4 Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong của Hoá Long Môn.

Một trong 4 lão giả vừa mới xuất hiện giận dữ lên tiếng "Các ngươi là ai?, Hoá Long Môn có làm gì đắc tội với các ngươi sao?, sao lại tấn công vào kết giới của tông ta"

Lão giả bộ dạng mập mập ở bên ngoài kết giới nghe vậy thì khinh thường nói "Bọn ta là ai các ngươi không cần phải biết, khôn hồn thì mau mau mở kết giới này ra, nếu không đừng trách bọn ta cường công đi vào"

"Hừ, thật không, nếu cường công vào được thì còn cần bọn ta mở kết giới ra hay sao, chỉ sợ các ngươi cường công không nổi, 4 tên các ngươi xem ra là người của ma môn, khôn hồn thì mau mau xéo khỏi đây, nếu không thánh hội biết được thì hối hận không kịp"

"Hừ, Tốt lắm, để bọn ta xem cái kết giới này phòng ngự mạnh đến chừng nào, đã biết bọn ta là người ma môn rồi mà còn dám làm như vậy, các vị tấn công"

"Ma môn là cái đết gì, thích thì phá đi bọn ta chiều"

Thế là 4 lão già của ma môn bắt đầu tập trung tấn công vào kết giới của Hoá Long Môn, 4 lão già của Hoá Long Môn thấy vậy cũng không ngồi yên, bọn họ cũng gia tăng thêm linh lực vào kết giới, ý đồ muốn tăng lực phòng ngự cho kết giới, thế là ở đây bắt đầu diễn ra một trận chiến kéo dài, mà mục đích ở đây là xem thử 4 lão già của ma môn phá được kết giới đánh vào trong Hoá Long Môn trước, hay là thánh hội sẽ phát hiện ra trước và cũng có thể người của ma môn sẽ phát hiện ra trước, nói chung theo ta là một cuộc chiến xàm lông quyết định bằng sự hên xui. (đéo hiểu sao ta lại nghĩ ra được)

.....~T_T~.....

Học.....học.....trong khi dưới chân núi hiện tại đang diễn ra một trận chiến kéo dài, thì ở trên đỉnh núi nhân vật chính của truyện và nhân vật chính của câu chuyện Huỳnh Trần Thiên và Huyền Mộng Thú, đang mệt mỏi ngồi xuống ghế uống nước, ở trước mặt hẳn là nữ hài hẳn cứu từ tay anh em họ Ngô (còn về tên gì thì ta đéo cho biết đấy, làm gì được nhau ha ha ha), tất nhiên có cả hai ông cháu A Phúc nữa.

A Phúc kỳ quái hỏi "Thiên à, ta nhớ ngươi bị chọn đi canh giữ dưới chân núi mà, sao bây giờ lại ở đây"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì bình tĩnh nói "Dưới núi có biến, có lẽ sẽ có 1 cuộc chiến, vì thế nên ta lẳng lặng không nói nhiều đi lên đây luôn, ta không muốn vướng vào rắc rối không đáng có" (má main rất tỉnh, nhưng mà hơi xui)

Ông của A Phúc nghe vậy lo lắng hỏi "Vậy chuyện này liên quan gì đến ngươi không"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì nhìn con hồ ly đang nắm trong tay, sau đó không mấy khẳng định nói "Chắc không liên quan đến ta a"

Nghe được sự không mấy khẳng định trong lời nói của Huỳnh Trần Thiên thì ông của A Phúc thật không biết nói gì, đến ngay cả chuyện có gây chuyện hay không mà cũng không biết thì lão cũng chịu.

Cô bé kia thì lại không mấy quan tâm đến chuyện đánh đánh giết giết này, nàng vui vẻ xoa xoa đầu của Huyền Mộng Thú, nàng nài nỉ nói "Anh Thiên cho em con hồ ly này đi, nhìn nó thật đáng yêu a"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì không suy nghĩ nhiều vội vứt Huyền Mộng Thú qua cho cô bé, hẳn sợ là không nhanh đưa qua, thì lại bị cô bé kia đeo bám nài nỉ thì mệt lắm.

Cô bé thấy vậy thì vui mừng tiếp lấy rồi sau đó chạy đi, nói là đi tắm cho Huyền Mộng Thú, 3 người nam nhân thấy vậy thì cũng không nói gì, thế là căn phòng tạm thời rơi yên tĩnh.

Đúng lúc này thì A Phúc đột nhiên thần thần bí bí nói ra một câu phá vỡ sự yên tĩnh đó, hẳn bí ẩn nói "Này mọi người, khi này ta đi thăm dò Hoá Long Môn vô tình phát hiện ra một sự thật kinh người, mọi người đoán xem ta đã phát hiện được gì nào?"

Mọi người muốn biết chuyện gì, thì chờ chương sau đi a, ta lười viết nhiều.

.....^_^^^.....

.....HCVVCH.....

--Yêu Chi Đề Rồi Khổ

Cây Không Có Đất Cây Toi

Anh Không Có Em Anh Sống

Yêu Em Bị Đề Bị Cười

Chi Cho Khổ Đời Con Trai

(Vl thơ ai nghĩ ra mà đỉnh vl)

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hang Động Bí Ẩn

Tại một hang động lớn ở sâu bên trong núi Di Long, hiện tại ở đây đang có một nhóm 4 người tất cả, trong đó thì có 1 trung niên tu sĩ và 2 nam 1 nữ hài, nhóm người này không ai khác mà chính là nhóm Huỳnh Trần Thiên, cô bé và hai ông cháu A Phúc.

Còn tại sao nhóm người bọn họ lại có mặt ở đây thì phải kể đến 1 tiếng trước, không biết từ đâu mà A Phúc lại nghe được tin ở cái hang động trước mắt này có một món bảo vật do Tạo Đan Cảnh lão quái để lại, sau khi nghe A Phúc nói vậy thì Huỳnh Trần Thiên cho hẳn một ánh mắt xem thường, làm gì có

chuyện bảo vật như thế lại bị Hoá Long Môn bỏ lỡ chứ,nhưng tiếp theo A Phúc lại nói ra một tin tức làm hấn động tâm,lời nói cụ thể như sau"Ta nghe các đệ tử của Hoá Long Môn nói gần đây cái động này thường xuất hiện dị động,lâu lâu nó sẽ tỏa ra vài luồng hắc khí,nghe có vẻ là rất ly kỳ,ta còn nghe nói Thoát Phàm Cảnh lão tổ của Hoá Long Môn từng vào đó thăm dò,nhưng kết cục tất cả đều không có trở ra,mọi người nói xem chuyện này có thú vị không"

A Phúc vừa dứt lời thì Huỳnh Trần Thiên cũng lâm vào suy nghĩ,sau đó hấn ngay lập tức hỏi vị trí của cái động thần bí kia,kết quả cuối cùng 4 người bọn họ đã có mặt tại đây à quên còn có Huyền Mộng Thủ trong ngực cô bé nữa.

Ông của A Phúc nhìn cái động trước mắt hơi lo sợ nói với A Phúc"Hay là hai ông cháu ta đợi ở ngoài,ta thấy cái động này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì,tốt nhất chúng ta đợi bên ngoài thì hơn"

A Phúc nghe vậy cũng hơi lo lắng nhìn vào cái động trước mắt,sau một lát hấn nói"Không cháu sẽ đi vào trong,cháu muốn xem thử thứ bên trong là cái gì"

Đúng lúc này thì giọng lạnh nhạt của Huỳnh Trần Thiên vang lên"A Phúc ngươi ở bên ngoài đợi đi,có gì tốt ta sẽ đưa ngươi nhìn thử,ngươi đi theo chỉ làm thêm vướng vể tay chân của ta thôi"

A Phúc nghe vậy thì định phản bác gì đó,nhưng nghĩ lại thì hấn thấy Huỳnh Trần Thiên nói cũng đúng,vì thế hấn đành buồn phiền ậm ừ đứng sang một bên.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì cười cười không nói nhiều nữa,hấn lại chuyển qua nói với cô bé"Ngươi cũng ở ngoài đây đi,ngươi đi theo càng vướng vể tay chân"

Nhưng mà lần này lời nói của Huỳnh Trần Thiên hình như không có hiệu quả lắm,chi thấy cô bé kia mếu máo,sau đó khóc rống lên vừa khóc vừa nói"Ngươi bỏ ta ô ô ô,ta không biết,ta chỉ muốn đi theo ngươi thôi ô ô ô,lỡ ngươi đi vào đó rồi không ra nữa thì sao ô ô ô"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy lạnh lùng quát"im lặng,ta nói ở lại thì ngươi phải ở lại,vô đấy chỉ làm tăng độ khó cho chuyến đi của ta thôi,tốt nhất thành thật đứng đợi ở ngoài cho ta"

Cô bé nghe vậy càng khóc rống lên chạy tới bám vào cánh tay của Huỳnh Trần Thiên,mặc kệ hấn nói thế nào nàng cũng không buông ra chút nào.

Sau một lát cứng rắn,cuối cùng thì Huỳnh Trần Thiên cũng chịu thua cô bé này,không còn cách nào khác hấn đành để nàng bám theo cùng đi vào hang động.

Thế là một sự kiện mới chính thức bắt đầu.

.....→_→→_→.....

Cũng tại lúc Huỳnh Trần Thiên bước vào cái hang động bí ẩn kia,không biết tại sao Hoá Long Môn lại phát ra một hiệu lệnh kỳ lạ,hiệu lệnh cụ thể chính là truy tìm một con hồ ly màu trắng có thể có bộ dạng bị thương nặng,hơn nữa phần thưởng rất hấp dẫn 10 Viên Quý Tắc Đan cho ai tìm được tung tích của con hồ ly kia,vì thế rất nhanh tất cả đệ tử của Hoá Long Môn đều chia nhau truy tìm tung tích của con hồ ly kia,tình hình là ai cũng muốn thử vận may của mình biết đâu mình lại là người tìm được con hồ ly đó,Núi Di Long cũng từ đó bắt đầu náo nhiệt hấn lên.

Tại một cái động phủ bí mật của 1 trong 4 lão tổ Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong của Hoá Long Môn,Hiện tại trong này chỉ còn 1 lão giả Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong của Hoá Long Môn hơn nữa bộ dạng bị thương rất nặng,còn lại là 6 người mặt áo đen xem ra là người thuộc Ma Môn.

Một thanh niên tuổi khoảng 18,mặt chữ V,mắt híp bán nhọn,mũi cao,môi mỏng,nhìn vào khá là tuấn tú,bên cạnh thanh niên đó là một lão giả khuôn mặt quỷ khí nhìn vào rất là khó chịu,còn lại tất nhiên là 4 lão giả ở trong khu rừng Long Nha vây bắt Huyền Mộng Thủ rồi.

Tên thanh niên kia ngồi vào ghế đá có sẵn ở động phủ,sau đó lạnh nhạt nhìn lão giả còn lại cuối cùng của Hoá Long Môn nói"Ngươi nói xem ta nên xử trí ngươi thế nào đây,hay là giết ngươi như 3 tên ngu xuẩn kia,ta thật sự không muốn làm ra cái lựa chọn này a,vì thế nói xem thử ngươi có thể làm được gì cho ta nào"

Lão giả kia cũng rất tức thời,lão ngay lập tức đưa ra rất nhiều điều kiện hấp dẫn,trong đó có cả việc Hoá Long Môn quy hàng Ma Môn nữa,vì thế nên lão tạm thời giữ được 1 mạng.

Tên thanh niên kia lại nhìn sang lão giả có khuôn mặt quỷ dị bên cạnh mình nói"Hoắc Xoa ngươi dẫn theo 4 tên vô dụng kia chia ra đi tìm con Huyền Mộng Thủ kia về cho ta,ta nghe nói Nhược Thủy Tiên Tử rất thích Huyền Mộng Thủ,ta muốn trước ngày nàng tổ chức lễ tuyển chọn đạo lữ phải bắt được nó,vì thế các ngươi hành động phải nhanh lên cho ta"

Lão giả khuôn mặt quỷ dị được gọi là Hoắc Xoa nghe vậy gật đầu một cái,sau đó lão ko nói lời nào phi thân biến mất khỏi cái động phủ kia,4 lão giả còn lại của Ma Môn thấy vậy thì nhìn nhau một cái sau đó cuối đầu chào tên thiếu niên kia một cái rồi cũng phi thân biến mất.

Thế là cái động phủ này thoáng một cái chỉ còn lại tên thanh niên ma môn và lão giả Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong của Hoá Long Môn.

.....~T_T→_→~T_T~.....

Đây là một nơi tối đen như mực,thình thoảng sẽ nghe được tiếng nhỏ giọt của nước.

Đột nhiên một đôi mắt to lớn màu vàng hiện ra, đôi mắt kia giống như mắt của một con ếch vậy, tuy vậy nhưng kích cỡ quá lớn làm cho nó trở nên rất đáng sợ.

Cùng lúc đó một giọng nói già nua vang lên "Ta Ngươi thấy mùi của tiên cấp linh căn, làm sao có thể a, ở cái thế giới bé nhỏ này mà cũng sản sinh ra tiên căn, không biết người này có đạt được yêu cầu ta cần không a"

Giọng nói kia dứt lời thì nơi đây tạm thời lâm vào yên tĩnh như chủ nhân của giọng nói kia đang suy nghĩ gì đó

Một lát sau giọng nói già nua kia lại vang lên, nhưng lại ko liên quan cái chết gì đến câu trước cả, hần nói "Hoắc Nhân Thiêm nghe nói vợ ngươi mới đẻ phải không, dẫn ta đi xem con của ngươi thử nào, ta xem thử xem con ngươi có giống người không chứ coi chừng ngươi bị cấm sùng a"

Lời vừa dứt thì một tiếng ỘP to ùng vang lên.

Sau đó đôi mắt màu vàng to lớn kia biến mất, kiểm theo là giọng nói già nua kia cũng ko còn vang lên nữa.

.....← _ ← _ → _ →.....

Trở lại với Huỳnh Trần Thiên nhân vật chính của chúng ta.

Hần hiện tại tay trái thì đang ôm Huyền Mộng Thú, còn tay phải thì bị cô bé bu bám, làm cho hần không biết phải nói gì cho phải a.

Đang đi thì đột nhiên hần như có cảm ứng gì đó, hần khựng người lại ném một hoá cầu thuật về phía trước, ý đồ của hần không gì khác ngoài xem thử phía trước có cái gì không, nhưng mà để hần há hốc mồm là một tiếng rít lớn phát ra từ phía trước, chỉ thấy phía trước rất nhiều dơi, nói đúng ra là ma thú dạng dơi có tên là Hấp Huyết Bức.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy vội nói với cô bé "Mau mau lui ra đằng sau lưng ta núp, để ta còn đối phó với lũ dơi này, xem ra chúng ta gặp phiền phức không nhỏ a"

Cô bé nghe vậy vội buông tay Huỳnh Trần Thiên ra, sau đó nhanh chóng lui về phía sau hần núp, nàng núp còn không quên nhắc nhở hần, nàng nói "Anh cẩn thận đó nha, có gì chúng ta lui ra khỏi động cũng được"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy gật đầu nhẹ một cái, sau đó hần vút Huyền Mộng Thú về phía sau cho cô bé, hần mò vào túi áo lấy ra một viên đá phát sáng chiếu rọi chỗ hần đang đứng, Hấp Huyết Bức thấy ánh sáng thì bay loạn cả lên, bọn nó nhanh chóng thụt lùi về phía sau bên trong hang động.

Nhưng không để cho Huỳnh Trần Thiên thờ phào, ngay lập tức từ sâu bên trong hang động bay ra một đàn Ma Hành Nhĩ (kiến), chúng nó là một loài ma thú có bộ dạng giống kiến có cánh màu đen, bọn chúng là một loài rất kỳ lạ, bọn chúng thường sống trong những nơi thiếu ánh sáng, nhưng đặc biệt lại thích những vật phát sáng trong môi trường bọn chúng sống (vì vậy mà ta cũng nghĩ ra được)

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy phản ứng rất nhanh, hần xuất ra một thanh kiếm màu bạc, sau đó một tầng hắc khí biến thành kiếm kia thành màu đen, chỉ thấy hần niệm một tầng chú ngữ nào đó làm cho thanh kiếm kia chủ động bay lên không trung đón địch.

Rít.....keng.....keng..... thanh kiếm màu đen một đường tàn sát, những con Ma Hành Nhĩ nào xuất hiện cách Huỳnh Trần Thiên 20m đều bị chém chết.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì thờ phào 1 hồi, xem ra cũng không quá khó khăn như hần nghĩ.

Đúng lúc này thì một tiếng sáo dễ nghe vang lên, như có một hiệu lệnh gì đó tất cả Ma Hành Nhĩ vội vàng rút lui vào sâu trong hang động, Huỳnh Trần Thiên thấy vậy vội dừng tay lại, hần kinh ngạc nhìn vào chỗ tối sâu bên trong hang động, sau một lát trù tính, hần quay đầu lại nói với cô bé "Đi ra ngoài thôi, xem ra bên trong còn có người sống, đi ra ngoài đã rồi tính sau"

Cô bé nghe vậy cũng không có ý kiến gì vội chạy tới bu vào cánh tay của Huỳnh Trần Thiên bộ dạng như đứa nhóc bu bám bố mẹ vậy.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì cười khò lắc đầu, sau đó nhìn về phía sâu bên trong hang động một lát, rồi cất bước đi ra khỏi hang động, thế là hành trình khám phá hang động kết thúc. (đéo hiểu).

.....^ _ ^ _ ^.....HCVVCH.....

Chán quá nên vào viết chương truyện đang chơi :)

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chia ly

Huỳnh Trần Thiên rón rén tay ôm cô bé di chuyển qua những cành cây, cô bé thì hai tay ôm Huyền Mộng Thú rúc thân hình của mình vào người của Huỳnh Trần Thiên.

Ở cách đó không xa là hai ông cháu A Phúc đang cười nói với mấy tên đệ tử Hoá Long Môn, tuy đang cười nói như vậy nhưng thật ra trong lòng hai người đang rất là căng thẳng.

Tất cả phải kể đến vài tiếng trước, hiệu lệnh truy bắt Huyền Mộng Thú được phát ra thì tất cả đệ tử của Hoá Long Môn đều bắt đầu chia nhau rà soát trên dưới Núi Di Long, không bao lâu thì có 1 nhóm đệ tử Hoá Long Môn phát hiện ra 2 ông cháu A Phúc ở trước cửa hang động, ông cháu A Phúc cũng phản ứng rất nhanh họ tìm đại một lý do rồi biết được tin tức Hoá Long Môn đang truy tìm tung tích của một con hồ ly màu trắng có bộ dạng bị thương, ông của A Phúc cũng là một người có kinh nghiệm trong cuộc sống, lão ngay lập tức liên tưởng đến con hồ ly Huỳnh Trần Thiên mang về lúc này, không suy nghĩ nhiều lão nhanh chóng tìm cách đánh lạc hướng nhóm đệ tử của Hoá Long Môn kia đi ra chỗ khác, rất may là lão đã thành công trước khi hai người Huỳnh Trần Thiên và cô bé đi ra khỏi hang động, do đó cũng tránh khỏi một chút phiền phức không đáng có, và đó cũng là lý do xuất hiện tình huống như hiện tại.

Huỳnh Trần Thiên đang định tiếp tục phi thân qua một cái cây cách đó không xa thì đột nhiên dừng lại, hần nhủ chặt đôi lông mày của mình lại một chỗ, hần nhẹ giọng nói với cô bé ở trong ngực mình "Xem ra có phiền phức lớn rồi, người đưa con hồ ly kia cho ta ôm, còn người thì im lặng ngồi xuống ở đây chờ ta, nếu lâu quá mà ta không trở lại, thì cố mà tìm cách tự hợp với hai ông cháu của A Phúc, có thể ta sẽ phải tháo chạy không thể gặp lại các người được, nhớ nói lời tạm biệt của ta tới A Phúc, à mà ta cảm thấy các người không nên ở lại Hoá Long Môn nữa đâu, bởi vì ta cảm thấy ma khí"

Cô bé nghe thấy Huỳnh Trần Thiên nói vậy thì rung rung nước mắt, nàng không khóc mà nếu lấy áo của hần không chịu buông, ý đồ không cần nói cũng biết a, nàng đang năn nỉ hần đừng đi, còn không khóc như mọi khi là do nàng biết nếu khóc thì vị trí bọn họ sẽ dễ bị phát hiện, có thể thấy nàng cũng không phải một người không biết suy nghĩ, chỉ là còn hơn non và xanh thôi. (hehe chưa chín a)

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì nhẹ giọng nói "Không cần buồn bã, ta cũng đâu phải đi luôn đâu, nếu có duyên hai ta sẽ gặp lại nhau mà"

Cô bé nghe vậy thì thả vạt áo của Huỳnh Trần Thiên xuống, sau đó đột nhiên nàng chồm đầu lên hôn vào má hần một cái, nàng nói "Anh Thiên nhớ cẩn thận nha, em sẽ cố gắng mạnh lên để được gặp lại anh"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì nhìn sâu vào mắt cô bé một cái, sau đó hần cười mím nói "Vậy người phải cố lên a, có thể lần gặp mặt sau ta đã là Thoát Phàm Cảnh tu sĩ rồi đấy, đến lúc đó người gặp ta phải gọi 1 tiếng tiền bối a"

Cô bé nghe vậy thì kiên quyết gật đầu một cái, sau đó buồn bã thoát ly khỏi cái ôm của Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên cũng không nói nhiều nữa, hần tung người bay nhanh đến một cái cây cách đó không xa, sau một lát hần lại tung người phi thân qua một cái cây khác cứ thế lặp đi lặp lại.

.....~T_T~.....

Tại một nơi khác của núi Di Long.

Trên một tảng đá cao hiện tại đang có một lão giả mặc áo đen gầy gò ngồi im một chỗ, lão giả này chính là 1 trong 4 Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong của Ma Môn mà Huỳnh Trần Thiên từng có cơ duyên gặp mặt.

Đang ngồi thì đột nhiên lão giả gầy gò của Ma Môn đứng dậy nhìn về phía một hướng, sau một lát lão nở nụ cười quỷ dị nói "Cuối cùng cũng tìm được rồi, phải mau mau bắt nó đưa cho thiếu chủ lập công mới được, đến lúc đó công đầu sẽ thuộc về ta, kekeke"

Nói xong thân hình của lão cũng biến mất, sau đó lão xuất hiện cách đó 20m, sau một thoáng lão lại biến mất và xuất hiện cách đó 20m cứ thế lặp đi lặp lại, còn vì sao lão không phi hành, thì có lẽ lão không muốn đá động kinh xà hoặc không muốn để lộ tin tức mình tìm được Huyền Mộng Thú.

Tuy lão giả gầy gò đã rất cẩn thận không muốn để lộ tin tức, nhưng ngay lúc lão hành động, thì cách đó khá xa cũng có một lão giả Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong khác của Ma Môn hành động theo, có lẽ lão giả kia có một chút tâm tư quan tâm đến động tĩnh của lão giả gầy gò bên này, nên tựa cũng phát hiện động tĩnh rất sớm.

Nhưng ngoài lão giả Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong của Ma Môn kia ra thì còn có 1 người nữa phát hiện ra động tĩnh của lão giả gầy gò, đó không ai khác chính là người đang nắm giữ Huyền Mộng Thú "Huỳnh Trần Thiên", còn tại sao Tự Linh Cảnh tầng 7 lại phát hiện ra tung tích của Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong sớm như vậy, đáp án nằm ở linh căn của main (tự đoán đi a, ta không giải thích cụ thể đâu).

Huỳnh Trần Thiên tay ôm Huyền Mộng Thú đứng trên ngọn cây cao và áo phát phơ, hần nhủ mảy may do dự cầm trên tay một tấm phù lục có những hoa văn ảo diệu, hần nói "Theo như ghi chép của Thanh Trung lão quái, thì đây chính là Phá Không Phù trong truyền thuyết, rất khó bắt gặp trong túi trữ vật cũng chỉ có duy nhất 1 tờ, không biết ta có nên sử dụng để chạy thoát khỏi đây ko a"

Không để hần suy nghĩ nhiều, lão giả gầy gò của Ma Môn đột nhiên xuất hiện cách hần không xa, lão cười gằn dữ tợn nói "khà khà khà, nhóc con người cuối cùng cũng bị ta bắt gặp, lần này chắc chắn người phải chết" nói xong trên tay lão xuất hiện một cái lưới hái, sau đó cái lưới hái nhanh chóng to ra rồi hướng đến vị trí Huỳnh Trần Thiên chém.

Huỳnh Trần Thiên cũng phản ứng rất nhanh, hần ngay lập tức lấy ra tấm khiên mà lần trước hần dùng đối địch với nhóm người Ngô Gia ra chắn.

Keng.....Oành.....tiếng kim loại va chạm vang lên, sau đó một tiếng nổ lớn phát ra.

Rầm.....chỉ thấy Huỳnh Trần Thiên bị đánh văng lún xuống đất tạo thành một cái hố hình người ở dưới mặt đất.

Khục khục.....Huỳnh Trần Thiên từ dưới đất bò lên,cả người hần bây giờ toàn là máu,xem ra hần đã bị thương rất nặng.

Huỳnh Trần Thiên xuất hiện trên mặt đất thì ngay lập tức lão già gầy gò của Ma Môn cũng làm ra động tĩnh,chỉ thấy lão cười khặc khặc rồi giơ tay ra chụp vào Huỳnh Trần Thiên,lão nói"Không ngờ người lại có đỉnh cấp phòng ngự linh khí,xem ra lần này ta lời to rồi"

Nhưng bàn tay lão chưa chụp tới Huỳnh Trần Thiên thì đã vội đổi hướng,lão quát"Dằng Ma lão quái,ngươi có ý gì đây,đây là do ta phát hiện trước,ngươi định vạch mặt với ta à"

"Khặc khặc,Từ Ma lão quái sao ngươi lại chơi ăn riêng,hay là 2 ta chia chiến lợi phẩm có được a,nếu không có lẽ phải chia 4 đây"lời nói vừa dứt thì một lão già mập mạp xuất hiện.

Từ Ma lão quái(lão già gầy gò) nghe vậy thì nhủ mảy trăm tư,chuyện đã vậy rồi thì xem ra ăn riêng không thành rồi,có lẽ cần phải chia ra với Dằng Ma lão quái,biết vậy nhưng mỗi ngon đã tới tay rồi vậy mà.

Trong khi hai lão già của Ma Môn còn đang nói chuyện thì Huỳnh Trần Thiên đã có động tĩnh,chỉ thấy hần truyền ma lực vào Phá Không Phù,sau một lát đột nhiên hần cùng với Huyền Mộng Thủ biến mất tại chỗ,đợi đến khi hai lão già của Ma Môn phát hiện thì đã quá muộn rồi.

Từ Ma lão quái thấy vậy không buộc miệng được kinh hô"Khốn khiếp,khốn khiếp,khốn khiếp,tất cả là tại ngươi đây Dằng Ma lão quái,khốn khiếp,khốn khiếp"

Dằng Ma lão quái thấy vậy cũng cả kinh,sau một lát hần vội nói"Chẳng lẽ đó là Phá Không Phù trong truyền thuyết,vậy thì gây go rồi,nếu thật là Phá Không Phù thì tên nhóc kia chắc cũng bị đưa đi cách nơi đây 100 km,không ổn rồi,tốt nhất hai ta cứ xem như không có chuyện gì xảy ra ở đây,nếu không bị thiếu chủ trách tội chỉ có con đường chết"nói xong hần cũng tựa hơi hối hận,biết vậy để Từ Ma lão quái bắt Huỳnh Trần Thiên rồi mới hiện thân có phải tốt hơn không,nhưng giờ hối hận cũng đã muộn rồi a.

Cuối cùng cả hai lão quái đều đạt thành hiệp nghị giữ kín chuyện đã bắt gặp Huỳnh Trần Thiên trong lòng,sau đó nhóm người Ma Môn ở lại núi Di Long vài ngày,rồi đột núi đi trong sự tức giận của vị thiếu chủ Ma Môn,sự kiện diễn ra tại Hoá Long Môn cũng kết thúc từ đây.

Diễn biến tiếp theo sẽ diễn ra như thế nào?

Muốn biết thì đọc chương sau sẽ rõ.

.....HCVVCH.....

Thor,tho,tho,tho,tho,tho,tho,tho,tho.

Động Sâu Chưa Khám Phá

Chia Ly Đã Định Rồi

Một Chương Như Trời Giáng

Buộc Chạy Đi Nơi Xa

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ngũ Hành Sơn

Dãy núi Ngũ Hành Sơn là một dãy gồm 5 ngọn núi,phân biệt là Kim,Mộc,Hoà,Thủy,Thổ.

Mỗi ngọn núi sẽ có mức độ ngũ hành linh khí khác nhau.

VD:Hoà Sơn sẽ có lượng Hoà linh khí thiên địa dày nhất,phù hợp cho tu sĩ tu luyện hoà thuộc tính và tìm hiểu pháp tắc liên quan đến hoà thuộc tính nhất.

Thủy Sơn thì ngược lại,có lượng Thủy linh khí thiên địa dày nhất,phù hợp với tu sĩ thủy thuộc tính nhất.

Tất nhiên nếu tu sĩ có hoà linh căn mà tu luyện ở thủy sơn thì sẽ không được thuận lợi lắm,vì ngũ hành tương sinh tương khắc mà.

Vì dãy núi này trời sinh đã phân chia ngũ hành linh khí như vậy,cho nên mỗi ngọn núi đều có một thuộc tính linh khí rất nồng đậm,đều này cũng dễ hiểu

khi mà một trong những tông môn lớn nhất Trung Vực lại chọn nơi này làm sơn môn của mình, môn phái đó có tên là "Ngũ Linh Môn"

Ngũ Linh Môn là một môn phái có 5 Tạo Đan Cảnh đỉnh phong, là một trong 6 môn phái bá chủ của Trung Vực, tuy có 5 Tạo Đan Cảnh đỉnh phong nhưng thứ hạng của Ngũ Linh Môn chỉ đứng thứ 4 của Trung Vực, xếp sau Linh Kiếm Môn, Minh Nguyệt Môn và Bá Thể Môn. (Ma Môn không tính vì là tông môn trong tối, vì thế đừng thắc mắc làm chi a).

Hiện tại ở Hoả Sơn xuất hiện một người xa lạ, người này đầu tóc bù xù, quần áo rách rưới, toàn thân xuất hiện rất nhiều vết thương, trên tay thì lại có một con hồ ly màu trắng bộ dạng rất dễ thương, người này không ai xa lạ với chúng ta mà là main của truyện Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên một mối ngồi bệt xuống đất nói "Thật mạnh a, cũng may là ta có Kim Vệ Thuần, nếu không tựa ngum củ tỏi rồi" nói xong hất lực từ trong người lấy ra một viên đan dược màu vàng, sau đó không nghĩ ngợi nhiều nuốt nó vào miệng, rồi bắt đầu nhập định luyện hoá dược lực.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng Huỳnh Trần Thiên cũng rời khỏi trạng thái nhập định, lúc này bằng mắt thường có thể thấy những vết thương ngoài da của hắn đã bình phục hoàn toàn không có lấy một vết sẹo, có thể thấy viên đan dược hắn vừa nuốt cũng là Linh Dược trị thương.

Chít.....chít.....đúng lúc này Huyền Mộng Thú đột nhiên kêu lên và tiếng cảnh giác.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì nhú mầy nhìn về một hướng, chỉ thấy hướng đó xuất hiện một nhóm 5 người mặc đồng phục ngũ sắc (5 màu) đang đi đến chỗ hắn, dẫn đầu là một lão giả Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ, hắn thấy vậy thì mới thờ phào một hơi, nếu là tu sĩ Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ bình thường thì hắn cũng không có cái gì gọi là sợ hãi.

Tuy không sợ hãi nhưng không có nghĩa là Huỳnh Trần Thiên lơ là, hắn tập trung tinh thần nhìn đám người đang tới, nếu có biến thì hắn sẽ là người làm ra phản ứng đầu tiên.

Nhưng tựa hắn đã lo xa, chỉ thấy lão giả kia phát hiện ra hắn thì ân cần nói "Ngươi bị thương có nặng lắm không, bọn người Hắc Ám Ma Điện thật quá quắc, không ngờ lại dám công khai vây đánh Ngũ Linh Môn của chúng ta, xem ra đại lục Đại Việt lại sắp có biến rồi, chỉ tội khổ cho bọn đệ tử các ngươi thôi, ta xem bộ quần áo của ngươi bị máu nhuộm đỏ hết luôn rồi, chắc bị thương nặng lắm a, nhanh nhanh đi ta xem xem nào"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì kinh ngạc há hốc mồm miệng, thật không ngờ số hắn đỏ như vậy, xuất hiện đúng lúc chủ nhà nơi đây đang rối loạn, nếu vậy hắn cũng đỡ phải tốn sức cho một trận chiến vô ích a, hắn đang định thả lỏng thì đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hắn nhún chân phi thân ra đằng xa rồi nói "Xém chút bị người lừa rồi, làm gì có chuyện trong tình thế hỗn loạn này mà người lại dễ dàng tin tưởng ta là người của Ngũ Linh Môn như vậy chứ, thật đúng là gừng càng già càng cay a"

Lão giả kia nghe thấy vậy thì nụ cười đông cứng lại, sau đó âm trầm nói "Thật không ngờ người còn trẻ tuổi mà đề phòng như vậy, người của Hắc Ám Ma Điện quả không phải là bọn dễ bị lừa a, nhưng mà như vậy thì kết cục của người cũng vẫn là chết thôi, các tiểu bối lên giết hắn cho ta, để ta xem thực lực của các ngươi nào"

"Rõ"

Tiếng rõ vừa dứt thì 4 Tụ Linh Cảnh tầng 9 sau lưng lão giả kia xông lên vây đánh vào vị trí Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì không có biểu tình gì xuất ra một thanh kiếm màu bạc quất "Dẫn Kim Kiếm", sau đó hắn truyền ma khí vào thanh kiếm biến thanh kiếm kia thành màu đen rồi phi thân lên chủ động đón địch.

Một tên Tụ Linh Cảnh tầng 9 mặt hơi dài của Ngũ Linh Môn thấy hành động của Huỳnh Trần Thiên thì khinh thường nói "Không biết tự lượng sức, chỉ một Tụ Linh Cảnh tầng 7 vậy mà còn ngoan cố, để ta cho ngươi biết cách biệt giữa Tụ Linh Cảnh tầng 7 và tầng 9 lớn như thế nào "Hoả Nha Thuật"

Chỉ thấy một con Hoả Nha (quạ lửa) bay từ trong tay tên tu sĩ mặt dài kia tấn công thẳng về hướng của Huỳnh Trần Thiên, trên đường đi thì cây cỏ ở xung quanh con hoả nha ấy đều khô héo hết lại, xem ra đòn tấn công của tên tu sĩ kia rất mạnh.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì khuôn mặt không lộ ra biểu tình gì chéo góc kiếm xuống quất "Nhất Sát Kiếm".

Xẹt..... Một ánh kiếm màu đen lấy tốc độ nhanh chóng chém vào con hoả nha kia, chỉ thấy con hoả nha kia bị một kiếm chém thành hai nửa sau đó từ từ tan vào thiên địa.

Tên tu sĩ mặt dài của Ngũ Linh Môn thấy vậy thì kinh ngạc há hốc mồm miệng xem ra hắn không mấy tin tưởng kết quả này, ngay tại hắn còn đang trong cơn kinh ngạc thì tiếng kêu to của lão giả Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ đang ở ngoài xem chiến vang lên "Văn Phong cẩn thận"

Tên tu sĩ mặt dài nghe vậy thì cả kinh vội định thân lại nhìn xung quanh, nhưng tựa mọi thứ đã quá muộn, hắn chỉ kịp thấy một ánh kiếm màu đen xẹt qua cổ mình, sau đó mọi thứ đều trở thành màu đen, hắn đã đầu lìa khỏi cổ, chết.

Lão giả Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ của Ngũ Linh Môn thấy vậy thì đầu toát mồ hôi lạnh quất "Để ta đối đầu với tên nhóc này, các ngươi lui ra một bên hộ trợ đi, tên nhóc này hơi tà dị a, không thể coi thường được"

3 tên Tụ Linh Cảnh còn lại nghe vậy thì vội gật đầu lui ra đằng xa, bọn họ cũng không muốn phải đối đầu với 1 người giết 1 đồng môn cùng cấp quá dễ dàng như vậy a, ai biết đầu tiếp theo sẽ tới đầu bọn họ rồi, vì vậy lui ra xa xa là an toàn nhất.

Lão giả thấy vậy cũng không lộ biểu tình gì, lão tung người bay lên không trung, sau đó một cái quạt màu vàng ngân xuất hiện trên tay lão, lão quất "Hoả

Ngân Phiến"

Vù.....vù.....ào.....ào.....Một cột lửa màu cam từ cái quạt kia phát ra,lão già thấy vậy thì cười nụ cười tự tin nói"Ta sẽ kết thúc tính mạng của ngươi trong 1 chiêu,nhân lấy cái chết đi" dứt lời thì lão phát cái quạt về hướng Huỳnh Trần Thiên,theo hành động ấy thì một ngọn lửa màu cam phiêu diêu như ngọn gió bay ra từ cái quạt kia rồi tấn công thẳng đến vị trí Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì vội lấy Kim Vệ Thuần ra chắn ở trước người, tại hắn xem ra thì ngọn lửa kia sẽ không thể làm bị thương hắn được,nên biết thuần này đã từng chặn một đòn tấn công của Thoát Phàm Cảnh đỉnh phong nhưng cũng không bị hư hại gì,với lại hắn đã từng dùng nó để đối đầu trực diện Ngô Thanh Sơn cho nên hắn rất tự tin khi đối đầu với Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ,nhưng hắn đã quá xem thường uy lực của đòn tấn công này cũng như quá xem thường Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ,chỉ thấy ngọn lửa kia tấn công vào Kim Vệ Thuần thì bị chặn lại,tuy vậy một lực phản chấn mạnh mẽ phát ra từ Kim Vệ Thuần truyền vào người hắn.

Phụt.....Huỳnh Trần Thiên không tự chủ được phun ra một ngụm máu sau đó không suy nghĩ nhiều vội nhún chân lui ra đằng sau kéo dài khoảng cách với lão già kia.

Lão già kia thấy vậy thì đắc ý khạc khạc cười nói"hahaha đáng khen cho ngươi là đỡ được một chiêu của ta mà chưa chết,nhưng chắc giờ ngươi cũng đang bị nội thương rất nặng rồi đúng không,lần này ngươi chắc chắn không thể thoát khỏi cái chết,tiếp chiêu"nói hết câu lão già kia lại quạt một cái về hướng Huỳnh Trần Thiên,lại có một luồng lửa cam bay ra từ cái quạt màu vàng ngân tấn công thẳng tới vị trí của hắn.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì hơi lộ vẻ cả kinh,ngay lúc hắn đang bối rối thì vài tiếng kêu dễ nghe vang lên,đó không của ai khác mà chính là tiếng kêu của Huyền Mộng Thú.

Cùng lúc tiếng kêu của Huyền Mộng Thú vang lên thì lão già ở trên không trung cũng đột nhiên ngơ người ra sau đó lão bỗng nhiên làm những hành động kỳ mà không quan tâm đến việc kiểm soát ngọn lửa cam kia nữa,nhân cơ hội này Huỳnh Trần Thiên cũng nhanh chóng tránh thoát khỏi phạm vi công kích của ngọn lửa màu cam khiến cho ngọn lửa màu cam tấn công trúng vào mảnh đất trống,đến lúc này thì lão già ở trên không trung mới hoàn hồn lại.

Lão già kia hoàn hồn lại thì vội nhìn xung quanh sau đó nhìn vào Huyền Mộng Thú bên người Huỳnh Trần Thiên nói"Huyền Mộng Thú nha,ta thật sợ ý a,nếu mà tên nhóc kia là Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ giống ta,thì có lẽ vài giây đó cũng đủ để hắn giết ta rồi,không sao lần này chắc chắn sẽ không sợ ý như vậy nữa"

Lão già kia đang định tiếp tục triển khai tấn công thì đột nhiên một tiếng cười tà dị vang lên"Khà Khà Khà không ngờ một Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ lại ở đây bắt nạt tiểu bối của bọn ta,người của Ngũ Linh Môn đều là bọn hèn hạ như vậy sao"

"Ai đấy"

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tỉnh ngộ

Lão già Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ của Ngũ Linh Môn nghe thấy giọng nói lạ vang lên,thì cảnh giác nhìn xung quanh quát"Ai đấy,nếu đã đến đây rồi,thì sao các hạ lại không hiện thân để lão già này chứng kiến diện mạo của các hạ,chẳng lẽ các hạ sợ sao"

Một giọng nói khàn khàn nghe không ra độ tuổi giới tính lạnh lẽo vang lên"Hừ,mấy trò khích tướng rẻ tiền này mà cũng đòi làm ta lộ mặt,thật nực cười,nhưng nếu ngươi đã muốn thấy diện mạo của ta thì để ta toạ nguyện cho ngươi"

Giọng nói kia vừa dứt thì một cột sáng từ phía xa xa loé lên,sau một thoáng đã bay tới trước mặt của lão già kia vài chục mét,từ cột sáng đó hiện ra là một vị trung niên tu sĩ,mặt của người này cũng rất có góc cạnh nhưng lại đầy sẹo nên trông rất khó nhìn,không dừng lại ở đó,hai vai của vị trung niên tu sĩ này còn nhô dài ra đằng sau,trông đúng thật là y như là 1 con quỷ đoạ xoa.(nói chung là không được đẹp mắt)

Lão già Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ của Ngũ Linh Môn thấy hình dáng của vị trung niên vừa mới đến thì kinh hoàng kêu lên"Tươi cười đoạt mệnh "Doạ Xoa Lão Ma",Tạo Đan Cảnh sơ kỳ lão quái"

Doạ Xa lão ma nghe thấy giọng nói kinh hoàng của lão già kia thì khạc khạc cười nói"khạc khạc khạc không ngờ danh tiếng của ta lại nổi như vậy a,để thưởng cho ngươi vì biết danh tiếng của ta,ta sẽ đặc ân cho ngươi một cái chết đau đớn nhất,khạc khạc khạc"

Lão già Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ của Ngũ Linh Môn nghe vậy thì cả kinh,lão không suy nghĩ nhiều vội quay người lại chạy lên đỉnh núi,ý định của lão là mong muốn sẽ có một Tạo Đan Cảnh lão tổ nào đó của Ngũ Linh Môn phát hiện ra và cứu giúp lão,nhưng liệu ý định đó có thực hiện được.

Chỉ thấy Doạ Xoa lão ma mỉm cười dữ tợn,sau đó khuôn mặt của hắn bắt đầu vện vẹo rồi giữa trán mọc ra hai cái sừng,hai cục u sau lưng của hắn cũng biến dài ra rồi được bao bọc bởi một tầng ma khí làm cho người ta nhìn vào cứ tưởng nó là một đôi cánh,đây chính là hình thái chiến đấu của Doạ Xoa Lão Ma,có thể thấy hai từ đoạ xoa cũng không phải là nói đùa(sau này còn nhiều tên còn ghê tởm hơn nhiều,chờ xem đi a,keke).

Doạ Xoa lão ma sau khi biến hình thì quay đầu lại khắc khắc nói với Huỳnh Trần Thiên"Đi xuống núi tụ họp với người của Điện đi,chúng ta chuẩn bị rút lui,đừng có để bị tuột lùi lại đằng sau,sẽ không có ai chờ ngươi vì ngươi bị thương đầu"nói xong hần bay vèo một cái,y định chắc là đuổi theo giết chết lão già kia.

Huỳnh Trần Thiên thì nghe cũng như không nghe,bây giờ trong đầu hần chỉ toàn là cảnh tượng khi nãy bị lão già kia đánh trọng thương,hần cảm thấy có phải mình đã quá tự tin rồi không,một Tụ Linh Cảnh tầng 7 mà lại dám khinh thường 1 Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ,nếu lúc nãy không có Doạ Xoa lão ma tới thì có phải kết cục của hần sẽ là chết không,đúng vậy,hần đã quá tự tin.

Tại Huỳnh Trần Thiên đang ngờ người suy nghĩ thì 3 tên Tụ Linh Cảnh tầng 9 còn lại của Ngũ Linh Môn cũng bắt đầu hành động,bọn họ tưởng Huỳnh Trần Thiên bị thương quá nặng không cử động được nên động sát niệm,cả 3 đều tế ra linh khí của mình,bắt đầu tấn công đến vị trí của Huỳnh Trần Thiên,nếu hần còn không có phản ứng thì chắc chắn kết quả của hần là chết không thể chối cãi.

Chít.....chít.....Huỳnh Mộng Thú thấy vậy cũng kêu lên vài tiếng,nhưng hình như nó đã hết năng lực làm cho người khác ngờ người,cho nên nó cũng chỉ có thể kêu vài tiếng ý muốn cảnh tỉnh Huỳnh Trần Thiên thôi.

Nhưng bấy nhiêu đó là quá đủ với Huỳnh Trần Thiên rồi,chi thấy hần ngẩn đầu lên nhìn vào 3 tên Tụ Linh Cảnh tầng 9 của Ngũ Linh Môn đang đứng ở đằng kia,sau đó đột nhiên hần gầm lên rồi biến mất khỏi vị trí hần đang đứng,3 tên kia thấy vậy thì cả kinh vội ép sát người vào nhau rồi tập trung quan sát tình hình xung quanh.

Quan sát một lúc mà cũng không thấy tung tích của Huỳnh Trần Thiên đâu,một trong ba tên đệ tử còn lại của Ngũ Linh Môn lên tiếng"Này hai vị đồng môn,có khi nào tên nhóc kia sợ quá bỏ chạy rồi hay không,tại sao ta quan sát không thấy hần đâu hết vậy nha"

Nhưng mà qua một lúc hần vẫn không nghe thấy hai tên kia trả lời câu hỏi của mình,thấy vậy hần đầu chảy mồ hôi lạnh từ từ quay đầu lại thăm cầu khẩn suy nghĩ của mình không chính xác,tuy nhiên sự thật bao giờ cũng khác với mong muốn của con người,chỉ thấy đằng sau lưng hần là hai thân thể bị bịt miệng chết queo(bị khô queo do bị Huỳnh Trần Thiên hút hết linh khí),hai thân thể này không phải ai xa lạ mà chính là hai tên đệ tử Tụ Linh Cảnh còn lại của Ngũ Linh Môn,và người đang bịt miệng hai thân thể khô queo đó chính là Huỳnh Trần Thiên.

Tên đệ tử Tụ Linh Cảnh tầng 9 còn sống duy nhất của Ngũ Linh Môn thấy vậy thì há miệng định la lớn một tiếng,nhưng chưa kịp phát ra tiếng thì đã bị một bàn tay bịt miệng mình lại,hần đang định giẫy dụa thì cảm thấy toàn thân trên dưới vô lực,đó không phải pháp thuật gì cao thâm mà chính là thuật điểm huyết lưu hành ở giới võ lâm.

Huỳnh Trần Thiên nhẹ nhàng nhắp bóng thân thể của tên đệ tử kia lên,sau đó lạnh lẽo nói"Ta chưa định lấy mạng của các ngươi mà các ngươi đã muốn lấy mạng của ta,ta đang suy nghĩ mà các ngươi dám gián đoạn ta suy nghĩ,ta rất bức,vì thế kết cục của các ngươi chỉ có thể là Chết"nói hết câu hần sử dụng Hấp Khí Hỗn Độn Quyết với tên đệ tử kia,biến tên đệ tử kia từ người sống thành cái xác khô trong cảm lạnh.

Xong xuôi tất cả mọi chuyện,hần lục đồ của 4 cái xác chết nơi đây,có cái gì là hần đều lấy hết,rồi sau đó chạy nhanh xuống chân núi,dù gì cũng không thể lên núi được,vì thế chỉ có thể xuống núi thôi.

.....←_↔_→.....

Ở dưới chân núi hoà sơn hiện tại đang tụ tập rất nhiều người,nam có nữ có,nam thì bộ dạng quái dị thật không dễ nhìn chút nào,nữ thì toàn bộ che mặt nạ,nhưng cũng rất có thể xấu banh nóc giống như nam vậy,vì thế ta khuyên mọi người đừng có mộng tưởng các thứ a,sẽ rất xấu đấy(tiết lộ luôn là do công Pháp tu luyện của Hắc Âm Ma Điện a).

Huỳnh Trần Thiên từ trên sườn núi đi xuống thì dẫn đến sự chú ý của một vài người,ngay lập tức có vài ba tên đệ tử của Hắc Âm Ma Điện ra chặn đường,một tên có lỗ mũi heo hỏi"Ngươi là ai,có phải là đệ tử của Ngũ Linh Môn không,sao lại xuất hiện ở đây,hay ngươi là đệ tử mới gia nhập của Điện của bọn ta"(Dệt mịa viết xong mới thấy ngu vãi,người của HAMD đều là dị dạng,thằng main thì lại bình thường,thế đéo nào nhận nhầm được□□□,không sao ta là tác ung viết gì thì viết a)

Huỳnh Trần Thiên nghe tên kia hỏi vậy thì thật không biết nói gì,chẳng lẽ nói hần là vô tình đi lạc vào hoà sơn a,nói vậy có ma nó mới tin ấy.

May cho Huỳnh Trần Thiên là đúng lúc này thì Doạ Xoa lão quái xuất hiện,lão thấy hần thì cười cười khắc khắc nói"Thật có ý tứ a,không ngờ 1 Ma Bình tầng 7 như ngươi lại giết được 4 tên Tụ Linh Cảnh tầng 9 của Ngũ Linh Môn,thật có ý tứ a,ha ha ha,cho hần nhập điện đi,ta muốn nhận hần làm đồ đệ"(Logic là đây chứ đâu,ta tính trước cả rồi đấy,ha ha ha ha)□□□(phục ta quá cơ).

Vì lời nói của Doạ Xoa lão quái nên cũng không ai dám cản trở Huỳnh Trần Thiên nữa,mà Huỳnh Trần Thiên cũng không dám không nhập điện,cho nên hần đành phải mang theo Huỳnh Mộng Thú gia nhập đoàn người này chuẩn bị đi về Điện,thế là cuộc vui mới lại bắt đầu,thế nào có tò mò chuyện gì xảy ra tiếp theo ko,nếu có thì ngại gì ko cmt và nhấn thích cho ta a,cảm ơn mọi người rất nhiều.

.....HCVVCH.....

Thor,tho,tho,tho,tho,tho,tho,tho,tho

Tinh Ngộ

Một Chương Tinh Ngộ Yếu Hèn

Tự Tin Thái Quá Chi Tội Ra Đi

Tức Tồi Chẳng Làm Được Gì

Liệu Anh Ta Sẽ Biến Đổi Làm Sao

(Vỗ tay,vỗ tay)

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Sóng ngầm khởi

Núi Thiên Hữu là một ngọn núi cao chót vót và đầy bí ẩn,nó cao đến nỗi phạm nhân ở dưới nhìn lên cũng chỉ thấy được sườn của nó,hơn nữa ở trên núi còn có rất nhiều động vật nguy hiểm, vì vậy nên phạm nhân ở xung quanh nó cũng không có ai dại gì mà leo lên cả,mà phạm nhân đã không leo lên được vậy thì chắc chắn núi này dành cho tu sĩ leo lên rồi a,đúng vậy núi này quả thật linh khí rất dày đặc,nhưng kỳ lạ là không môn phái tu tiên nào dám cư ngụ tại đây cả,lý do là tại vì núi Thiên Hữu chính là sơn môn của một trong Tam Đại Ma Môn,tông môn ấy có tên gọi là Diệu Âm Môn.

Nói đến Diệu Âm Môn thì tu sĩ trong tu tiên giới lại không mấy sợ hãi giống như khi nhắc về Ma Môn hay là Hắc Âm Ma Điện,hơn nữa khi nhắc đến tên môn phái này thì giới tu tiên trẻ tuổi còn mơ hồ một tia hưng phấn và mơ ước,lý do hết sức đơn giản,bởi vì Diệu Âm Môn là một môn phái ma tu chuyên thu nhận nữ tu,hơn nữa nữ tu ở trong Diệu Âm Tông đều là hạng xinh đẹp tuyệt trần thế gian hiếm gặp,cũng vì thế tuy là một trong tam đại ma môn,nhưng mà tu sĩ tại tu tiên giới lại không mấy kỳ thị môn phái này.

Tất nhiên điều đấy không có nghĩa là danh xưng một trong tam đại ma môn của Diệu Âm Môn là hữu danh vô thực.

Diệu Âm Môn có tất cả 7 Ma Tướng Cảnh đỉnh phong(Tạo Đan Cảnh đỉnh phong),bấy nhiêu đấy cũng đã đủ để mô tả sức mạnh của tông môn này rồi đấy,nên biết tuy chỉ nhiều hơn Ngũ Linh Môn 2 Tạo Đan Cảnh đỉnh phong,nhưng như vậy cũng đã đủ để Diệu Âm Môn san bằng Ngũ Linh Môn trong vài ngày rồi,sức mạnh của Tạo Đan Cảnh đỉnh phong rất đáng sợ a.

Mà thôi không lải nhải dài dòng nữa,ta vào diễn biến chính của truyện nào.

Hiện tại ở trong một cái động phủ ở trên đỉnh núi Thiên Hữu đang diễn ra một cuộc tranh cãi giữa một nữ hài xinh đẹp và một mỹ phụ tuyệt sắc.

Nữ hài kia mặt chữ V,mắt to,mũi cao,môi mọng,nhìn vào quả thật là một tiểu mỹ nhân,tuy lúc này bộ dạng của nàng trông có vẻ rất tức giận,nhưng mà vẫn rất là đẹp mắt.

Còn mỹ phụ kia thì quả thật là một đại mỹ nhân thực thụ,mặt thì đẹp,bầu vú thì căng tròn,mông thì vênh lên,thân hình tạo thành hình chữ S,ui ời quả thật nhìn vào là tốn nước miếng a.

Nữ hài xinh đẹp bây giờ đang tức giận phùng mang trợn má nói"Mẹ không thương con có phải không,sao lại gả con cho thiếu chủ của Hắc Âm Ma Điện,chẳng lẽ mẹ không biết điện của bọn họ toàn là mấy người quái nhân xấu xí hết sức hay sao,ô ô ô"

Thiếu phụ tuyệt sắc kia nghe nữ hài nói vậy thì buồn khổ nói"Cái này mẹ cũng là bị ép buộc thôi a,chính các lão tổ mới là người quyết định hôn sự này,vì thế con ngoan ngoãn mà lấy thiếu chủ của Hắc Âm Ma Điện thôi a"

Nữ hài nghe vậy thì rung rung nước mắt tức giận nói"Sao lại phải liên hôn với Hắc Âm Ma Điện chứ,không phải hiện tại đã tốt lắm rồi sao,ô ô ô"

Thiếu phụ tuyệt sắc nghe vậy thì thở dài nói"Cũng không trách các vị lão tổ được a,tất cả là do Ma Môn càng ngày càng lớn mạnh vượt xa hai tông còn lại,vì thế không còn cách nào khác hai tông ta và Hắc Âm Ma Điện phải hợp tác với nhau để phòng bắt trắc,vậy nên đành để con chịu đựng một chút khổ cực đi a,dù gì xấu một chút nhưng biết đâu khoai của thiếu chủ Hắc Âm Ma Điện lại to a"(vlxx.com)□□□

Nữ hài xinh đẹp kia thì nghe cũng như không nghe,nàng tiếp tục tìm đủ mọi cách để chối bỏ cái hôn sự này,nhưng đều đó chỉ là vô ích,cuối cùng nàng đành hậm hực chạy về phòng của mình,sau đó đóng cửa phòng lại không chịu gặp mặt thiếu phụ kia nữa.(mọi chuyện cũng tại đây tạm thời kết thúc)

.....←_↔_→.....

Trong một cái hồ lớn cách phía tây Ngũ Hành Sơn vài km,hiện tại đoàn người Hắc Âm Ma Điện đang tạm dừng chân ở đây nghỉ ngơi đường sức,tất nhiên trong đó có cả nhân vật chính của chúng ta Huỳnh Trấn Thiên.

Hiện tại các nhân vật quan trọng trong Hắc Âm Ma Điện đang tụ tập lại trong một cái lều nhỏ được bố trí cách âm trện,xem ra trong cái lều nhỏ kia đang có một cuộc nói chuyện quan trọng,còn việc nói về cái gì thì đọc tiếp sẽ rõ a.

Một lão giả bị chột một mắt lo lắng nhìn mấy người còn lại trong lều nói"Giờ làm sao đây a,chúng ta để lạc mất thiếu chủ ở trong địa bàn của Ngũ Linh Môn mất rồi,đến giờ còn chưa tìm được nơi hạ lạc của ngài ấy,Ngũ Linh Môn lại không chịu hợp tác tìm kiếm với chúng ta,nếu mai mà chưa tìm thấy ngài

ấy,vậy thì phải làm sao mà đi tới Diệu Âm Môn bàn giao đây a,hon hết là làm sao ăn nói với điện chủ nữa chứ"

Nghe thấy lão già chột mắt kia nói vậy thì mọi người ở đây đều cúi đầu im lặng suy nghĩ,vấn đề này đúng thật là khó giải quyết a,nếu làm không tốt thì ngum củ tỏi cũng không chừng.

Tại mọi người đang im lặng suy nghĩ thì một lão bà có tu vi Ma Tướng Cảnh hậu kỳ lên tiếng phá vỡ sự im lặng này,bà ta nói"Các nguoi nói xem nếu như hiện tại có một người nào đó giả vai thiếu chủ,sau đó sẽ ở lại làm khách của Diệu Âm Môn trong một thời gian,còn chúng ta thì trở lại Ngũ Linh Sơn tìm kiếm tung tích của thiếu chủ,sau đó tìm được thiếu chủ rồi thì chúng ta sẽ hoán đổi lại như cũ,cuối cùng chỉ việc thủ tiêu tên giả mạo thiếu chủ kia là xong,các nguoi nói xem kế này của ta có ổn ko"

Mọi người trong lều nghe thấy kế hoạch của lão bà kia thì hai mắt sáng lên,nhưng một lão già mập mạp xấu xí suy nghĩ một chút lại nói"Kế hoạch thì rất tốt rồi đây,vấn đề là đoàn người của chúng ta không có ai thích hợp giả trang thành thiếu chủ cả,nguoi nghĩ xem chỉ toàn là 18 tuổi trở lên thôi,làm sao giả trang thành thiếu chủ được chứ"

Nghe lão già mập mạp kia nói vậy thì mọi người ở trong lều đều thở dài thất vọng,đúng vậy a,lấy đâu ra người thích hợp đóng giả thiếu chủ của bọn họ bây giờ.

Đúng lúc này thì một giọng nói khặc khặc khàn khàn rất khó nghe vang lên, giọng nói đó nói"Ta biết một người phù hợp để đóng giả vai thiếu chủ"

Nghe thấy vậy thì tất cả mọi người có mặt ở đây đều tập trung ánh mắt về hướng một người có khuôn mặt đầy sẹo.

Đúng vậy người nói ra giọng nói khó nghe kia không ai khác mà chính là Doạ Xoa lão ma.

(Hehehe cuộc nói chuyện kết thúc tại đây,tiếp theo mọi người đoán thử xem lão sẽ nói tên ai a)

.....^_^.....

Huỳnh Trần Thiên bơ phờ nhìn cái hồ nước trước mặt mình.

Hắn đang suy nghĩ về việc bản thân mình đã quá tự tin trong thời gian vừa qua,hắn muốn thay đổi,nhưng khổ nỗi hắn không biết phải thay đổi từ đâu cả.

Suy nghĩ hồi lâu cuối cùng hắn quyết định cứ để như vậy trước,dù gì tự tin là bản tính của hắn,không thể nói thay đổi là thay đổi được.

Trút được phiền muộn,khoé miệng hắn lại mỉm một nụ cười tự tin bất cần đời,Huyền Mộng Thú một bên thấy vậy cũng kêu vài tiếng chít chít như chúc mừng.

Đúng lúc này thì một tên Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ của Hắc Ám Ma Điện xuất hiện nói"Doạ Xoa chấp sự kêu nguoi đi gặp ngài ấy kia,đừng để ngài ấy chờ lâu,đi thôi"nói xong không chờ Huỳnh Trần Thiên trả lời đã nhún chân biến mất.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì nghi hoặc lắm lắm"Ta có dự cảm không lành a"

Liệu chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo,o o o muốn biết thì đọc chương sau sẽ rõ.

.....HCVVCH..... Thơ,thơ,thơ.thơ cảm hứng.

Con Mưa Qua Mang Đi Bao Cảm Xúc

Chuyện Chúng Mình Anh Xin Giấu Trong Tim

Ký Úc Ngày Xưa Chắc Em Đã Mất Rồi

Anh Nôi Đây Vẫn Cười Trong Ký Úc

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyền* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Trộm Long Hoán Phụng

Trong một căn lều nhỏ.

Huỳnh Trần Thiên bình tĩnh đứng trước mặt Doạ Xoa lão ma,hắn nhìn sâu vào mắt lão im lặng không nói điều gì.

Doạ Xoa lão ma ở đối diện thấy vậy thì chép miệng khặc khặc nói"Rất có ý tứ a,nếu không có cái nhiệm vụ này thì ta chắc chắn sẽ nhận nguoi làm đệ

tử,nhưng như ta đã nói rồi đấy,ngươi không thể không nhận cái nhiệm vụ này được,vì thế đeo nó vô đi"nói xong lão vút qua cho Huỳnh Trần Thiên một cái mặt nạ quý.

Huỳnh Trần Thiên cũng không tránh né gì tiếp lấy cái mặt nạ kia,hắn sờ sờ nó vài cái rồi nói"Theo như ngươi nói thì ta phải giả trang cái thiếu chủ gì gì đó của các ngươi,hon nữa còn phải đi ở rể trong một cái Diệu Âm Môn nào đấy nữa đúng không"

Doạ Xoa lão ma nghe vậy thì gật đầu cười tà nói"Đúng vậy,yên tâm đi xong việc bọn ta sẽ thưởng cho ngươi 1 món quà lớn"(thưởng cho cái chết đó các đạo hữu à,lớn vài loen)

Huỳnh Trần Thiên tuy rằng không biết khi xong việc thì bọn người Hắc Âm Ma Điện sẽ làm gì hắn,nhưng hắn biết chắc chắn,khi nào một vật đã hết giá trị lợi dụng,mà trong vật đó lại còn nắm giữ một bí mật gì đó đối với mình bất lợi,thì rất có thể vật đó sẽ bị thủ tiêu phi tan chứng cứ(giống như giấy vệ sinh sau khi tắm du đó ae,ke ke ke),vì thế không thể nào mà chờ sau khi xong việc rồi nhận thưởng được.

Huỳnh Trần Thiên nhìn sâu vào mắt Doạ Xoa lão ma,sau đó nhìn không ra cảm xúc gì,nói"Ta muốn nhận trước một chút thù lao,không phải ta không tin tưởng các ngươi,mà là ta rất không tin tưởng các ngươi,vì vậy ta muốn nhận trước một chút lợi ích"

Doạ Xoa lão ma nghe vậy thì đứng hình trong giây lát,sau đó lão như suy nghĩ gì đó rút từ trong người ra một hộp ngọc rồi nói"Trong đây là một môn Thiên Ma Kiếm Trận,nó là một vật vô giá,ngươi không thể tìm thấy quyển thứ hai ở trong thiên địa này đâu,xem như nó là thù lao trả trước cho ngươi đây,cầm đi"nói xong lão bộ dạng thương tiếc vút hộp ngọc qua cho Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên tiếp lấy hộp ngọc thì cảm thấy hơi bất ngờ,thầm nghĩ "Tại sao lão lại đưa cho mình một thứ quý giá như vậy à,hay đây là đồ giả mua ở chợ lấy ra lừa gạt ta,để chắc chắn ta phải xem xét kỹ mới được"nghĩ vậy hắn cẩn thận quan sát cái hộp kia,ý đồ muốn xem thử nó có phải làm bằng chất liệu gì rẻ tiền hay không,nhưng rất tiếc nhìn qua nhìn lại hắn cũng chả xác nhận được gì cả,đều này làm cho hắn thật không biết nói gì.

Lại nói thật ra thì Huỳnh Trần Thiên đã vu oan cho Doạ Xoa lão ma rồi,hộp ngọc này quả thật đúng là có chứa Thiên Ma Kiếm Trận,hon nữa đúng như Doạ Xoa lão ma nói nó rất quý,tuy nhiên môn ma công này chỉ có thể trưng không có thể dùng(ý nói để cho đẹp chứ không học được),vì thế nên Doạ Xoa lão ma mới lấy ra đưa cho Huỳnh Trần Thiên,dù sao cũng học không được thà dùng như vậy cho nó đỡ phí,chứ đời nào lão lại đưa một thứ quý giá còn sử dụng được cho Huỳnh Trần Thiên.

Dù không biết nguyên nhân gì trong đó nhưng Huỳnh Trần Thiên cũng không rảnh nói nhiều,hắn cất hộp ngọc vào trong người,sau đó mỉm cười nhìn Doạ Xoa lão ma nói"Được rồi,ta nhận cái giao dịch này,vậy thôi ta xin đi trước",nói xong hắn cũng không khách khí quay người đi ra khỏi lều,giờ hắn cũng không sợ Doạ Xoa lão ma dám làm gì mình cả,vì thế hắn cứ hiên ngang mà đi thôi.

Doạ Xoa lão ma nhìn bóng lưng của Huỳnh Trần Thiên đi ra khỏi lều,sau đó cười khặc khặc nói"Cố mà sống cho tốt trong khoảng thời gian còn lại của cuộc đời đi à,khặc khặc xong việc ta sẽ ban cho ngươi cái chết đau đớn nhất coi như đưa tiễn,khặc khặc khặc khặc"

.....^ _ ^> _<::.....

Núi Thiên Hữu.

Hôm nay cách thời điểm Huỳnh Trần Thiên nhận lời đóng giả thiếu chủ của Hắc Âm Ma Điện cũng đã được 10 ngày,cuối cùng thì đoàn người bọn họ cũng đã đến được núi Thiên Hữu.

Một lão giả Tạo Đan Cảnh trung kỳ bộ bộ dạng gù gè bay lên không trung,sau đó la lớn vào đỉnh núi Thiên Hữu"Bọn ta đến để bàn về chuyện hôn sự,phiên quý tông mở đại trận hộ sơn ra,chúng ta muốn vào trong nói chuyện"

Lão giả gù gè vừa dứt lời thì có 4 tia sáng từ trên đỉnh núi bay xuống,rất nhanh đã hiện ra 4 lão bà Tạo Đan Cảnh sơ kỳ,4 lão bà kia sau khi xuất hiện thì nhìn lướt qua đoàn người Hắc Âm Ma Điện,sau đó 1 trong 4 lão bà vừa xuất hiện lên tiếng"Hoan nghênh các vị đã đến đây,không biết vị nào trong các vị chính là Ngao Thiên thiếu chủ ah,có thể đi lên cho 4 lão nhân ta chiêm ngưỡng quý mạo được không"

Nghe thấy lời lão bà kia nói thì các nhân vật quan trọng trong Hắc Âm Ma Điện đều liếc mắt nhìn lẫn nhau.

Đúng lúc này thì một giọng nói khàn khàn hơi khó nghe vang lên"Tại hạ chính là thiếu chủ của Hắc Âm Ma Điện Ngao Thiên,hân hạnh được gặp mặt 4 vị tiền bối".

4 lão bà kia nghe vậy thì tập trung ánh mắt nhìn về một phía,theo ánh mắt của bọn họ sẽ thấy được một người đeo mặt nạ quý,người này vận một bộ huyết sắc y phục,nhìn bề ngoài thì chỉ đoán được đây là một người nhỏ tuổi nhờ chiều cao và da diết,còn lại tướng mạo thì không thấy được do bị cái mặt nạ quý che mắt.

4 lão bà Tạo Đan Cảnh sơ kỳ của Diệu Âm Môn thấy vậy thì hơi nhú mày,xem ra diện mạo của vị thiếu chủ Hắc Âm Ma Điện này quả thật là quá xấu xí,có thể vì thế nên hắn mới không giám lộ mặt thật ra ngoài,dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước,nhưng bọn họ cũng không kim được thương xót cho con gái của chương môn,thật tội cho cô gái ấy a.

Nhưng liệu có thật sự là bộ mặt ở sau tấm mặt nạ kia xấu xí giống như 4 lão bà kia tưởng tượng,tất nhiên là không rồi,bởi vì người đang đeo chiếc mặt nạ quý kia không ai khác mà chính là nhân vật chính của chúng ta Huỳnh Trần Thiên.(lý do thì chắc ai cũng biết rồi ha).

Huỳnh Trần Thiên thấy 4 lão bà kia nhìn mình nhú mày,thì khoe miệng ở phía sau cái mặt nạ nở một nụ cười tà dị,hắn nói"Lần đầu gặp mặt tại hạ có chuẩn bị sẵn một ít quà,xin biếu tặng cho quý môn mong 4 vị tiền bối nhận cho,Doạ Xoa ngươi mau mau đưa mấy thứ ta chuẩn bị hôm trước cho 4 vị

tiền bối đây đi,đừng để ta mất mặt ah".

Doạ Xoa lão ma đang ở một bên an nhàn đột nhiên bị gọi vậy thì ngo ngác đầu đầy dấu???,làm gì có thứ gì gọi là quà chuẩn bị trước đâu ah,chẳng lẽ tên nhóc kia nói nhầm.

Huỳnh Trần Thiên thấy vẻ mặt ngo ngác của Doạ Xoa lão ma thì cười thầm trong bụng,ngoài miệng thì hân lại bồi thêm"Doạ Xoa ngươi làm gì vậy,chẳng lẽ ngươi lại định để cho 4 vị tiền bối đây có ấn tượng xấu về ta hay sao"

Doạ Xoa lão ma nghe vậy thì hiểu ra đây là Huỳnh Trần Thiên đang tìm cách chơi hân đây mà,dù biết vậy nhưng không còn cách nào khác hân đành móc tiền túi của mình ra đưa cho 4 lão bà của Diệu Âm Môn kia,sau đó quay đầu lại căm hận nhìn Huỳnh Trần Thiên,rồi trở lại đoàn người.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì thầm nghĩ trong lòng"Hừ hừ,tựa cái chức thiếu chủ này xem ra chơi cũng vui chán,ha ha ha,Doạ Ma ngươi chờ đây"

4 lão bà kia nhận được quà của Doạ Xoa lão ma thì cảm thấy Huỳnh Trần Thiên cũng không đáng ghét lắm,dù gì cũng được cái rất lễ phép,vì thế 1 trong 4 lão bà của Diệu Âm Môn lên tiếng"Vậy được rồi,chắc mấy vị đi đường xa đã mệt mỏi rồi ah,vậy thì mời đi theo ta,ta sẽ dẫn các vị đến nơi nghỉ ngơi của khách nhân trong Diệu Âm Môn,mong có gì thiếu sót thì các vị rộng lòng bỏ qua cho"nói xong lão bà kia làm ra cái tư thế mời đoàn người Hắc Âm Ma Điện lên núi.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì cười cười khách sáo vài câu rồi bắt đầu đi lên đỉnh núi,sự kiện mới cũng chính thức từ đây bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bị Cảm Nên Viết Hơi Nhảm

Ở một nơi tối đen như mực không thấy được ánh sáng mặt trời,không gian im lặng như không có gì tồn tại cả.

Đột nhiên vài tiếng bước chân vang lên phá vỡ sự im lặng đó.....lộc cốc.....lộc cốc.....(hoi giống tiếng cười ngựa nhĩ).

Ngay lập tức một giọng nói quý dị không biết từ đâu phát ra,nghe có vẻ chủ nhân của giọng nói này không thích bị làm phiền cho lắm,hân nói"Có chuyện gì mà ngươi lại đến đây,không phải ta nói có chuyện quan trọng thì mới được tìm ta hay sao,chẳng lẽ Ma Môn sắp xuất phát rồi hả"

Nghe thấy chủ nhân của giọng nói quý dị kia nói vậy,một giọng nói không được êm tai lắm vang lên"Quý Kiều tiền bối,Ma Môn của chúng ta hiện tại còn chưa xuất phát,chưa cần tiền bối phải bận tâm,hôm nay ta đến đây là bởi vì muốn hỏi,tại sao thiếu chủ của Hắc Âm Ma Điện lại còn sống hơn nữa còn xuất hiện ở Diệu Âm Môn nữa ah"

"Cái gì,không thể nào,rõ ràng ta đã biến cho thiếu chủ của Hắc Âm Ma Điện thành một cái xác không hồn rồi ah,làm sao hân có thể sống lại được chứ"giọng nói quý dị kia không mấy tin tưởng phản bác.

"Hừ,ta làm sao biết được chứ,sư phụ của ta bảo ngài làm sao mà làm ah"

"Khôn khiếp,chắc chắn tên nào đó đang giờ trò ở Diệu Âm Môn,ta dùng cả tính mạng này để đảm bảo với sư phụ ngươi tên đó là giả,chỉ cần các ngươi đến Diệu Âm Môn vạch trần hân,là kế hoạch của các ngươi sẽ thành công,tin ta đi"

Chủ nhân của giọng nói khó nghe kia nghe vậy thì do dự nói"Ngươi chắc không"

"Không thể nào sai được,ta chắc chắn"

"Được rồi,vậy để ta về bàn bạc với sư phụ trước,xin cáo từ ah"

"Không tiễn"

Thế là một lần nữa nơi đây lại rơi vào im lặng như thể trước giờ chưa từng có ai xuất hiện ở đây vậy,thật là con mẹ nó quái dị ah.

.....o(͡° ͜ʖ ͡°)o.....

Trở lại với nhân vật chính của chúng ta Huỳnh Trần Thiên.

Hiện tại hân đang ở trong một căn phòng xoa hoa,hai bên là hai nàng thị nữ do Diệu Âm Môn phái tới phục vụ dứt trái cây cho hân ăn,cái này quả thật là đúng với ước muốn khi trước của hân.(Ngu vl,phục vụ được nhiều thứ khác mà ah.vd như xxx,□□□),tất nhiên đó chỉ là ước muốn trước khi hân tu mà thôi,bây giờ đối với mấy việc này hân không còn hứng thú nữa.

Hân nhàm chán ngã lưng ra đằng sau,trong đầu thì cấp tốc nghĩ cách thoát ly khỏi nhóm người Hắc Âm Ma Điện,hân cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì thể

nào cũng bị cho lên đĩa thôi,phải nhanh thoát ly khỏi đây trước khi bọn người Hắc Âm Ma Điện tìm được thiếu chủ thật sự của bọn họ,nếu không thì có lẽ sẽ quá muộn.

Aizzzza nhưng mà cái này thật sự rất khó ah.

Đang lúc hần trầm tư suy nghĩ thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra,một cô bé xinh đẹp khoảng 10 tuổi bước vào,nàng không ai khác mà chính là vị hôn phu của người mà Huỳnh Trần Thiên đang giả dạng,Phan Thị Mỹ Linh con gái của môn chủ Diệu Âm Môn.

Hai nàng thị nữ đang hầu hạ dứt trái cây cho Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì vội đứng lên thi lễ,sau đó rất biết điều tự động lui ra ngoài.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì chậm chạp mở mắt nhìn vào Phan Thị Mỹ Linh,sau khi nhìn thấy dung mạo của nàng hần không khỏi chẹp chẹp thâm nghĩ"Quả là đẹp ah,nhưng rất tiếc ta không phải là loại người dễ dãi,một chút sắc đẹp đó ta còn chưa để vào trong mắt"(Đột ngột từ bao giờ mà main lại yy như vậy ah □□□)

Lòng thì nghĩ như vậy như ngoài miệng hần nói"Aizzzz Chẳng lẽ cô là vị hôn phu của ta hay sao,quả thật rất đẹp ah,ta rất thích"

Mỹ Linh nghe thấy Huỳnh Trần Thiên nói vậy thì tức giận phản bác"Người thích nhưng ta không thích,đến giọng nói cũng không được êm tai,ta không muốn lấy người,người mau mau hướng mẹ ta từ hôn cho ta"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì phì cười hứng thú nhìn vào mặt Phan Thị Mỹ Linh,sau đó hần từ từ tiến đến chỗ nàng khẽ sát vào mặt nàng nói"Thật sao,nhưng ta lại thích cái hôn sự này đó,nàng muốn thì tự mà đi từ hôn đi,ta không cản"

Mỹ Linh bị Huỳnh Trần Thiên khẽ sát vào mặt như vậy,thì mặt nàng không khỏi ửng đỏ lên,nàng lui ra đằng sau chỉ tay vào hần nói"Người.....người.....người là đồ đáng ghét"nói xong nàng nhanh chóng chạy đi ra ngoài,để lại một mình Huỳnh Trần Thiên ở trong phòng cười đắc ý.

Cười một lát,sau đó hần nghiêm túc nhíu mày vuốt cằm nói"Nếu lợi dụng Diệu Âm Môn để chạy trốn thì sao nhỉ???"nói xong hần đột nhiên nở một nụ cười tà dị,có vẻ như hần vừa nghĩ ra một kế hoạch nào đó.

Đúng lúc này đột nhiên Huyền Mộng Thú kêu lên vài tiếng cảnh giác chít chít chít.....(Bị ốm văn chương lũng cũng có gì mọi người thông cảm ah) có lẽ nó phát hiện ra có người đang ở gần đây.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì vội thu liễm cảm xúc lại,hần suy nghĩ một lát sau đó quay lại giường của mình bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Không lâu sau đó,ở một cái cây cách phòng Huỳnh Trần Thiên không xa thình lình xuất hiện 2 lão bà tu vi Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ,một trong hai lão bà vừa mới xuất hiện kia lo lắng lên tiếng"Lúc này ta thấy Mỹ Linh sư diệt tức giận chạy ra từ phòng của thiếu chủ Hắc Âm Ma Điện,không biết có xảy ra chuyện gì không ah,lỡ đâu để lại ấn tượng xấu cho vị thiếu chủ kia thì sao đây nha"

Lão bà còn lại nghe vậy thì cười khỏ nói"Tĩnh tình của Mỹ Linh thì người cũng biết rồi,nó được chúng ta chiều chuộng từ nhỏ cho nên tình tình có hơi điều ngoa một chút ah,nhưng ta nghĩ chắc là không sao đâu,nó mới là người bị tức giận cơ mà"

Lão bà kia nghe vậy thì gật đầu nói"Ừ đúng vậy ah,nó mới là người bị tức giận cơ mà"

"Thôi không cần quan tâm nữa,chúng ta còn có việc phải làm đi thôi"

"Tốt,đi thôi"

Thế là hai lão bà kia phi thân biến mất khỏi đó,cái cây cũng từ đó đỡ thêm vài gánh nặng.(nhảm vãi loèn,bị cảm đầu óc hoạt động không tốt lắm ah)

.....←_←→_→.....

Mỹ Linh sau khi chạy ra từ phòng của Huỳnh Trần Thiên thì một mạch chạy thẳng về phòng của mình.

Về đến phòng,nàng ngay lập tức úp mặt xuống chăn,xấu hổ nói"Thật đáng ghét ah,sao hần lại khẽ sát mặt khi nói chuyện với ta vậy chứ,xấu hổ chết đi được ah"nói xong nàng lấy tay che kín mặt rồi xoay qua xoay lại trên giường.

Xấu hổ qua đi đột nhiên nàng tức giận nói"Không được,không thể để hần đắc ý như vậy được,phải tìm cách trả thù lại mới được"

Suy nghĩ một lát,sau đó đột nhiên nàng la lớn lên"Ah ta nhớ rồi,Thiên Hữu Thành hình như sắp có một hội đấu giá lớn thì phải,ta phải tận dụng cơ hội này mới được,hừ hừ,đến lúc đó chờ xem người còn đắc ý được ko"

Nghĩ vậy nàng vội đi tìm mẹ của mình,y muốn xin mẹ cho nàng đi đến Thiên Hữu Thành tham gia đấu giá hội,tất nhiên kiểm theo đó là Huỳnh Trần Thiên đi cùng.

Liệu chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo muốn biết thì chờ ta khỏi cảm đi rồi biết kộ kộ.....

.....←_←T_T→_→.....

.....HCVVCH..... Cảm rồi mọi người ạ.(đau đầu,xổ mũi)

Động Viên ta bằng cách cmt đi nào

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bị chặn giết

Thiên Hữu Thành là một thành trì lớn thuộc sự quản lý của Diệu Âm Môn, thành trì này cũng là thành trì duy nhất của Ma Tu hoạt động ở ngoài sáng trong giới tu sĩ trung vực, vì vậy không có gì xa lạ khi ở đây lại thường xuyên xuất hiện những cuộc đấu giá hội cao cấp do tu sĩ thuộc giới ma tu tổ chức, ở đó tu sĩ của giới tu tiên có thể dễ dàng tìm được vài món mà bình thường bọn họ khó có thể gặp được, vì vậy mỗi khi một cuộc đấu giá hội nào đó ở Thiên Hữu Thành diễn ra, nơi đây lại trở thành một chiến trường khốc liệt lý do đơn giản là vì tranh đoạt bảo vật, và đó cũng là điều mà hiện tại Huỳnh Trần Thiên đang gặp phải.

Nơi đây là một vùng hoang vắng vị trí cách Thiên Hữu Thành 1 km về hướng đông, Mỹ Linh tay cầm một cái lệnh bài màu đen trên đó có viết một chữ Diệu, nâng tức giận cái giờ lệnh bài kia lên sau đó nói với hai tên đang cản đường mình ở phía trước "Các ngươi có biết ta là ai không ta chính là con gái của chủ môn Diệu Âm Môn, các ngươi khôn hồn thì mau tránh ra cho ta, nếu không đợi ta là lớn lên thì đừng có trách"

Ở trước mặt nàng là hai tên tu sĩ Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ đeo mặt nạ thú, một tên đeo mặt nạ hổ, một tên đeo mặt nạ gấu, cả hai đều không thể nhìn không ra tuổi tác và diện mạo, hai tên kia nghe nàng đe dọa như vậy thì nhìn nhau sau đó cười lạnh nói "Thật sao, có giỏi thì ngươi là lớn lên cho ta nghe xem nào, hể hể hể, ta rất thích nghe người khác là lớn trong tuyệt vọng ah"

Huỳnh Trần Thiên ở cách đó không xa nghe thấy 2 tên tu sĩ kia nói vậy thì nhủ mày, một cảm giác bất an bắt đầu xuất hiện trong lòng hắn, bởi vì nếu bình thường, đáng ra khi phát hiện ra thân phận của Mỹ Linh, thì hai tên kia phải có bộ mặt hốt hoảng kiểu vậy nha, chứ sao mà hai tên đó lại có vẻ mặt bình thản vậy được, điều này chứng tỏ hai tên kia đã biết trước thân phận của Mỹ Linh rồi chẳng, nếu đúng là như vậy thì quả thật sắp có rắc rối lớn rồi đây.

Mỹ Linh thấy lời nói của mình không có trọng lượng thì tức giận nói "Tốt lắm, tốt lắm các ngươi đợi đấy" nói xong nàng hướng lên trời là lớn vài tiếng, ở trong suy nghĩ của nàng thì chỉ cần làm như vậy thì chắc chắn sẽ có người xuất hiện đánh mấy tên kia, tại vì trường hợp này nàng không phải là lần đầu tiên gặp phải, cho nên nàng rất tự tin đối với tiếng la của mình.

Nhưng mà đời không như mơ, Mỹ Linh kêu mấy tiếng dài mà chả thấy ai xuất hiện cả, thấy vậy nàng lo lắng càng ra sức là lớn hơn nữa, nhưng rất tiếc kết quả vẫn là không có ai xuất hiện cả, Huỳnh Trần Thiên ở một bên thấy vậy thì thở dài nói "Không cần la nữa đâu, ta nghĩ bọn chúng không phải cướp đường gì đâu, nếu không làm có lẽ bọn chúng đến vì ta và người ah"

Hai tên tu sĩ đeo mặt nạ nghe Huỳnh Trần Thiên nói vậy thì vỗ tay phập phập phập khen "Quả nhiên thông minh ah, bọn ta cũng yên tâm rồi nha, chắc chắn người không phải thiếu chủ thật sự của Hắc Ám Ma Điện rồi, bởi vì bọn ta tìm hiểu được là tên nhóc Ngao Thiên kia rất ngu ngốc, không thể nào thông minh được như người đâu ha ha ha ha"

What the fuck??? Huỳnh Trần Thiên đầu nổi mây đen che kín cả lối về, đệt mịa chẳng lẽ thông minh cũng là một cái tội sao, mé thật con mẹ nó nhẹ ah, biết vậy thì không ra ngoài đường cho rồi.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắn phản ứng cũng rất nhanh, hắn đột nhiên cười ha ha ha ha lên vài tiếng, sau đó hắn giả bộ bí hiểm nói "Thật ra những thông tin đó chỉ là do ta tạo ra thôi, chứ thật ra ta thông minh đẹp trai như vậy mới là đúng, chỉ có những tên ngu ngốc như các ngươi mới bị lừa thôi, ha ha ha".

Hai tên kia nghe vậy, thì ta nhìn người người nhìn ta, sau đó đồng thanh nói "Éo Tin"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì khoé miệng cứng ngắc lại, suy nghĩ một lát hắn hùng hồn hỏi lại "Các người nói gì cơ, cho nói lại lần nữa đó có tin không"

Hai tên kia nghe vậy thì kiên định nói "Éo Tin, người nghĩ lý do ngu ngốc đó lừa được bọn ta sao"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì không nói một lời liền ôm Mỹ Linh vào lòng sau đó phi thân chạy về một hướng, hắn vừa chạy vừa lầm bầm nói "Con mẹ nó không tin thì ta chạy ah, thật là cái bọn cổ chấp"

Hai tên Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ đeo mặt nạ kia thấy Huỳnh Trần Thiên chạy không những không lo lắng mà còn hưng phấn nói "Thấy không bọn ta biết mà, chắc chắn là người giả cho nên mới bỏ chạy như vậy, à mà không đúng, nếu là thật thì cũng phải bỏ chạy trong tình huống này ah, aizz thôi không nghĩ nữa chỉ cần giết là được rồi" (_ _).

Thế là hai tên kia cũng phi thân lên bay trên không trung đuổi theo Huỳnh Trần Thiên, một cuộc đuổi giết bắt đầu.

.....(^ _ ^)(^ _ ^).....

Mỹ Linh đỏ mặt vỗ vào ngực của Huỳnh Trần Thiên vài cái, sau đó nói "Người mau thả ta xuống, sao người lại dám ôm ta vào người như vậy chứ, mau thả ta xuống để ta tự chạy"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì không có kiên nhẫn quát "Nếu không muốn chết thì im miệng cho ta,ngươi nghĩ một Tụ Linh Cảnh tầng 4 như ngươi liệu có chạy thoát khỏi hai tên kia không mà đòi tự chạy,chỉ việc im lặng để ta bề là được rồi,không nên làm loạn"

"Ngươi.....ngươi....." Mỹ Linh như định phản bác gì đó,nhưng suy nghĩ một lát nàng lại im lặng,để mặc cho Huỳnh Trần Thiên bề mình đi,chắc nàng cũng biết tình hình không được ổn lắm nên mới vậy.

Đúng lúc này đột nhiên Huỳnh Trần Thiên dừng bước lại,sau đó rất nhanh hấn chui vào một bụi cỏ gần đó,ngay khi hấn chui vào bụi cỏ thì thân hình của hấn và Mỹ Linh cũng biến mất theo,từ đó nơi đây không thấy phát ra động tĩnh gì nữa.

Vù.....vù.....tiếng xé gió phi hành vang lên,rất nhanh hai tu sĩ Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ đeo mặt nạ thú kia xuất hiện ở nơi Huỳnh Trần Thiên vừa biến mất.

Tên đeo mặt nạ khi trong hai tên đeo mặt nạ kỳ quái nói "Rõ ràng mới vừa rồi còn ở đây mà ah,sao lại bỗng nhiên biến mất được chứ,thật kỳ quái nha"

Tên đeo mặt nạ gấu nghe vậy cũng kỳ quái thả thần thức ra thăm dò xung quanh,một lát sau hấn vò đầu rồi lo lắng nói "Chẳng lẽ chúng ta để mất dấu bọn chúng rồi,vậy phải làm sao bây giờ ah,nếu thật vậy có khi....." nói xong hấn làm động tác cắt ngang qua cổ,như đang diễn tả hành động chém đầu hay hiểu cách khác là chết.

Tên đeo mặt nạ khi nghe vậy thì rung mình một cái,sau đó gắt giọng nói "Không thể nào,làm sao có thể mất dấu được chứ,chắc có lẽ bọn chúng chỉ ở đâu quanh đây thôi,có lẽ bọn chúng có một thủ pháp ẩn dấu khí tức nào đó,cho nên hai ta mới không tìm ra được,chỉ cần tìm quanh đây là sẽ ra thôi,ta nghĩ vậy"

"Tốt,vậy còn chờ gì nữa,đi xuống kia tìm thôi"

"Ừk,xuống thôi"

Thế là hai tên tu sĩ đeo mặt nạ thú kia từ trên không trung đáp xuống,sau đó bọn hấn bắt đầu chia nhau ra tìm ở khu vực xung quanh,liệu bọn họ có tìm ra Huỳnh Trần Thiên không...tất cả sẽ có trong chương sau,đón đọc nhé.

.....HCVVCH..... Aizzzz.....hoi ngắn nhì,thôi kệ vẫn đăng cho có vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tập kích bất ngờ

Sau khi đáp xuống đất,hai tên tu sĩ đeo mặt nạ thú ngay lập tức chia nhau ra truy tìm tung tích của Huỳnh Trần Thiên.

Không biết vô tình hay cố ý mà tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu,sau khi chia ra thì ngay lập tức đi đến vị trí chỗ bụi cỏ khi này Huỳnh Trần Thiên biến mất,ở cách đó không xa tên tu sĩ đeo mặt nạ khi thấy vậy thì khinh thường nói "Thật ngu ngốc ah,ngươi nghĩ bọn chúng sẽ ẩn náu ở đó à,tuy chúng biến mất trong đó,nhưng ta chắc chắn chúng sẽ không núp ở trong đó đâu,tại vì nơi đó đã bị lộ rồi,chỉ có mấy tên ngu ngốc mới tiếp tục trốn ở trong đó thôi,đừng tìm chi cho phí thời gian"

Tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu nghe vậy thì lộ vẻ trầm tư,sau một lát hấn lại tiếp tục tiến vào bụi cỏ kia,vừa đi hấn vừa nói "Biết đâu bọn chúng lại ngu ngốc thật thì sao,cứ kiểm đi cho nó kỹ lưỡng"

"Cái chết,thế thì ngươi cứ kiểm đi"

Tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu nghe vậy thì bắt đầu xâm nhập bụi cỏ nơi Huỳnh Trần Thiên biến mất,hấn di chuyển rất cẩn thận,dù gì tuy Tụ Linh Cảnh tầng 8 trực diện không làm gì được hấn,nhưng nếu bị tập kích bất ngờ thì không ai biết được điều gì,vì thế cẩn thận một chút cũng không thừa.

Nhưng một lát sau kết quả là hấn lùi thui từ trong bụi cỏ kia đi ra,quả đúng như tên tu sĩ đeo mặt nạ khi nói,Huỳnh Trần Thiên và Mỹ Linh không có ở đây.

Tên tu sĩ đeo mặt nạ khi cách đó không xa thấy vậy thì cười hà hà nói "Ta đã nói rồi,chỉ có bọn ngu ngốc mới trốn ở chỗ đó thôi,hơn nữa chỉ có tên ngu ngốc thì mới tìm kiếm ở chỗ đó thôi,hahahaha"

Tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu nghe vậy thì tức giận chỉ tay vào tên tu sĩ đeo mặt nạ khi,hấn há miệng định nói gì đó nhưng rốt cục không biết nói gì.

Tên tu sĩ đeo mặt nạ khi thấy vậy thì cười ha ha đắc ý.

Vậy thật sự Huỳnh Trần Thiên đang ở đâu?,đây là thắc mắc chung của 2 tên tu sĩ đeo mặt nạ thú trong thời điểm hiện tại.

Nhưng không hề bọn họ thắc mắc quá lâu, đúng lúc này thì tên tu sĩ đeo mặt nạ khi, từ đang vui cười đắc ý, sau đó đột nhiên biến thành gặt mình, hốt hoảng, hấn quát lớn về hướng tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu "Ngô Nhị mau tránh ra, cẩn thận đằng sau....."

Tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu nghe vậy thì gặt mình cả kinh, tuy hấn không biết rốt cuộc có chuyện gì, nhưng vì là một tu sĩ Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ, cho nên hấn làm ra phản ứng cũng rất nhanh, chỉ thấy hấn xuất một tấm khiên hình dạng bình thường, có lẽ do quá gấp nên lấy bừa, sau đó không nghĩ ngợi gì nhiều vội quét ngang ra chắn ở đằng sau lưng.

Xẹt.....một ánh kiếm màu đen loé lên.

Choảng.....một tiếng vỡ vụn phát ra, sau đó là một tiếng phạt vang lên, rồi một tiếng phạt, rồi tiếp theo là một tiếng Á kéo dài. (keke giống hành động gì ah)

Nhìn lại thì không biết lúc nào Huỳnh Trần Thiên đeo mặt nạ quỷ đã xuất hiện ở phía sau lưng tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu, trong tay hấn hiện đang cầm thanh thượng phẩm linh khí Dẫn Kim Kiếm, đáng chú ý là thanh kiếm đó hiện đang đâm xuyên qua tim của tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu, tấm khiên hình dạng bình thường kia thì đã nát thành vài mảnh rơi là tả dưới đất, máu tươi phun ra như máu gà, tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu thì miệng đầy máu tươi, hấn trừng mắt lớn chỉ tay vào Huỳnh Trần Thiên, sau đó Chết.

Thấy vậy, tên tu sĩ đeo mặt nạ khi cách đó không xa thẳm cả kinh, hấn thẳm may mắn là mình không phải là người xuất hiện ở đó, nói thật nếu trong tình huống đó thì hấn cũng chỉ có thể làm ra phản ứng giống như tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu kia thôi, nghĩ đến hấn lại sồn gai ốc, sao Huỳnh Trần Thiên có thể thình lình xuất hiện ở đó được cơ chứ, con mẹ nó ảo ah, còn về phần cái chết của tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu thì hấn không mấy quan tâm, tu mà vốn tàn khốc ah.

Phạt.....Huỳnh Trần Thiên rút Dẫn Kim Kiếm ra khỏi cơ thể của tên tu sĩ đeo mặt nạ gấu, sau đó hấn tà tà nhìn chăm chăm vào tên tu sĩ đeo mặt nạ khi còn lại, một lát sau hấn cười lạnh rồi động thân biến mất.

Tu sĩ đeo mặt nạ khi thấy hành động của Huỳnh Trần Thiên thì tức giận hừ lạnh nói "Hừ, tưởng ta sợ ngươi sao, chỉ là một Tụ Linh Cảnh tầng 8 thôi mà dám nói xong hấn nheo mắt lại thả thần thức ra quan sát động tĩnh xung quanh.

Xẹt.....lại một ánh kiếm nữa phát ra hướng vào cổ của tu sĩ đeo mặt nạ khi mà chém.

Ngay lập tức tên tu sĩ đeo mặt nạ khi cũng làm ra phản ứng, hấn không phòng thủ mà xuất ra một thanh linh khí thượng phẩm dạng búa tiếp đón đòn tấn công của Huỳnh Trần Thiên, chỉ thấy cái búa kia lấy tốc độ nhanh chóng bay lên không trung, sau đó công thẳng tới chặn đứng thế công của Dẫn Kim Kiếm, chưa dừng lại ở đó, bởi vì tu vi của tên tu sĩ đeo mặt nạ khi cao hơn Huỳnh Trần Thiên một cảnh giới, cho nên khi cái búa kia va chạm với Dẫn Kim Kiếm, thì rất nhanh nó đã đánh văng Dẫn Kim Kiếm ra một bên, rồi sau đó một đường công thẳng về một hướng, mà hướng đó cũng cũng là hướng mà Huỳnh Trần Thiên xuất hiện.

Thấy cái búa kia công thẳng về hướng mình, Huỳnh Trần Thiên cũng không có vẻ gì gọi là quá lo lắng, hấn phát tay ngay lập tức trên tay hấn xuất hiện một cái khiên màu vàng, đây chính là Hộ Vệ Khiên món phòng ngự linh khí mà hấn hay sử dụng nhất.

Oanh.....keng.....tiếng kim loại va chạm vang lên, chỉ thấy cái búa kia và Hộ Vệ Khiên va chạm với nhau thì tạo ra một tiếng nổ lớn, sau đó Huỳnh Trần Thiên bị đánh văng bay nhanh đập vào một gò đất cách đó vài chục mét.

Thấy kết quả này tên tu sĩ đeo mặt nạ khi nhin không được cười đắc ý nói "ha ha ha ha, lấy trứng chọi đá, lúc này chỉ do Ngô Nhị sơ ý nên mới bị ngươi tập kích đánh chết thôi, ngươi lại dám lên mặt với ta, thật nực cười ah, ha ha ha ha"

Khục khục.....Huỳnh Trần Thiên từ trong đám khói bụi ngoi lên, hấn bộ dạng bây giờ rất là toi tã, miệng thì chảy xuống một dòng máu tươi, có vẻ như bị thương rất là nặng.

Thấy tình trạng của Huỳnh Trần Thiên như vậy, từ trong bụi cỏ nơi mà Ngô Nhị (tu sĩ đeo mặt nạ gấu) vừa mới chết kia, đột nhiên xuất hiện một bóng hình nhỏ nhắn, sau khi xuất hiện thì bóng hình kia nhanh chóng tới chỗ Huỳnh Trần Thiên đang đứng, đó không ai khác mà chính là Phan Thị Mỹ Linh vị hôn thê của Ngao Thiên (thiếu chủ Hắc Ám Ma Điện) người mà Huỳnh Trần Thiên đang giả dạng.

Nàng chạy tới thì lo lắng hỏi "Này ngươi có sao không vậy???, ngươi đang ói ra máu kìa, làm sao đây ah, huhuhu"

Huỳnh Trần Thiên thấy nàng tới đây thì lòng mảy mướt lên nói "Ta đã dặn là dù có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng có ra đây rồi mà, ngươi không nghe ta sao?"

Nàng nghe ra ý trách móc trong lời nói của hấn thì ồ lên khóc nói "Ta lo cho ngươi thôi mà ah, ô ô ô ô"

Tên tu sĩ đeo mặt nạ khi thấy một màn như vậy thì cười hề hề nói "Ta thích nhất là giết người trong khi người đó tuyệt vọng ah, nào để ta làm cho các ngươi tuyệt vọng trước khi chết nào, hể hể hể" nói xong hấn cất bước đi về hướng Huỳnh Trần Thiên và Mỹ Linh, ở hấn xem ra thì Huỳnh Trần Thiên cũng chẳng làm gì được hấn nữa rồi, còn Mỹ Linh chỉ là Tụ Linh Cảnh tầng 4 vì thế không đáng ngại, cho nên hấn mới làm ra cái hành động gây áp lực như vậy.

Nhưng liệu có thật sự Huỳnh Trần Thiên thê thẳm như trong suy nghĩ của tên tu sĩ đeo mặt nạ khi không, chỉ thấy ẩn sau lớp mặt nạ quỷ mà Huỳnh Trần Thiên đang đeo là một nụ cười đầy xảo trá.

Muốn biết chuyện gì xảy ra tiếp theo thì đón đọc chương sau sẽ rõ.....

Chương 33: Người vui lắm sao???

Tên tu sĩ đeo mặt nạ khi chậm chậm đi từng bước từng bước một hướng đến vị trí nơi mà Huỳnh Trần Thiên và Mỹ Linh đang đứng, hắn vừa đi vừa gây áp lực nói "khà khà khà, đợi các ngươi rơi vào tay ta rồi, thì ta sẽ không để các ngươi chết vội đâu ah, ta sẽ từ từ dày vò các ngươi, đợi cho các ngươi tuyệt vọng rồi đến lúc đó ta mới giết chết, ahahaha đến lúc đó không biết bộ mặt tuyệt vọng của các ngươi sẽ như thế nào ah, nghĩ đến thôi là ta đã thấy rung mình trong sung sướng rồi, hể hể hể hể"

Mỹ Linh nghe thấy tên tu sĩ đeo mặt nạ khi nói vậy thì nín khóc, nằng tức giận quay đầu lại nói "Ngươi rốt cuộc là ai, sao lại muốn chặn giết hai người bọn ta chứ?"

Tên tu sĩ đeo mặt nạ khi nghe vậy thì cười cười suy nghĩ một lát sau đó nói "Trước khi chết ta sẽ cho các ngươi một đặc ân vậy ah, tên của ta là Ngô Tam, còn về việc tại sao ta lại chặn giết các ngươi, thì đợi xuống âm phủ mà hỏi đi ah, ha ha ha ha"

Mỹ Linh nghe Ngô Tam nói vậy thì tức giận định phản bác gì đó, nhưng nằng chưa kịp nói thì Huỳnh Trần Thiên đã giành nói trước, hắn cười lạnh níu tay của Mỹ Linh lại rồi từ từ nói "Không cần nhiều lời với hắn, tên đó có khi là một tên nào hòng, ngươi xem hắn bây giờ tung tung kia kìa, tốt nhất tránh xa hắn ra kẻo bị lây ah"

Ngô Tam nghe thấy Huỳnh Trần Thiên nói mình nào hòng thì đầu nổi gân xanh, hắn cố lấy lại bình tĩnh sau đó âm độc nói "Tốt lắm nhóc con, ngươi đã thành công chọc giận được ta rồi đây, bây giờ thì chuẩn bị đón nhận lấy cơn thịnh nộ của ta đi, grừ" nói xong hắn vươn tay ra chụp về phía Huỳnh Trần Thiên, theo đó một bàn tay to bằng linh khí thiên địa cũng được tạo ra chụp về hướng đó.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì nhủ mầy, hắn suy nghĩ một lát sau đó tùy ý để cho bàn tay kia bao phủ lấy mình, trông có vẻ như là hắn vô lực phản kháng vậy.

Ngô Tam thấy vậy thì càng cười tươi ra mặt, ờ hắn xem ra thì Huỳnh Trần Thiên đã là cá nằm trong thớt rồi, chỉ cần giết được Huỳnh Trần Thiên và Mỹ Linh thì chắc chắn hắn sẽ được trọng thưởng lớn, hơn nữa do Ngô Nhị đã chết rồi cho nên phần thưởng của hắn sẽ được tăng gấp đôi, nghĩ đến thôi là hắn đã mở cò trong bụng rồi.

Nhưng không để cho Ngô Tam vui mừng quá lâu đúng lúc này thì dị biến phát sinh, chỉ thấy Huỳnh Trần Thiên đang bị bàn tay linh khí kéo gần đến chỗ Ngô Tam khoảng 10m, thì đột nhiên hắn vùng vẫy trốn thoát được ra ngoài.

Ngô Tam thấy vậy thì thậm cả kinh tự trách mình đã quá khinh địch, hắn vội té ra cái búa linh khí thượng phẩm rồi nhắm thẳng về phía Huỳnh Trần Thiên mà đập xuống, ý đồ muốn 1 búa đập chết Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì cười lạnh nghiêng người một góc 25° quát "Nhất Sát Kiếm", chỉ thấy Dẫn Kim Kiếm từ trong tay của hắn hoá thành màu đen, sau đó nhanh chóng bay khỏi ra tay hắn hướng về vị trí của Ngô Tam mà chém xuống.

Lúc này Ngô Tam cũng đã qua cơn kinh ngạc lấy lại được sự bình tĩnh vốn có của tu sĩ Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ, hắn thấy Huỳnh Trần Thiên định trực tiếp tấn công thì lạnh lùng quát "Vọng tưởng, không biết tự lượng sức, thật không ngờ ngươi lại ranh mãnh như vậy, lần này thì chắc chắn ngươi sẽ không thể thoát khỏi cái chết" nói xong hắn niệm một cái chú ngữ gì đó, theo cái chú ngữ kia vang lên, cái búa thượng phẩm linh khí cũng bằng mất thường có thể thấy biến to ra, trong chớp lát nó đã to như một cái nhà, sau đó hướng thẳng đến vị trí của Huỳnh Trần Thiên mà nện xuống.

Huỳnh Trần Thiên ở cách đó không xa thấy một màn như vậy thì cả kinh, hắn thật không ngờ được cái búa kia lại đột nhiên biến lớn đến như vậy, xem ra đó là công năng đặc biệt của cái búa kia ah.

Nhưng bấy nhiêu đó còn chưa đủ để cho hắn lùi bước, chỉ thấy hắn cười tà rồi quát lên một tiếng "Phân", ngay lập tức Dẫn Kim Kiếm đang bay nhanh chém về phía Ngô Tam khựng lại trong giây lát, ngay trong giây lát đó nó đột nhiên từ 1 thanh kiếm phân ra làm 2 thanh kiếm giống nhau như đúc, chưa dừng lại ở đó rất nhanh từ 2 thanh kiếm nó biến thành 4 thanh kiếm rồi từ 4 thanh kiếm nó biến thành 8 thanh, cuối cùng nó dừng lại ở con số 16 thanh kiếm tất cả, đây chính là chiêu thức mà Huỳnh Trần Thiên đã từng sử dụng khi đối đầu với Triệu Phổ tên nó là toàn lực Nhất Sát Kiếm (cái tên củ chuối đến chịu được)

Ngô Tam thấy vậy thì khinh thường nói "Hừ vô ích thôi, nhóc con nhận lấy cái chết đi"

Huỳnh Trần Thiên cũng không chịu kém cạnh, hắn cười lạnh quát "Ngô Tam, ngươi mới là người phải chết, tiếp chiêu Khôi"

16 thanh Dẫn Kim Kiếm đang bay thẳng về phía trước sắp đụng độ vào cái búa linh khí thượng phẩm rồi thì đột nhiên tách ra, sau đó bọn chúng bay vòng ra hai bên cong một đường cong tấn công thẳng vào vị trí của Ngô Tam, Ngô Tam thấy vậy thì cả kinh nhưng đâm lao thì phải theo lao, không còn

cách nào khác hẳn đành phải lấy ra một món trung phẩm phòng ngự linh khí chắn ở trước người,do không có Dẫn Kim Kiếm cản trở cho nên cái búa thượng phẩm linh khí cũng theo thần niệm của Ngô Tam nện mạnh xuống mảnh đất nơi mà Huỳnh Trần Thiên đang đứng,làm cho khói bụi nơi đây tán loạn cả lên không thấy được tình hình bên trong như thế nào nữa cả,liệu phải chăng đây là một pha đồng vu quy tận trong truyền thuyết.

Không gian im lặng như đang chờ đợi giây phút của sự thật vậy,ngay sau đó cuối cùng cũng có người lên tiếng.

"Khắc khắc khắc khắc,nhóc con ngươi thua,ahahaha,cuối cùng cũng giết chết được ngươi,hộc....thật nguy hiểm ah,không ngờ chiêu cuối của ngươi lại mạnh như vậy....."tiếng nói của Ngô Tam vang lên,tiếp đó Ngô Tam với bộ dạng bị thùng 11 lỗ xuyên qua người chậm chạp đi ra khỏi làn khói bụi.

Mỹ Linh ở cách đó không xa thấy vậy thì ươn ướt nước mắt,bộ dạng như là muốn khóc tới nơi,nhưng nàng cố nhịn lại,nàng lấy ra một cái linh khí dạng roi sau đó lao lên triển khai tấn công vào Ngô Tam,nàng biết bây giờ khóc lóc cũng chẳng làm được gì,phải tự thân vận động cứu mình thôi,còn về việc bỏ chạy nàng không nghĩ đó là một cách hay.

Ngô Tam thấy Mỹ Linh lao tới tấn công vào mình thì nhủ mảy mòi"Thật phiền phức ah,biết vậy lúc này giải quyết con nhóc này trước cho rồi,hừ"nói xong hẳn tập trung tinh thần lại tiếp đón thế công của Mỹ Linh,bây giờ hẳn đang bị thương rất nặng,vì thế hẳn không dám quá sợ ý khi đối đầu với Mỹ Linh nữa,nếu không lại bị lật kèo trong tương lai thì có mà chết.

Tuy vậy cho dù Ngô Tam đã tập trung tinh thần đấu pháp rất nhiều,nhưng hình như do bị thương quá nặng,cho nên hẳn không hề chém được một chút lợi thế nào trong cuộc chiến này cả,đều này làm cho hẳn tức giận không thôi,một lát sau thấy đánh mãi mà chẳng được chút lợi thế nào,cuối cùng ý niệm rút lui cũng toát lên trong đầu hẳn,thật ra nhiệm vụ của hẳn chỉ là giết Huỳnh Trần Thiên thôi,còn Mỹ Linh thì giết hay không không quan trọng,hơn nữa sợ rằng đấu lâu thêm nữa sẽ có người của Diệu Âm Môn xuất hiện ah,vì thế cách an toàn nhất chính là lấy đầu của Huỳnh Trần Thiên rồi rút lui khỏi nơi này.

Nghĩ vậy Ngô Tam bắt đầu từ từ rút lui vào trong đám khói bụi ở cách đó không xa,y đồ là muốn vào đó lấy đầu Huỳnh Trần Thiên rồi phăng đi khỏi đây,Mỹ Linh thấy vậy thì không một chút do dự cũng cất bước đuổi theo vào trong đám khói bụi kia,suy nghĩ của nàng rất đơn giản,đó chính là Ngô Tam hiện đang ở thế yếu,nàng muốn nhân cơ hội này giết hẳn trả thù cho Huỳnh Trần Thiên.

Leng.....cheng.....leng.....cheng..... từ trong đám khói bụi thỉnh thoảng vang ra vài tiếng kim loại va chạm,xem ra là Mỹ Linh và Ngô Tam đã bắt đầu đấu pháp ở trong đó.

(Mở thiên lý nhân)chỉ thấy Mỹ Linh do thiếu kinh nghiệm đối địch,cho nên khi đấu pháp với Ngô Tam trong môi trường bị ảnh hưởng tầm nhìn như trong đám khói bụi,thì nàng bắt đầu bị Ngô Tam phản công ngược lại,đều này khiến cho nàng hoảng hốt một phen không biết phải làm thế nào.

Ngô Tam thoát ần thoát hiện trong đám khói bụi,hắn thấy Mỹ Linh bối rối thì cười lạnh đùa cợt nói"ke ke ke,không ngờ ngươi lại theo ta đi vào trong này,khự khự khự,có phải ngươi bị ngốc không vậy,tưởng ta đánh không lại ngươi thật sao,hahaha,đúng là ngu ngốc ah,uổng công tên nhóc kia làm ta bị thương này giờ,khà khà khà,chỉ cần giết ngươi phần thưởng sẽ được tăng lên đáng kể,thật là may mắn nha,hề hề hề"(mé cười kinh vậy cha).

Mỹ Linh nghe thấy Ngô Tam nói vậy thì nước mắt ứa ra,nàng quơ loạn cây roi trên tay,sau đó ồ lên khóc,nàng thầm nghĩ"Ta thật vô dụng ah ô ô ô,không những không giết được hắn mà còn bị hắn giết ngược lại nữa ô ô ô,xin lỗi mọi người ah,ta thật vô dụng hức hức"

Ngô Tam thấy nàng ồ lên khóc như vậy thì đắc ý,hắn thầm tự hào mình có kinh nghiệm thực chiến cao siêu như vậy ah,thật đáng tự hào.

Ngay lúc Ngô Tam đang tự sướng tâm hồn mình thì đột nhiên một giọng nói tà dị vang lên sau lưng hắn"Ngươi Cảm Thấy Vui Lắm Sao???"

Chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo,mời mọi người đón đọc chương sau sẽ rõ.....

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Kết thúc trận chiến

"Ngươi cảm thấy vui lắm sao???"

Ngô Tam nghe thấy giọng nói thình lình vang lên ở sau lưng mình thì toát mồ hôi lạnh,hắn từ từ quay đầu lại,ngay lập tức hẳn thấy được một khuôn mặt đầy máu tươi và một nụ cười quỷ dị trên khuôn mặt ấy,hắn thấy được khuôn mặt kia thì cả kinh lùi lại vài bước,hắn lắp bắp kinh hãi nói"Ngươi.....ngươi.....ngươi.....không thể nào!,sao ngươi có thể còn sống được chứ?"

"Khự khự khự muốn biết lắm sao?,hề hề hề,vậy thì xuống âm phủ mà hỏi diêm vương ấy.....à mà quên,để ta ban cho ngươi một đặc ân trước khi chết,nhớ đấy ngươi giết ngươi là Huỳnh Trần Thiên"

"Khoan đã.....cầu xin ngươi tha cho ta một mạng,ta sai rồi,ta nguyện làm trâu làm ngựa để tạ tội,chỉ xin ngươi tha cho ta một mạng thôi"Ngô Tam bây giờ sức lực cũng đã cạn,khoảng cách giữa hắn và Huỳnh Trần Thiên lại khá gần,hắn biết nếu bây giờ mà Huỳnh Trần Thiên còn sức tấn công,thì hẳn không thể nào thoát được cái chết cả,cho nên hẳn mới đành phải mở miệng cầu xin tha thứ,mong Huỳnh Trần Thiên sẽ mềm lòng mà tha cho hắn một mạng.

Nhưng làm gì có chuyện Huỳnh Trấn Thiên sẽ mềm lòng tha thứ cho kẻ địch của mình,hắn hừ lạnh nói"Hừ,đã quá muộn rồi"Nói xong hắn hoá tay thành trảo lấy tốc độ nhanh chóng không để cho Ngô Tam làm ra phản ứng đã bóp mạnh vào cổ của Ngô Tam.

Phụt.....máu tươi phun lên,Ngô Tam còn chưa kịp kêu lên một tiếng thì đã cảm thấy đầu óc tối đen một mảnh,khắc khắc mất khí mà chết.

Huỳnh Trấn Thiên thấy Ngô Tam đã thật sự chết rồi thì nụ cười trên mặt đông cứng lại,sau đó hắn từ từ ngã quỵ xuống đất một mồi quá độ mà ngất xỉu,cuối cùng chỉ còn lại một mình Mỹ Linh đứng kinh ngạc ở giữa làn khói bụi.

Mỹ Linh ngờ ngạc một lát,sau đó nàng vội chạy tới đỡ Huỳnh Trấn Thiên dậy,nàng thật không ngờ mọi chuyện lại xảy ra nhanh đến vậy,chỉ mới đó thôi nàng gần như đã tuyệt vọng bởi Ngô Tam,không ngờ bây giờ hắn đã thành một cái xác chết nằm xui xẻo ở dưới chân nàng,thật là thế sự vô lường ah,nhưng nàng biết bây giờ không phải là lúc để cảm khái,nàng xác định phương hướng của Thiên Hữu Thành rồi bắt đầu di chuyển kéo theo Huỳnh Trấn Thiên đi,xem ra nàng muốn đến Thiên Hữu Thành để mà tìm người trợ giúp.

Mỹ Linh không biết rằng chỉ khoảng 15 phút sau khi nàng kéo theo Huỳnh Trấn Thiên rời khỏi nơi đây,nơi đây thỉnh thoảng xuất hiện 2 lão bà tu vi Tạo Đan Cảnh sơ kỳ tu sĩ,bộ dạng của 2 lão bà này bây giờ chật vật vô cùng,quần áo thì rách rưới,hon nữa trên người khắp nơi đều là máu,có vẻ như là mới vừa phải trải qua một trận kịch chiến xong.

Một trong hai lão bà vừa mới xuất hiện kia nhìn thấy xác của hai tên Ngô Tam và Ngô Nhị thì bất ngờ lên tiếng"Thật tốt quá,Mỹ Linh nó còn chưa chết,thiếu chủ của Hắc Âm Ma Điện cũng không thấy xác đâu,có lẽ cũng chưa chết nốt"

Cốc.....lão bà kia vừa dứt lời thì đã bị lão bà còn lại gõ cho một phát lên đầu,lão nói-"Ngươi cái miệng thú vị này,tất nhiên là hai người bọn họ không sao rồi,cần gì mà phải bất ngờ chứ,chẳng lẽ ngươi muốn thấy xác của hai người bọn họ hay sao?"

-"Ta không có ý này ah,mà sao ngươi lại tùy tiện đánh vào đầu ta như vậy chứ,có phải ngươi muốn ta ngu ngốc hay không hả hả?"

-"khục khục,ngươi vốn ngu ngốc sẵn rồi ah,ta đánh cho ngươi bớt ngu lại đấy.....,mà thôi gác chuyện này sang một bên,ngươi bây giờ đi về báo cáo cho chương môn về chuyện xảy ra ở đây đi,ta có dự cảm sắp tới sẽ có chuyện không lành diễn ra ah"

-"Được rồi vậy ta đi,nhưng mà trước đó,ngươi phải cho ta đánh lại 1 cái đã ah,ta không thể bị thua thiệt như thế được"

-"Cái con mụ ngu ngốc này,biến ngay cho ta,đợi ngươi mạnh hơn ta rồi lúc đó hãy tính,bây giờ thì mau mau đi về báo cáo đi,chính sự quan trọng không được chậm trễ"

-"Hừ,chỉ giỏi chiếm tiện nghi của ta thôi,ngươi chờ đấy ah"

Thế là hai lão bà kia chia ra bay về hai hướng khác nhau,một người thì bay về phía Diệu Âm Môn,còn một người thì tiếp tục đuổi theo hai người Huỳnh Trấn Thiên và Mỹ Linh,nơi đây tạm thời lại rơi vào yên tĩnh.

5 phút sau.

Bỗng nhiên bầu trời mây đen vờn quanh,sau đó một hư ảnh đen thui thui lù nhìn không ra diện mạo xuất hiện,hư ảnh kia nhìn thấy hai cái xác của Ngô Tam và Ngô Nhị thì khinh thường lên tiếng"Hừ,có bấy nhiêu thôi mà làm cũng không xong,Ma Môn sao lại phải mất mấy tên phế vật như vậy đi hành sự chứ,thật là khinh địch ah"

Giọng nói của hư ảnh đen thui thui lù kia khá là quen thuộc,đó là một giọng nói quý dị,mà nếu tìm lại vài chương trước thì có lẽ sẽ có một vài người IQ hơi cao một chút sẽ biết được hư ảnh kia tên gọi là gì,còn bây giờ thì ta ước tiếc lộ ấy,làm gì được nhau□□□

Hư ảnh đen thui thui lù kia lại tiếp tục nói"Mà kẻ cũng lạ ah,sao ta lại không tính được cốt số của tên nhóc già mạo thiếu chủ Hắc Âm Ma Điện kia chứ,chẳng lẽ tên nhóc già mạo kia lại là một Tạo Đan Cảnh tu sĩ,nhưng đều này cũng quá bất hợp lý đi ah,thật là quái dị"

Nghi hoặc xong đột nhiên hư ảnh kia lo lắng nói"Không biết Ma Thế của đại lục Đại Việt có xảy ra biến động gì không đây?,phải tính lại một lần nữa mới được,nếu không lại theo nhầm phe bại thì có mà chết oan"

Nói xong hư ảnh đen thui thui lù kia nhìn lên bầu trời,như là đang suy tính về một cái gì đó,một lát sau hắn thở phào nhẹ nhõm nói"May là không có gì thay đổi,cứ như vậy sớm muộn gì Ma Môn cũng chiếm đoạt được toàn bộ đại lục này thôi,đến lúc đó sẽ là lúc Ma Thần được hồi sinh,khà khả khả sớm thôi sớm thôi,vi diện này sẽ được thống trị bởi Ma Thần tối cao vô thượng,ha ha ha"vừa dứt lời xong hư ảnh đen thui thui lù kia cũng biến mất khỏi đây,sự kiện cũng tại đây tạm thời kết thúc.

Liệu những lời nói thần bí của hư ảnh kia đại diện cho cái gì?Ma Thần là ai?Ma Môn đang âm mưu gì?tất cả sẽ có trong Tu Ma Phi Thăng Quyển,đón đọc nhé.□□□

.....HCVVCH.....

Ta rối não quá,chapter này ta dành tận 3 tiếng để suy nghĩ và viết,đéo hiểu sao tốn thời gian vậy ah.

Vì vậy ngại gì mà mọi người không like vs cmt cổ vũ ta ah.□□□

Chương 35: Hôn sự với thụ ta không lo!

Đây là bờ của một con sông nhỏ.

Mỹ Linh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ở trước mắt mình, nàng ngơ ngẩn không nói một lời, cứ thế mà nhìn khuôn mặt ở trước mắt mình, đó là một khuôn mặt hình chữ D, mũi cao, môi mỏng, nhìn vào rất là đẹp mắt. chủ nhân khuôn mặt này không phải ai xa lạ, mà chính là nhân vật chính của chúng ta Huỳnh Trần Thiên.

Còn lý do tại sao lại có tình cảnh như bây giờ, thì phải kể đến vài phút trước, Mỹ Linh đang trên đường đi đến Thiên Hữu Thành, thì vô tình phát hiện ra con sông này, nữ nhân vốn ưa thích sạch sẽ, thế là nàng quyết định dừng lại ở đây, để mà rửa ráy cho Huỳnh Trần Thiên, sau khi rửa mặt cho hắn, thì nàng mới phát hiện ra, diện mạo của hắn, so với suy nghĩ của nàng thì khác xa hoàn toàn, và đó chính là nguyên nhân dẫn đến tình cảnh như hiện tại

Đang lúc Mỹ Linh thơ thẩn, nhìn chăm chăm vào Huỳnh Trần Thiên, thì trong đầu nàng vang lên một giọng nói già nua "Mỹ Linh cuối cùng cũng tìm được người rồi, người có bị thương ở đâu không? thiếu chủ Hắc Ám Ma Điện đâu?"

Mỹ Linh nghe thấy giọng nói già nua kia, thì hết hoảng tinh tảo lại, nàng không cần nhìn cũng biết đó là ai, bởi vì khi ở Diệu Âm Môn, nàng đã nói chuyện với người này rất nhiều lần rồi, nàng suy nghĩ một lát, sau đó lấy một miếng vải, bịt kín mặt của Huỳnh Trần Thiên lại, nàng cũng không biết tại sao mình lại phải làm như vậy nữa, bây giờ thì nàng đã biết hắn là đồ giả mạo, đây cũng là cơ hội tốt để vạch trần hắn, kết thúc mối hôn sự ép buộc giữa hắn và nàng, nhưng nàng lại không làm thế, chắc có lẽ nàng không muốn hắn bại lộ thân phận và tiếp tục làm vị hôn phu của mình chẳng.

Vù.....một tia sáng từ phía xa xa bay đến, rất nhanh nó đã xuất hiện ở trước mặt Mỹ Linh 20m và để lộ ra một lão bà tu vi Tạo Đan Cảnh sơ kỳ, đây chính là lão bà đã từng xuất hiện ở chương trước.

Mỹ Linh nhìn thấy lão bà kia, thì khóc than nói "Hoa bà bà huhu, sao bây giờ người mới đến, hức hức có biết con xem chút nữa là bị giết rồi không, ô ô ô"

Lão bà tên Hoa kia nghe vậy thì cười khò nói "Xin lỗi Mỹ Linh ah, ngoan nào đừng khóc nữa, mấy lần trước là do bọn ta đi theo bảo vệ người, nên mới có thể xuất hiện ngay lập tức được, lần này là do bị vướng vào một số phiền toái, cho nên mới không đến kịp được, thông cảm ah, à mà thiếu chủ của Hắc Ám Ma Điện đâu rồi? ai nằm ở đằng kia vậy?"

Mỹ Linh nghe thấy lão bà tên hoa hỏi đến Huỳnh Trần Thiên thì giật mình, nàng suy nghĩ một lát, sau đó năn nỉ nói "Hắn đang bị thương ở đằng kia kìa, Hoa bà bà cứu hắn đi được không? nhờ có hắn mà con mới thoát chết được đó"

Lão bà tên Hoa nghe vậy thì Ồ lên một tiếng kinh ngạc, thật không ngờ Mỹ Linh thoát chết được là nhờ vào Huỳnh Trần Thiên, nếu thật như vậy thì vị thiếu chủ của Hắc Ám Ma Điện này cũng không đơn giản như mấy vị lão tổ trong tông nói ah, nghĩ vậy lão già tay ra định tháo tấm vải bịt mặt Huỳnh Trần Thiên xuống, muốn xem thử rốt cuộc diện mạo của vị thiếu chủ này như thế nào?

Mỹ Linh thấy vậy thì cả kinh vội giữ tay của lão bà tên Hoa lại, nàng lo sợ nói "Hoa bà bà đừng tháo tấm vải xuống được không, ta xin người đấy...mm, mặt của hắn xấu lắm, ta không muốn người ngoài nhìn thấy diện mạo xấu xí của chồng tương lai đâu ah"

Lão bà tên hoa nghe thấy những lời này của Mỹ Linh thì kinh ngạc há hốc mồm miệng, rõ ràng khi xuất phát nàng còn nhất quyết không chịu lấy thiếu chủ của Hắc Ám Ma Điện mà ah, sao bây giờ lại gọi một tiếng chồng tương lai nghe ngọt ngào thế chứ, chẳng lẽ hai đứa trên đường đi đã gao nấu thành cơm, mà không thể nào ah, thời gian ở đâu mà xxx chứ thật là kỳ lạ.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, nhưng nếu Mỹ Linh đã cầu xin không tháo tấm vải kia ra, thì bà ta cũng không tiện làm trái, dù sao đó cũng là vị hôn phu của Mỹ Linh ah, hơn nữa thân phận lại có chỗ đặt thù nữa, vì thế không tháo cũng tốt.

Bà lão tên Hoa nhìn lướt qua thân thể của Huỳnh Trần Thiên, sau đó thờ phào nhẹ nhõm nói "Mỹ Linh người không cần quá lo lắng, thiếu chủ của Hắc Ám Ma Điện chỉ là kiệt sức cho nên mới ngất xỉu thôi, có lẽ một lát nữa hắn sẽ tỉnh dậy, không có gì đáng ngại cả"

Mỹ Linh nghe vậy cũng thờ phào một hơi, sau đó nàng kể lại những chuyện mình đã gặp cho lão bà tên Hoa nghe.

Lão bà tên Hoa nghe Mỹ Linh kể lại thì bất khả tư nghị nhìn chăm chăm vào Huỳnh Trần Thiên, cuối cùng lão kéo theo hai người Mỹ Linh và Huỳnh Trần Thiên bay nhanh đi về hướng Thiên Hữu Thành, sự kiện cũng tại đây tạm thời kết thúc.

.....← →.....

Tối hôm đó.

Huỳnh Trần Thiên từ từ mở con mắt của mình ra, suy nghĩ một lát sau đó hắn giật mình ngồi dậy nhìn xung quanh, hắn thấy được mình đang ở một căn phòng xoa hoa lộng lẫy, thấy vậy hắn cười khò nhìn xuống áo quần mà mình đang mặc, cuối cùng hắn thờ dài một hơi nói "Xem ra đã bị bại lộ rồi ah, ta biết

sớm muộn gì thì ngày này cũng đến mà,aizzz nhưng hơi sớm so với dự tính nha"

Nói xong hấn lấy tay,sầu nào đặt lên đầu mình,sau một lát hấn đột nhiên quái dị kêu lên"Không đúng ah,nếu bị bại lộ rồi,thì sao ta lại còn đeo mặt nạ vậy chứ?hơn nữa nếu bại lộ rồi,thì đúng ra bây giờ ta phải bị hung sư vắn tội ah,sao có thể còn nằm ở trong một căn phòng xoa hoa như thế này được?chẳng lẽ còn chưa bị bại lộ?"

Nghĩ vậy Huỳnh Trần Thiên gỡ mặt nạ quỳ trên mặt mình xuống,hấn chăm chú nhìn vào nó như là đang giám định một món bảo vật,một lát sau hấn kỳ quái nói"Rõ ràng đã bị bại lộ rồi ah,thật kỳ quái,chẳng lẽ có người giấu diếm giúp ta,không muốn ta bị bại lộ thân phận,nhưng ai lại làm vậy ah"

Đang lúc Huỳnh Trần Thiên sầu tư suy nghĩ,thì đột nhiên như có cảm ứng gì đó,hấn nhanh chóng đeo chiếc mặt nạ quỳ đang cầm trên tay lên mặt,sau đó nhắm mắt lại nằm ngửa xuống giường,như thể là trước giờ hấn chưa bao giờ thức dậy vậy.

Kết.....cửa phòng mở ra,một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn bước vào,đó không ai khác mà chính là vị hôn thê của thiếu chủ Hắc Âm Ma Điện Mỹ Linh.

Mỹ Linh trên tay cầm một bát thuốc nóng,nâng từ từ tiến gần đến giường của Huỳnh Trần Thiên,đến nơi nàng nhẹ nhàng đặt bát thuốc nóng xuống đầu giường của hấn,sau đó gơ tay định tháo mặt nạ của hấn ra.

Huỳnh Trần Thiên tuy là đã nhắm mắt,nhưng không có nghĩa là hấn không biết mọi chuyện diễn ra ở ngoài này,hấn thầm suy tính trong lòng"Chẳng lẽ nàng ta chính là người đã giúp ta giấu diếm thân phận,cũng hợp lý ah,bởi vì khi ta ngất,thì chỉ có mình nàng ta là ở đây thôi,vì vậy không có gì lạ,khi nàng ta phát hiện ra thân phận của ta,rồi giúp ta giấu diếm thân phận cả,nhưng tại sao nàng ta lại phải giúp ta giấu diếm thân phận ah"

Trong lúc Huỳnh Trần Thiên đang trầm tư suy nghĩ,thì rốt cuộc Mỹ Linh cũng đã tháo chiếc mặt nạ quỳ ra khỏi mặt hấn,nàng sờ sờ mặt mặt hấn vài cái rồi nói"Thật không ngờ ah,ngươi lừa người thật giỏi,ta cứ tưởng bộ dạng của ngươi sẽ rất xấu xí chứ,ai ngờ đầu bộ mặt của ngươi lại giống thụ như vậy(WTF),nếu ngươi là thụ thì ta không lo vấn đề làm hôn sự với ngươi ah,dù gì ngươi cũng đầu phải nam nhân thật sự đầu chứ"(□□□□□□□□ WTF)

Huỳnh Trần Thiên nghe thấy Mỹ Linh nói vậy,thì đầu nổi gân xanh,quát lớn ở trong lòng,hấn thầm nghĩ"Con mẹ nó,ta đẹp trai,anh tuấn,soái ca như vậy,mà ngươi dám bảo ta là thụ à,thụ nào mà lại soái như vậy chứ,có cần ta vạch quần ra cho ngươi thấy phong thái đàn ông của ta không hả???"nghĩ thì nghĩ vậy thôi,nhưng hấn cũng vẫn cứ nằm im giả vờ như chưa tỉnh,bởi vì nếu bây giờ mà tỉnh lại,thì tình cảnh sẽ rất xấu hổ ah.

Mỹ Linh thì lại không biết Huỳnh Trần Thiên đã tỉnh lại,nàng thấy hấn đầu nổi gân xanh,thì tưởng do hấn suy yếu quá độ mà bị như vậy,nàng lúng túng nói"Ngươi chắc mệt lắm rồi ah,đề ta bón thuốc cho ngươi uống,thuốc này là do chính Hoa bà bà nấu đấy,nghe nói tăng cường thể trạng rất tốt,yên tâm mà uống đi"nói xong nàng nhanh chóng vạch miệng của Huỳnh Trần Thiên ra,sau đó vội vàng múc một muỗng thuốc đổ vào miệng hấn.

Kết quả là"Aaaaaa.....nóng quá,ngươi có bị khùng không hả,sao không thôi rồi hể bón cho ta uống...."

Chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo,có khi nào là một câu chuyện tình đầy màu sắc sẽ diễn ra,muốn biết thì đón đọc chương sau đi nhá...

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hộp đen tinh xảo

Mỹ Linh trông thấy Huỳnh Trần Thiên đột nhiên tỉnh dậy,thì giật mình xen lẫn xấu hổ lắp bắp nói"Ngươi.....bây giờ ngươi.....tỉnh dậy rồi sao?"

Huỳnh Trần Thiên xoa xoa đôi môi đang bông rớt của mình,hấn nghe thấy nàng hỏi vậy,thì tức giận hằm hằm nói"Tỉnh rồi,sao ngươi có thể dứt muỗng thuốc nóng bỏng như vậy vào miệng ta được chứ?ngươi không biết thổi nguội đi à?quá đáng hơn nữa là ngươi dám nói ta là Thụ nữa chứ,ta tức quá đi ah"

Mỹ Linh nghe vậy thì xấu hổ không biết chui đầu vào đâu cho hết,nhưng ngay sau đó,nàng đột nhiên chuyển sang tức giận nói"Tên lừa gạt,ai bảo ngươi lại giả vờ còn chưa tỉnh kia chứ?thật là một tên lừa gạt,ta không thèm nói chuyện với ngươi nữa,hừ hừ"nói xong nàng không để cho Huỳnh Trần Thiên kịp làm ra phản ứng,đã vội chạy nhanh đi ra khỏi phòng,chỉ để lại một mình Huỳnh Trần Thiên nghi hoặc,không biết mình đã làm sai điều gì.

Huỳnh Trần Thiên nhìn ra cửa sổ,sau đó đột nhiên hấn cả kinh,hấn rà sát từ trên xuống dưới toàn bộ cơ thể mình,cuối cùng móc từ trong người ra một cái túi nhỏ và một cái hộp màu đen tinh xảo,thấy vậy hấn mới thở phào một hơi nói"May quá túi trữ vật và cái hộp quái dị này vẫn còn,cái hộp quái dị này mất thì còn được,nếu túi trữ vật mà mất,thì chắc ta tiếc quá mà đập đầu tự tử ah,mà kể cũng lạ,tại sao ta lại không thu được cái hộp này vào túi trữ vật nhỉ?thật quái dị ah"nói xong,hứng thú của hấn đối với cái hộp tinh xảo kia lại nổi lên,mọi người đoán xem,cái hộp tinh xảo kia,hấn đã có được từ đâu nào,nếu đoán không được,thì đề ta nói luôn cho gọn,nó chính là cái hộp,mà lúc hấn đi đại tiện nhật được ở chương 1(Cái này gọi là đẳng cấp câu chữ thần cmn thánh luôn□□□)

Lại nói Huỳnh Trần Thiên từ khi nhặt được cái hộp này đến nay,thì chưa một lần nào hấn thật sự lấy nó ra nghiên cứu cả,hồi trước hấn chỉ nghĩ nó là một cái hộp bình thường được làm bằng chất liệu quý thôi,nhưng từ khi hấn có được túi trữ vật của Thanh Trung lão giả,thì hấn mới biết được,cái hộp này

không tầm thường như trong suy nghĩ của hắn chút nào,nên biết mọi thứ hắn đều có thể thu vào túi trữ vật được,nhưng chỉ duy nhất cái hộp màu đen tinh xảo này là ngoại lệ.

Huỳnh Trần Thiên lật qua lật lại cái hộp màu đen tinh xảo trên tay,sau một lát hắn nhíu mày nói"Nhìn cũng đẹp phết,nhưng mà ngoài đẹp ra thì chả có gì đặc biệt cả,vậy mà sao ta

lại không thu nó vào túi trữ vật được nha?,chẳng lẽ.....nó là một con vật sống,aizzz không đúng ah,con vật nào mà lại có hình dạng như thế chứ,....."

Suy nghĩ một lát mà vẫn không tìm ra được điều gì mới mẻ,cuối cùng Huỳnh Trần Thiên ể oải nói"Thôi không nghiên cứu nữa,cứ xem như nó là một món kỳ vật đi,suy nghĩ nhiều nắc công lại rồi nào,tâm ma các thứ nữa chứ.....,vì thế cứ quăng mẹ nó vào một góc áo nào đó cho rồi"nghĩ vậy hắn không nói một lời cất cái hộp tinh xảo kia vào áo,sau đó ngồi dậy bắt đầu nhập định hồi phục sức lực,ngày hôm đó cũng tựa trời qua như vậy.

.....←_↔_→.....

Sáng hôm sau,Huỳnh Trần Thiên từ từ mở mắt ra khỏi con nhập định,hắn ể oải vươn người lên hoạt động thân thể.

Tại lúc hắn đang định xuống giường thì cửa phòng bị mở tung ra,Mỹ Linh với một bộ trang phục xinh xắn đáng yêu bước vào,nàng thấy hắn đã thức dậy rồi thì chu mỏ nói nhỏ"Tiếc quá ah,không có dịp tạt nước và mặt hắn,ta đã chuẩn bị mấy xô nước ở ngoài kia rồi mà ah"

Mỹ Linh tuy nói rất nhỏ,nhưng Huỳnh Trần Thiên lỗ tai bậc nào thính,hắn nghe nàng nói vậy,thì trừng mắt lớn nhìn chăm chăm nàng nói"Ta có làm gì người sao?,cần gì phải tìm cách hành hạ ta vậy ah"

Mỹ Linh không thèm trả lời câu hỏi của hắn,nàng ương ngạnh nói"Ngươi mau chuẩn bị ra phố đi,hôm nay chính là thời điểm tổ chức đấu giá,ta muốn ngươi đi theo xách đồ dùng,nếu chậm trễ thì đừng trách ta không nói lý lẽ"nói xong nàng quơ quơ nắm đấm về phía hắn,rồi nhanh chóng chạy đi ra khỏi phòng.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì ngờ ngác như con nai vàng,hắn xoa trán đăm chiêu nói"Sao ta cảm thấy nàng không giống như trước nhỉ,chẳng lẽ do biết thân phận của ta,nên nàng hành động bá đạo hơn trước,nhưng nàng không tỏ thái độ khó chịu nữa ah,chẳng lẽ ta đã trở thành trò đùa trong mắt nàng.....,hừ hừ,thôi không nghĩ nữa,rồi nào"

Huỳnh Trần Thiên bước chân ra khỏi phòng,hắn nhìn bầu trời trong xanh yên bình của Thiên Hữu Thành rồi nói"Tiết trời rất đẹp ah,nhưng không biết hôm nay mọi việc có đẹp tốt đẹp như tiết trời không đây,bọn người Hắc Ám Ma Điện không biết cho ta uống thuốc gì,mà bây giờ giọng nói ta cứ khàn khàn khó nghe quá,hơn nữa bọn chúng đang nắm giữ Huyền Mộng Thủ,aizzz thật là rắc rối ah"

Đúng lúc này đột nhiên vẻ mặt của Huỳnh Trần Thiên trở nên cổ quái,hắn thò tay lấy từ trong người ra một cái hộp màu đen tinh xảo với những hoa văn kỳ quái,đây chính là cái hộp mà hắn không thể thu được vào túi trữ vật,hiện tại những hoa văn kỳ quái trên cái hộp kia đang lấp lánh phát sáng,đây là lần đầu tiên từ khi hắn có được cái hộp màu đen tinh xảo,mà thấy được nó phát sinh dị biến.

Huỳnh Trần Thiên nhìn chăm chăm vào những hoa văn kỳ quái phát sáng kia,ngay lúc này đột nhiên vẻ mặt hắn đại biến,hắn nhanh chóng ném cái hộp màu đen tinh xảo kia ra xa,nhưng tựa hắn đã chậm một bước,chỉ thấy từ trong cái hộp màu đen tinh xảo kia bay ra một luồng hắc khí,sau đó không có gì trở ngại tiến thẳng vào người của hắn.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì cả kinh vội thả thân thức ra thăm dò cơ thể mình,chỉ thấy đoàn hắc khí kia một đường thẳng tiến vào cơ thể hắn thì dừng lại,sau đó nó từ từ bắt đầu thôn phệ lan ra,hoà nhập cùng đoàn hắc khí đã có sẵn trong cơ thể hắn,những thứ nào tồn tại trong cơ thể hắn,đều bị đoàn hắc khí vừa mới sản sinh kia thôn phệ,hắn thấy vậy thì vội thu hồi thân thức lại,ai biết đâu đoàn hắc khí kia có thôn phệ luôn thân thức của hắn không ah,vì vậy thu hồi đã rồi tính sau.

Huỳnh Trần Thiên sắc mặt âm trầm từ từ nhặt cái hộp màu đen tinh xảo kia lên,hắn nhìn chăm chăm vào nó rồi nhíu mày nói"Hắc khí.....ồ giọng ta sao lại hết khàn rồi,chẳng lẽ cái thuốc bọn người Hắc Ám Ma Điện cho ta uống cũng bị thôn phệ luôn rồi sao?,vậy thì đoàn hắc khí này cũng không đến nỗi nào ah"

Nói thì nói vậy nhưng đầu lông mày của Huỳnh Trần Thiên,từ đầu đến cuối vẫn luôn không thả lỏng ra,hắn sợ nếu cứ để như vậy,thì sớm muộn gì linh căn của hắn,cũng sẽ không áp chế được luồng hắc khí kia nữa,mà đến lúc đó,thì kết cục không cần nói cũng biết ah.

Ồ ồ ồ.....đột nhiên lúc này thiên địa ma khí ở xung quanh Huỳnh Trần Thiên xảy ra biến động,hắn thấy vậy thì nghi hoặc một lần nữa thả ra thân thức thăm dò cơ thể,ngay sau đó,hắn lập tức lộ biểu tình vui mừng cộng thêm chút lo lắng nói"Tự Linh Cảnh tầng 9,không ngờ ta đã lên Tự Linh Cảnh tầng 9 rồi,chẳng lẽ là do luồng hắc khí kia nhập vào người,vậy thì tốt quá,thế chẳng phải ta có thêm một phương pháp để gia tăng tu vi nhanh sao ah,nhưng không biết có hậu hoạ gì không đây?"

"Thôi kệ nó đi,bây giờ nghĩ nhiều cũng không làm được gì,chờ biết thêm thông tin về nó rồi đã tính"

"Giờ thì đi tham gia đấu giá hội xem thử ah,lần đầu tiên ta đến mấy nơi như vậy,mong là sẽ tìm được vài thứ ưng ý ah"thế là một sự kiện mới lại sắp bắt đầu,liệu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo,ờ thì đọc chương sau sẽ rõ

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đấu giá hội

Ma Bảo Điện nơi tổ chức đấu giá hội lớn nhất ở Thiên Hữu Thành,nhìn vào thì nó cao khoảng hơn 50m,gồm 3 toà nhà xếp ngang nhau,mỗi toà nhà sẽ có một ký hiệu đặc biệt được gán ở trên mái,đây chính là 3 ký hiệu đại diện cho 3 thương hội tổ chức đấu giá hội,phân biệt là Hắc Vân Hội,Ma Vân Hội,Diệu Vân Hội.

Hiện tại ở trước cửa lớn của toà nhà Diệu Vân Hội,một lão bà tu vi Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ mỉm cười từ tốn nói với hai người Mỹ Linh và Huỳnh Trần Thiên"Mời hai vị khách quý đi theo ta,chúng ta đã chuẩn bị sẵn chỗ ngồi cho hai vị,cần gì có thể nói để cho chúng ta chuẩn bị thêm"

Mỹ Linh nghe vậy thì hài lòng cười cười nói"Tốt lắm,chúng ta vào trong thôi,thật là lâu lắm rồi ta mới tới lại nơi này,thật chờ mong ah"nói xong nàng kéo tay Huỳnh Trần Thiên đi theo lão giả kia bước vào trong Ma Bảo Điện.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy cũng tùy ý để nàng kéo tay đi vào điện,trước khi đi hần nhìn về một hướng,sau đó hần nhú mảy nói bằng giọng điệu chỉ có mình hần nghe"Ma Môn,có vẻ rắc rối đây,không biết có phiền phức gì không đây"

Cùng lúc đó ở trước cửa lớn của toà nhà Ma Vân Hội,một thiếu niên 18 tuổi,mặt chữ V,mắt híp sắc bắn,mũi cao,môi mỏng,nhìn vào khá là tuần tú,đây chính là thiếu chủ của Ma Môn tên là Vương Long,hần nhìn vào vị trí nơi mà Huỳnh Trần Thiên vừa đứng nói"Xem ra tên giả mạo kia đã nhìn thấy chúng ta rồi,khà khả,thật là tinh ý ah,không biết diện mạo ở đằng sau chiếc mặt nạ quý kia ra làm sao,ta thật chờ mong ah,khà khả,chúng ta đi"

.....

Huỳnh Trần Thiên cùng Mỹ Linh một đường đi theo lão bà kia,cuối cùng xuất hiện ở một căn phòng kín xung quanh bố trí vòng cách âm,ở đối diện cánh cửa là một mặt trong suốt làm bằng kính,nhìn ra thì sẽ có thể thấy được nơi diễn ra đấu giá hội,đây chính là phòng vip chỉ dành cho Thoát Phàm Cảnh và những nhân vật có địa vị ngồi,tất nhiên còn có một tầng ở trên,cho Tào Đan Cảnh lão quái tham gia đấu giá nữa,mà thường thì Tào Đan Cảnh lão quái sẽ không tham gia mấy cuộc đấu giá này,bởi vì bọn họ có những cuộc trao đổi ngầm riêng,không cần phải tham gia mấy cuộc đấu giá hên xui ra vật phẩm hiếm như vậy,tất nhiên nếu có thông tin vật phẩm hiếm bị lộ ra,thì bọn lão quái ấy cũng sẽ xuất hiện rất nhanh.

Huỳnh Trần Thiên ngồi xuống ghế đá có sẵn ở trong phòng,hần nhìn xuống phòng đấu giá thì thấy có khoảng 50 Tụ Linh Cảnh tu sĩ đang tụm lại nói chuyện,tất nhiên không phải tụm lại thành 1 nhóm mà là chia ra thành 3 nhóm khác nhau,trong đó phân biệt là Tụ Linh Cảnh tiên tu,Tụ Linh Cảnh ma tu,Tụ Linh Cảnh tán tu.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì không lộ biểu tình gì,hần tiếp tục nhìn lướt qua 3 nhóm người,sau khi nhìn lướt qua nhóm người Tụ Linh Cảnh tiên tu thì sắc mặt hần biến hoá một chút,hần nhìn chăm chăm vào một cô bé khoảng 11 tuổi mặt tròn,mắt to đẹp,mũi cao,môi mỏng,nhìn vào rất dễ thương.

Huỳnh Trần Thiên sau khi nhìn một lát thì thu hồi ánh mắt lại,Mỹ Linh ở một bên thấy vậy thì hàm hừ nói"Đẹp lắm sao,ngươi đừng quên hiện tại ngươi là vị hôn phu của ta đây,ko được nhìn người con gái khác nhiều như vậy,nếu không đừng trách ta vô tình"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì nhú mảy,hần chậm chậm quay đầu nhìn vào Mỹ Linh,sau một lát hần hừ lạnh nói"Chỉ là một người quen cũ của ta thôi,hon nữa chuyện của ta không cần ngươi quản,muốn vô tình thì cứ vô tình đi,đừng tưởng nắm được điểm yếu của ta là ép buộc được ta"

"Ngươi.....ngươi....."Mỹ Linh chỉ tay vào Huỳnh Trần Thiên định nói gì đó,nhưng cuối cùng lại không nói thành lời,chỉ đành hậm hực ngồi một bên tức giận lâm lâm,hần thấy vậy thì cười nhạt không để ý vấn đề này nữa,hon nữa hần có thể xác định Mỹ Linh cũng không phải đang uy hiếp gì hần,còn vì sao nàng lại như vậy thì hần chả biết.

Đúng lúc này một luồng khí tức khủng bố đột nhiên phát ra từ sàn đấu giá,ngay lập tức một lão giả gầy ốm không biết từ đâu xuất hiện,sau đó lão không nói một lời,ngồi lên cái ghế của giám định sư nhắm mắt lại nhập định,xem ra lão giả gầy ốm này là giám định sư bảo đảm cho hội đấu giá lần này.

Trong một căn phòng khác dành cho khách quý,thiếu chủ của Ma Môn Vương Long nhìn thấy lão giả gầy ốm kia xuất hiện,thì ồ lên một tiếng nói"Ồ không ngờ lần đấu giá này lại có Giám Mục Lão Quái,xem ra vật phẩm của đấu giá lần này sẽ không đơn giản,không biết mấy lão ma ở trong tông có biết tin tức mà đến không đây"

"Không sao,dù mấy lão giả ấy không đến,thì với tài sản của ta cũng đã đủ để cân cả hội đấu giá lần này rồi,còn nếu bị phồng tay trên,thì cướp thôi ah,Hắc Xoa ngươi nói xem có đúng không,ta thật càng ngày càng nóng lòng rồi đây,khà khả"

Hắc Xoa ở một bên nghe Vương Long nói vậy thì không lộ biểu tình gì nói"Ai càng đường của thiếu chủ,đều phải Chết"

Vương Long nghe vậy thì cười nhạt từ từ nhìn qua một căn phòng khác nói"Vậy thì sắp có việc cho ngươi làm rồi đây,chuẩn bị đi"theo ánh mắt của hần xuất hiện chính là căn phòng của Mỹ Linh và Huỳnh Trần Thiên,không biết hần nói lời này là ý gì đây.

Huỳnh Trần Thiên cũng từ trong miệng của Mỹ Linh biết được thân phận của Giám Mục Lão Quái,hần tà tà nhìn vào lão,sau một lát hần nói"Giám Mục Lão Quái,xem ra đấu giá hội lần này không đơn giản ah,chep chep,ta cũng có chút chờ mong với cuộc đấu giá này rồi đây,có khi đây là cơ hội của ta không chừng"

Mỹ Linh ở một bên nghe Huỳnh Trần Thiên nói vậy thì nghi hoặc hỏi"Cơ hội?,ý của ngươi là gì?"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì mỉm cười chậm chậm nói"Thời ta còn chưa biết cơ hội đó là gì,nhưng nếu đấu giá hội lần này thật sự có đồ vật trân quý,vậy thì cơ hội đó sẽ tự động hiện ra,đến lúc đó tự nhiên ngươi sẽ biết được cơ hội đó là gì"

Mỹ Linh nghe vậy thì chu mỏ không để việc này trong lòng,nàng cảm thấy Huỳnh Trần Thiên đây là đang nói hàm hồ,cái gì mà cơ hội sẽ tự động hiện ra chứ,nghe thật mơ hồ ah.

Huỳnh Trần Thiên thấy nàng biểu hiện như vậy thì mỉm cười liếc mắt nhìn xuống đài đấu giá.

Đúng lúc này Giám Mục Lão Quái một mực ngồi an vị tại ghế giám định đột nhiên đứng dậy,lão khom người nhàn nhạt nói"Giám Mục xin ra mắt hai vị tiền bối,cảm ơn hai vị tiền bối đã quan tâm đến đấu giá hội lần này,tại hạ sẽ cho người sắp xếp chỗ ngồi cho hai vị,có gì sai sót mong hai vị bỏ qua cho"

Nghe vậy tất cả mọi người đang có mặt ở trong phòng đấu giá đa phần đều cả kinh,nên biết Giám Mục Lão Quái nổi danh là một Thoát Phàm Cảnh trung kỳ,người mà được lão xưng là tiền bối,chẳng lẽ nào là.....

Không để cho mọi người tò mò quá lâu,hư không đột nhiên xuất hiện 2 bóng người,hai người đó không ai xa lạ mà chính là Doạ Xoa Lão Ma và Lão Bà tên Hoa.

Lão Bà tên Hoa vừa xuất hiện,há miệng đang định lên tiếng đáp lại Giám Mục Lão Quái vài câu,dù sao Giám Mục Lão Quái cũng là nhân vật có tiếng,đáp lại vài câu cũng coi như không hạ thấp thân phận Tạo Đan Cảnh của mình,nhưng đột nhiên như có cảm ứng gì đó bà ta quay người lại nhú mày nói"Là đạo hữu nào đang ẩn ẩn núp núp không ra gặp mặt,chẳng lẽ ngươi xem thường ta và Doạ Xoa đạo hữu sao"

"Chep chep nào có, nào có,ta sao có thể xem thường mỉm cười đoạt mệnh,Doạ Xoa huynh,cùng Băng Tuyết Liên,Hoa đạo hữu ah"một giọng nói hèn mọn đột nhiên vang lên,sau đó một thân ảnh gầy gò vạm vỡ thanh bào cao chưa tới 1m xuất hiện.

.....HCVVCH.....

Mất ngủ méo biết làm gì,vì thế viết chương truyện đang chơi.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tạo Đan Cảnh liên tục xuất hiện

Nhìn thấy thân ảnh thanh bào lão giả gầy gò vừa mới xuất hiện,Doạ Xoa lão ma hiếp con mắt lại,sau một lát âm trầm nói"Khô lùn tán tu,không ngờ ngươi cũng tham gia đấu giá hội lần này,mỗi thù cướp được liệu lần trước ta vẫn chưa tính sổ với ngươi,nếu ngươi đã xuất hiện ở đây rồi,.....thì chờ cho ta phải tốn thời gian để mà tìm ngươi,cẩn thận đấy"

Khô lùn tán tu sau khi nghe xong mấy lời không kiêng nể gì của Doạ Xoa Lão Ma,thì híp mắt lại cười khặc khặc nói"Phải không,ngươi đừng lừa người dối mình làm gì,chưa nói ta và ngươi đều là Tạo Đan Cảnh sơ kỳ,chỉ cần nói đến tốc độ vô địch đồng giai của ta,ngươi đừng được ta hay sao,hay là ngươi không muốn ta tham gia đấu giá hội lần này,chẳng lẽ có bí mật gì sao ah"

"Hừ,thật đa tâm ah,nếu vậy,ngươi cứ chờ đấu giá hội kết thúc đi rồi biết"Doạ Xoa Lão Ma nghe Khô lùn tán tu nói vậy,thì âm trầm hừ lạnh nói.

Hai người cũng không sử dụng bất kỳ phương pháp cách âm nào,vì thế từng lời nói của bọn họ đều bị chúng tu sĩ ở trong sảnh nghe thấy,trong chốc lát mỗi khuôn mặt trong sảnh đều có những biểu tình khác nhau,Huỳnh Trần Thiên cũng là 1 trong số đó.

Huỳnh Trần Thiên chep chep cái miệng mòng của mình nghĩ thầm"Có vẻ đấu giá hội lần này có bảo vật rất quý ah,nếu ta đoán không sai thì rất dễ có vụ tranh đoạt sau khi đấu giá kết thúc,lúc đó chẳng phải là thời cơ của ta chuẩn đi sao,về Huyền Mộng Thủ thì cứ kệ đi,dù sao có phải thú của ta đâu mà lo,mặc dù cô bé có thể rất buồn nhưng cũng đành ah,quan trọng là không biết tại sao Na Na lại xuất hiện ở đây ah"nghĩ xong hần lại nhìn vào cô bé 11 tuổi có gương mặt dễ thương ở dưới sảnh,thì ra cô bé đó không ai khác mà là Na Na hàng xóm của Huỳnh Trần Thiên.(ko nhớ thì auto chương 1 nhá)

Đúng lúc này hần cảm thấy cánh tay truyền lại một hồi đau nhói,ngay lập tức hần quay đầu lại nhìn,thì thấy Mỹ Linh đang trừng mắt nhìn hần,tay nàng thì đang néo cánh tay của hần rất chặt,thấy vậy,hần bím môi vội vàng nói"Aizzza xa Za thả thả ra,làm gì vậy,có biết đau lắm không"

Mỹ Linh nghe cũng như không nghe,càng néo chặt cánh tay hần thêm,nói"Không được nhìn nữ nhân khác"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì cười khổ nói"Được rồi thả ra đi rồi nói,đừng để ta tức giận ah,giận lên ta còn sợ ta nữa đó"

Mỹ Linh nghe vậy thì do dự một lát,sau đó nàng buông tay nói"Ngươi là hôn phu của ta,không được nhìn người khác,không phải ta uy hiếp,chỉ là ngươi nhìn nữ nhân khác ta thấy rất khó chịu"nói xong mặt nàng ửng hồng lên trông rất đáng yêu,có vẻ nàng rất xấu hổ,nhưng nàng vẫn nhìn vào mắt của Huỳnh Trần Thiên,không quay đi chỗ khác.

"Chep chep làm như ta thật sự là vị hôn phu của người không bằng, thật khó hiểu ah" tất nhiên đó chỉ là những lời trong suy nghĩ của Huỳnh Trần Thiên thời, còn ngoài miệng hắn vẫn âm ỉm cho qua chuyện.

Đúng lúc này trong sảnh đột nhiên xuất hiện 3 thân ảnh mặc áo bào trắng, phân biệt là hai lão giả tóc bạc trắng cùng một trung niên tu sĩ, đáng chú ý là cả 3 người bọn họ đều có khí tức sâu không lường mò không thấy, khí tức của bọn họ đều sắc bén như lưỡi kiếm, hơn nữa mỗi người trong bọn họ khí tức đều mạnh hơn mấy người Doạ Xoa Lão Ma.

Kỳ quái là lần này Giám Mục Lão Quái chỉ khom người chứ cũng không nói gì nhiều, nhưng để ý kỹ thì sẽ thấy mặt của hắn ần ần sợ hãi gấp mấy chục lần khi thấy Doạ Xoa Lão Quái.

Im lặng trong chốc lát, sau đó không biết ai buột miệng kêu lên "Tam hầu xuất trường kiếm, ngũ ma nát thần hồn, chẳng lẽ là tam quái trong đệ nhất tiên môn trung vực, Linh Kiếm Môn"

"Cái gì, có chính xác không đấy, nghe nói tuy 3 người là Tào Đan Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, nhưng khi hợp kích tạo kiếm trận Tam Giác Hành có thể đánh 1 trận với Tào Đan Cảnh hậu kỳ"

"Không ngờ 3 người họ cũng xuất hiện ở đây, xem ra đấu giá hội lần này thật sự không đơn giản ah"

"....."

"....."

Tiếng nghị luận liên tục vang lên một lúc, sau đó tất cả lại trở nên im lặng.

Tuy mặt ngoài im lặng như vậy, nhưng không khí ở trong sảnh đã bắt đầu nóng lên thấy rõ, xem ra việc có nhiều lão quái Tào Đan Cảnh tham gia đấu giá lần này, đã làm cho mọi người đối với đấu giá hội lần này chờ mong tăng lên rất nhiều, dù sao tuy không thể tranh bảo với Tào Đan Cảnh lão quái, nhưng dù sao cũng sẽ được mở mang tầm mắt ah, nên biết bảo vật mà Tào Đan Cảnh lão quái nhìn trúng, sẽ không tầm thường đâu đấy.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong chốc lát đã trôi qua thêm 1h đồng hồ, đúng lúc này ba tiếng trống vang lên, sau đó một mỹ phụ ăn mặc hờ hang, ngược tảo công, mông phồng thủ, bước lên đài đấu giá, khí tức toả ra thành linh là một Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ.

"Tiểu nữ Thanh Hồng xin ra mắt các vị tiền bối và đạo hữu, tiểu nữ sẽ là người chủ trì của đấu giá lần này, nếu ai có thắc mắc gì về đấu giá hội lần này có thể hỏi, tiểu nữ sẽ thành tâm trả lời" Thanh Hồng Mỹ Phụ nhìn lướt qua các phòng khách quý, sau đó lưu loát nói.

Đợi một lát, thấy không có ai đặt ra câu hỏi gì, lúc này Thanh Hồng Mỹ Phụ mới nở nụ cười mê hoặc lòng người nói "Nếu các vị đã không có ai có câu hỏi gì, vậy tiểu nữ xin tuyên bố, Đấu Giá Hội lần thứ xxxx chính thức bắt đầu" nói xong nàng phát tay 1 cái, thành linh ở trước mặt nàng xuất hiện thêm 1 thanh trung phẩm linh kiếm, nàng mỉm cười điểm nhẹ lên thân kiếm 1 cái, Oánh thanh kiếm phát ra quang mang chói mắt, từ trong đó có thể cảm nhận từng luồng khí nóng lan tỏa khắp phòng đấu giá, nàng thấy vậy hài lòng thu tay lại nói "Như các vị thấy đấy, vật phẩm đấu giá đầu tiên, chính là 1 thanh trung phẩm hoá linh kiếm, phẩm chất khá tốt, nếu rơi vào tay kiếm tu Thoát Phàm Cảnh tu luyện hoá thuộc tính công pháp, thì ít nhất cũng tăng đc 1/3 thực lực, còn Tụ Linh Cảnh thì sẽ tăng lên gấp đôi, độ trân quý có thể hiểu, tiểu nữ sẽ không dài dòng nữa, giá khởi điểm của thanh kiếm này sẽ là 20lt, mỗi lần tăng giá không được ít hơn 1lt"

"Ta ra giá 21lt"

"Ta 22lt"

".....30lt" Rất nhanh thanh trung phẩm hoá linh kiếm đã được đưa lên một cái giá cao ngút ngưỡng, sau đó được một tên tiên tu Tụ Linh Cảnh tầng 9 mua với giá 50lt, điều này cũng không có gì bất ngờ, đôi khi giá tài của một tên tu sĩ cảnh tích góp lâu năm vẫn có thể nhiều hơn một tên Thoát Phàm Cảnh bình thường, cộng với việc đây chỉ là món vật phẩm đầu tiên nên Thoát Phàm Cảnh tu sĩ cũng sẽ không tranh giành quá quyết liệt, do đó mới để một tên Tụ Linh Cảnh tầng 9 tranh đoạt được thanh linh kiếm này.

Sau khi thanh trung phẩm hoá linh kiếm được bán ra, thì đấu giá hội lại tiếp tục xuất hiện thêm vài món linh khí cùng cấp và một ít đan dược cho Tụ Linh Cảnh sử dụng, điều này làm cho Thoát Phàm Cảnh sơ kỳ và Tụ Linh Cảnh tu sĩ tranh đoạt với nhau rất kịch liệt, rất nhanh đấu giá hội đã trôi qua được thêm 1 tiếng.

.....HCVVCH.....

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tranh giành ấu thú@@@

Huỳnh Trần Thiên bình tĩnh nhấp nhấp chén trà, chếp miệp thăm ngẫm "Quả nhiên là đấu giá hội lớn tầm cỡ của trung vực, vật phẩm quả thật là không ít, nhưng tiếc là chả có cái nào làm ta hứng thú cả, trong túi trữ vật của Thanh Trung lão quái đều có hết rồi, hơn nữa còn tốt hơn mấy thứ đấu giá này vài phần, bây giờ chỉ có vật mà làm cho mấy Tọa Đan Cảnh lão quái tranh đoạt mới làm ta hứng thú vài phần thôi ah, mong sao nó thật sự trân quý đủ để cho các lão quái kia phải tranh đoạt, khi đó may ra ta mới thoát nạn được, haizzz thật khổ ah"

"Vật phẩm tiếp theo sẽ là 1 trong 3 vật phẩm áp trục của đấu giá hội lần này, các vị chắc ai cũng biết thượng cổ hung thú Hỗn Độn phải không ạ" đúng lúc này Thanh Hồng mỹ phụ thần thần bí bí lên tiếng.

"Thượng cổ hung thú Hỗn Độn, Hỗn Độn Thú ý người là nó à, không thể nào, chẳng lẽ đấu giá hội của các người có đồ vật liên quan đến nó" Một giọng nói sắc lạnh lung vang lên từ lầu 3.

Mỹ Linh này giờ ngồi ở một bên Huỳnh Trần Thiên, nghe vậy cũng kinh sợ kêu lên "Cái Cái..... gì Hỗn Độn Thú, chẳng lẽ là Lục Đại Chân Ma ở Âm Giới, hung thú sánh vai với chân linh ở linh giới, Hỗn Độn Thú, Không thể nào ah"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy cũng trong lòng đầy cả kinh, hần tuy không biết cái gì là Chân Ma Thú, nhưng chân linh thì hần lại biết khá nhiều, nghe nói Chân Linh mới sinh ra đã có thân thể bán tiên, một khi trưởng thành thì có thể đánh nhau với thật sự tiên nhân không yếu không kém, nếu Chân Ma Thú cũng bá như vậy, thế chẳng phải nói vật phẩm tiếp theo cho dù có ít nhiều liên quan đến Hỗn Độn Thú, thì cũng đều rất trân quý sao ah, sợ rằng đến Nguyên Anh còn phải thêm nhỏ dãi, mà vật phẩm cấp bậc như vậy, thì không thể nào xuất hiện ở đây được, đúng vậy không thể được ah.

Huỳnh Trần Thiên cả kinh qua đi, lại một lần nữa bình tĩnh, suy nghĩ một lát, sau đó hần nở một nụ cười nói "Xem ra vật phẩm tiếp theo là một con kỳ thú nào đó có một tia huyết mạch của hỗn độn thú ah, mặc dù hiếm nhưng cũng không phải không có, tuy nhiên không sao, bấy nhiêu đó cũng đã đủ để cho mấy lão quái Tọa Đan Cảnh kia tranh đoạt rồi, xem ra cơ hội trốn thoát của ta rất lớn nha"

Quả nhiên như Huỳnh Trần Thiên phán đoán, Thanh Hồng Mỹ Phụ mỉm cười tiếp tục nói "Vật phẩm liên quan đến Hỗn Độn Thú thì tiểu hội không có, nhưng mấy ngày trước có một vị tiên bối đến hội giao cho tiểu hội một con ấu thú, sau khi kiểm tra kỹ càng, thì tiểu hội phát hiện con ấu thú này có một tia huyết mạch của Hỗn Độn Thú, mặc dù chỉ là ấu thú có tu vi Tụ Linh Cảnh, nhưng theo như suy đoán của tiểu hội thì con thú này có tiềm lực tiến cấp lên Nguyên Anh Cảnh hoặc ít nhất nhất là Tọa Đan Cảnh, bởi vì vị tiên bối đưa con thú này cho tiểu hội cho biết mẫu thân của con ấu thú này đã có tu vi Tọa Đan Cảnh, vì thế độ trân quý có thể hiểu ah, tiểu nữ không nói nhiều nữa, giá khởi điểm của con ấu thú này sẽ là 1 ngàn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được ít hơn 10 l"

Thanh Hồng Mỹ Phụ vừa dứt lời, thì đã có một giọng nói lạnh lùng vang lên "1500 linh thạch, con thú nhỏ này Linh Kiếm Môn của ta quyết có rồi, mong các vị đạo hữu tiên ma các phái nhường cho, bản môn thần thú trấn môn tuổi đã già, cũng đã đến lúc lập một đầu thú mới làm hộ môn thần thú, trùng hợp con thú nhỏ này rất hợp yêu cầu của bọn ta, vì thế mong các vị đạo hữu nể mặt cho, bù lại vật kia, 3 người bọn ta sẽ không nhúng tay vào, các vị cảm thấy thế nào" thì ra giọng nói lạnh lùng này là của một trong tam quái của Linh Kiếm Môn.

Lời này vừa nói ra, sánh đấu giá tạm thời rơi vào im lặng, nhưng sự im lặng đó cũng không duy trì được bao lâu, chỉ nghe một giọng nói quý dị từ lầu 2 vang lên "hai ngàn linh thạch, đầu thú nhỏ này thiếu chủ mà môn của bọn ta cũng muốn, không biết mấy vị tiên bối có thể nhường không đây"

Nghe vậy, giọng nói lạnh lùng của một trong tam quái Linh Kiếm Môn lại vang lên "Hỗn Xước, thiếu chủ của người là người phương nào, ta không để tâm, nếu muốn tranh đồ của bọn ta, cho dù là thiếu chủ mà môn hay gì gì đó, thì cũng đừng hòng mà còn mạng rồi khỏi đây, con thú nhỏ này ta quyết rồi, hai ngàn năm trăm linh thạch"

Đúng lúc này, một giọng nói âm trầm đột nhiên vang lên khắp phòng đấu giá "Có thật là người muốn con ta không còn mạng ra khỏi đây không?" tiếng nói vừa dứt, sau đó thình lình ở cửa vào của phòng đấu giá, xuất hiện thêm một trung niên tu sĩ, không rõ mặt mũi, vận hắc bào, khí tức toả ra khủng bố như hồng hoang.

Người này vừa xuất hiện, tam quái của Linh Kiếm Môn lông mày đều nhíu lại nói "Ma Tôn, không ngờ người cũng xuất hiện ở đây, nhưng người nên nhớ, sau cùng các người là vì cái gì mà tới đây, nếu bọn ta không có được con thú nhỏ này, thì người cũng đừng hòng mà yên ổn lấy vật kia"

Ma Tôn nghe Tam Quái Linh Kiếm Môn nói vậy, thì nhíu mày âm trầm nói "Các người đây là dạng uy hiếp ta sao, đừng tưởng rằng dựa vào một bộ kiếm trận cùng Tọa Đan Cảnh hậu kỳ so đấu, là ta sẽ sợ các người"

Giọng nói lạnh lùng của một trong tam quái Linh Kiếm Môn lại vang lên "Sợ hay không cũng kệ người, nói chung là 3 bọn ta muốn con thú nhỏ này, nếu không nhường thì cũng đừng hòng mà yên ổn lấy vật kia"

Ma Tôn nghe vậy, suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên cười nói "Được rồi, con thú nhỏ này Ma Môn chúng ta không nhúng tay vào, nhưng các người nếu có được nó rồi, thì phải rời khỏi đây ngay, nếu không tham niệm nổi lên, không giữ lời mà muốn tranh đoạt vật kia, thì ta tin, không cần ta tay, các đạo hữu khác cũng sẽ không để yên cho 3 người các người đâu ah, nhớ đấy, ha ha" tiếng nó vừa dứt, hình bóng của hần cũng đột nhiên mờ đi, sau đó biến mất hoàn toàn như chưa từng xuất hiện ở đây.

"Ma Ảnh, khôn nạn làm cứ tưởng đích thân hần tới, xem ra lão ma này có đột phá trong tu luyện, không sao, chỉ cần hần không đoạt được vật ở trong kia, thì cơ hội bước vào Nguyên Anh Cảnh khá thấp, chưa cần phải lo" Doạ Xoa lão ma thấy Ma Tôn đột nhiên biến mất thì thấp giọng nói.

Tam Quái Linh Kiếm Môn thấy vậy thì cũng phát hiện đây chỉ là một Ả thuật của Ma Tôn phát ra từ xa, không thể làm j khác là quát với Thanh Hồng mỹ phụ "Còn ngờ ra đó làm j, mau công bố kết quả giao dịch đi, chờ j nữa"

Thanh Hồng mỹ phụ vẫn một bộ tươi cười đếm đến 3, sau đó công bố ấu thú thuộc về Tam Quái Linh Kiếm, rồi truyền âm nói với tam quái Linh Kiếm Môn j đó, rồi tiếp tục lấy ra một đoá hoa thì thầm, từ đầu tới cuối vẫn ko cho mn trong phòng đấu giá thấy mặt con ấu thú kia.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì kỳ quái ghé tai Mỹ Linh hỏi "Sao đấu giá hội không cho mọi người nhìn thấy con ấu thú kia một lát, chẳng lẽ có điều gì khó sao, mấy đấu giá khác vẫn cho xem vật trước khi đấu giá mà"

Mỹ Linh nghe vậy thì xem thường nói "Bảo vật tầm thường thì tất nhiên cho xem trước rồi, nhưng những vật quý báu như vậy rất khó đem ra mà thị chúng, nói cho người biết tuy 3 thương hội rất lớn, nhưng thật ra đều là người của 3 thế lực ma tu chúng ta, chỉ là bây giờ đã tách ra rồi, tất nhiên không tách hoàn toàn nhưng cũng coi như là có thế lực riêng, mà thế lực của bọn họ lại không có bao nhiêu Tạo Đan Cảnh, vì thế nếu giờ đem bảo vật quý báu đến Tạo Đan Cảnh cũng đồ mất ra thị chúng, thì không cần phải nghĩ, chỉ cần mấy Tạo Đan Cảnh của tam đại thế lực ma tu bọn ta đeo mặt nạ vào cũng có thể chôm ah, nhưng nếu cất ở chỗ khác thì nó lại khác, chỉ cần tập trung tất cả nhân lực để bảo hộ bảo vật, thì bọn ta coi như muốn cướp cũng khó, nếu giết người cũng không được, vì tam đại thế lực sẽ không để chuyện đó xảy ra"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì gật đầu có vẻ hiểu ra, xong lại để ý xuống đài đấu giá nói "Vậy xem ra hoá hoa kia là một loại truyền âm đồ vật rồi, đấu giá hội này cũng làm nhiều trò phết"

.....

Đúng lúc này Thanh Hồng mỹ phụ cũng đem bông hoa truyền tín đồ vật thu vào, sau đó gật đầu mỉm cười với phòng của Tam Quái Linh Kiếm Môn.

Chỉ nghe từ phòng của Tam Quái Linh Kiếm Môn truyền ra một câu "Đồ vật đã đoạt được, bọn ta cũng không muốn thất hứa làm gì, tạm biệt" hết câu phòng của 3 người bọn họ cũng tắt đèn, rồi im thinh thít như là chưa từng có người ở phòng đó vậy.

Thanh Hồng mỹ phụ cũng không có ý định lên tiếng ngăn cản hay đòi linh thạch gì cả, nằng tiếng tục mỉm cười mở miệng nói "Vật phẩm áp trực đầu tiên đã được bán ra, tiếp theo sẽ là món vật phẩm áp trực thứ 2, các vị có ai từng nghe qua cái tên Hoá Hình Tiên Thảo chưa?"

Huỳnh Trần Thiên cũng là lần đầu tiên nghe đến cái tên này, không thể làm gì khác hơn là cười khổ hỏi Mỹ Linh "Hoá Hình Tiên Thảo là cái gì, chẳng lẽ còn quý hơn ấu thú có một tia huyết mạch thượng thú hay sao, nó có công dụng gì"

Mỹ Linh lại được một dịp khinh thường Huỳnh Trần Thiên nói "Hoá Hình Tiên Thảo là thảo được lâu năm sinh ra linh trí, hoá hình thành thú, tất nhiên bản thể nó vẫn chỉ là một cây linh được, dù vậy để hoá hình thành thú thì cây linh được này tuổi thọ ít nhất đã được mười vạn năm (100000), độ trân quý không cần phải nói, thường thì sẽ được dùng làm chủ hoặc dẫn được cho mấy lô đan được thiên cấp"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó cũng không mấy để ý.

Cuối cùng thì cây Hoá Hình Tiên Thảo được Khô Lùn tán tu thu được với giá 3200lt, rồi cuối cùng cũng đến món vật phẩm áp trực cuối cùng để cho mấy lão quái Tạo Đan cảnh hằng học mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Vô liêm sỉ hơn cả vô liêm sỉ

Không như hai món bảo vật áp trực lần trước, lần này Thanh Hồng mỹ phụ nhẹ nhàng đeo một cái găng tay kỳ lạ, sau đó không biết từ đâu lấy ra một cái lệnh bài cổ quái khắc hình mỹ nữ nở "Vật phẩm áp trực cuối cùng cũng được chủ nhân của con ấu thú lúc trước giao cho bán hội, chắc nhiều vị tiền bối đến đây cũng chủ yếu vì vật này, tiểu bối khuyên các vị đừng động tâm mà lên cướp đoạt, bồng tay đó ah, không tin cứ thử, nhưng có j bốn hội không chịu trách nhiệm đâu ah,...."

Thanh Hồng mỹ phụ còn chưa hết lời, thì không biết từ đâu xuất hiện một hắc y nhân bịt kín mặt, vươn tay có ý định cướp miếng lệnh bài từ trong tay Thanh Hồng mỹ phụ, không biết vô tình hay cố ý mà hắc y nhân rất dễ dàng cướp được lệnh bài từ tay nàng, Thanh Hồng mỹ phụ thấy vậy vẫn một bộ mỉm cười như thường.

Chỉ thấy một ngọn lửa màu lam từ cái lệnh bài phát ra, sau đó bao phủ cả người hắc y nhân, một tiếng hét thảm vang lên, nhìn lại thì đã thấy hắc y nhân chỉ còn lại một đám tro tàn, cũng không ai rõ hắc y nhân rốt cuộc là ai, mọi người có mặt ở phòng đấu giá thấy vậy tất cả đều hít vào một hơi khí lạnh.

Thấy vậy không biết từ đâu trên lầu 3 vang lên một giọng nói tự kỷ "Đồ của Tiểu đẹp trai ta mà cũng dám cướp, cái khác không nói, miếng ngọc bài này giá trị bao nhiêu người biết không, may ta có dự tính trước, đã bố trí tuyệt âm cấm chế, nếu muốn lệnh bài thì giao lt ra, tiền giao cháo mức, nếu không thì giải cấm chế đi rồi tính, hahahaha"

Thanh Hồng mỹ phụ do biết trước được kết quả sẽ như vậy, cho nên cũng không mấy ngạc nhiên nhất lệnh bài lên nói "Các vị đồng đạo và tiền bối cũng thấy rồi đấy, nếu ai chưa biết lệnh bài này là vật gì, thì để tiểu nữ giới thiệu rồi hãy đấu giá cũng chưa muộn, lệnh bài này chính là chìa khóa để mở ra Hoan Hi Cấm Địa, tuyên truyền nơi này là nơi ở trước đây của Tiểu lão nhân...."

"Ây Ây ây, cái j mà Tiểu lão nhân chứ, chẳng phải t..... Tiểu thiên tôn, phong hoa đẹp trai hậu cung bày..... hậu cung đông đúc, khi phi thăng vẫn anh độ ngất trời hay sao???" giọng nói tự kỷ lần trước lại vang lên.

Thanh Hồng mỹ phụ nghe vậy cười khổ giải thích"Dù sao từ khi Tiểu thiên tôn phi thăng,cũng đã là chuyện vạn năm trước rồi,cho nên gọi một tiếng lão nhân cũng là hợp tình hợp lý,mà thôi nhắc tới đây chắc mọi người ở đây chắc đại khái cũng đoán ra đôi điều rồi đúng không,tiểu nữ cũng không lảm lời nữa,gia khởi điểm lệnh bài này là 1t"

"1000 linh thạch"ngay lập tức giọng nói của Đoạ Xoa lão ma vang lên.

"1500 linh thạch"một giọng nói khác từ trên lầu 3 vang lên.

"1800 linh thạch"lại một giọng nói khác vang lên.

".....,"

Cứ thế giá của chiếc chìa khoá Hoan Hi Cấm Địa liên tục được tăng lên,ngồi ở lầu 2 Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì không giấu được nổi vẻ vui mừng ha ha cười liên tục,Mỹ Linh ở một bên thấy vậy thì kỳ quái nói thầm"Có phải đánh nhau lúc trước làm cho não hắn bị chấn động,bây giờ thành kẻ ngốc rồi không ah,tà không muốn lấy kẻ ngốc làm chồng đâu nha"

Huỳnh Trần Thiên lỗ tai bật nào thính,nghe Mỹ Linh nói mình ngốc,thì nhếch mép bức tức nói"Ai thèm lấy ngươi làm vợ cơ chứ,có ngốc ta cũng không lấy ngươi đâu,đừng lo"

"Ngươi nói gì...."Mỹ Linh nghe vậy thì đỏ mặt tức giận,nói không nên lời.

.....

Lại trở lại với cuộc đấu giá.

Hiện tại giá của chiếc lệnh bài chìa khoá Hoan Hi Cấm Địa đã là 1 vạn linh thạch,lúc này mỗi lần ra giá đã chậm hơn trước rất nhiều,có vẻ như đây là mức giá tối đa của khá nhiều người rồi.

Giọng nói khó nghe của Đoạ Xoa lão ma lại vang lên"1 vạn 1 ngàn linh thạch"

Thanh Hồng mỹ phụ nghe vậy thì vui mừng nói"Tiền bối ở phòng 6 lầu 3 ra giá 1 vạn 1 ngàn linh thạch,không biết còn ai ra giá cao hơn không"

Im lặng trong chốc lát,sau đó giọng nói của Hoắc Xoa(Người hầu của thiếu chủ Ma Môn Vương Long)vang lên"Thiếu chủ của ta ra giá 1 vạn 2 ngàn linh thạch"

"1 vạn 3 ngàn linh thạch"ngay lập tức một giọng nói mềm mại êm tai vang lên.

Mỹ Linh nghe thấy giọng nói mềm mại êm tai kia,thì hưng phấn quay đầu nói với Huỳnh Trần Thiên"Người mới ra giá là mẹ ta đấy"

Huỳnh Trần Thiên không thèm để ý gạt đầu tỏ vẻ đã biết,đối với hắn bây giờ ai đoạt được cái lệnh bài chìa khoá Hoan Hi cấm địa kia,cũng không quan trọng,quan trọng là lát nữa có đánh nhau tranh đoạt lệnh bài hay không mà thôi,với suy đoán của hắn thì điều đó rất có thể xảy ra,bởi vì nhìn đáng vẻ thèm khát của mấy kẻ đang ra giá trên lầu 3,cộng với việc lệnh bài này vừa lộ ra đã có người nhảy lên cướp đoạt,thì cũng đủ hiểu độ mê hoặc của nó rồi.

Đúng lúc này giọng nói tự kỷ lúc trước lại vang lên"Các ngươi làm gì mà chậm chạp rườm rà vậy ah,hay để ta đẩy giá nó lên cho nhanh ngon một chút,2 vạn linh thạch"

Ngay lập tức tiếng nghị luận liên tục vang lên:

- Chẳng phải chủ nhân của giọng nói đó chính là người nhờ đấu giá hội đấu giá cái lệnh bài này hay sao,bây giờ sao lại trở thành người đấu giá rồi,có làm không đây thật vô liêm sỉ ah!!!!

- Ta có biệt hiệu là Vô Liêm Sĩ,cũng tự nhận mình vô liêm sỉ nhất thiên hạ rồi,không ngờ hôm nay còn gặp người vô liêm sỉ hơn ta,đúng là thiên cái gì mà hữu nhân ah!!!

Tất nhiên mấy lão quái Tạo Đan cảnh ở trên lầu 3 cũng không thể ngồi yên rồi,nhưng do chưa biết thực hư của chủ nhân giọng nói tự kỷ kia ra sao,cho nên đành lên tiếng kháng nghị tới hội đấu giá.

Thanh Hồng mỹ phụ nghe vậy thì cười khổ vội nhìn qua Giám Mục lão quái cầu cứu.

Giám Mục lão quái thấy vậy,suy nghĩ một lát sau đó lên tiếng"Đây cũng là lần đầu tiên bốn hội gặp tình trạng này,vì để đảm bảo độ công bằng và danh tiếng của bốn hội,nên bốn hội quyết định sẽ bãi bỏ quyền đấu giá môn bảo vật này của vị tiền bối kia,mong vị tiền bối kia thông cảm,bù lại bốn hội sẽ nhận triết khấu ít hơn 5% cho tiền bối"

Nghe vậy giọng nói tự kỷ kia lập tức vang lên"Ồ Kê,Ồ kê,được rồi các ngươi cứ đấu giá bình thường đi,ta sẽ không lên tiếng nữa"

Giám Mục Lão Quái nghe vậy thì thở dài một hơi,xem ra đã qua được ải này,chỉ là mất 5% triết khấu quả thật là đáng tiếc ah,nhưng biết làm sao được,cũng không thể cùng một lúc đắc tội nhiều Tạo Đan Cảnh như vậy nha,hơn nữa càng không thể đắc tội với vị tiền bối thần thần bí bí kia nữa.

Thờ dài một hơi, đấu giá hội lại tiếp tục diễn ra.

Không biết có phải là do ảnh hưởng của giọng nói tự kỷ kia hay không, mà giá của chiếc lệnh bài chia khoá hoan hi cấm địa kia tăng rất nhanh, một lát đã đoạt ngưỡng 2 vạn linh thạch, tại phòng cũng chỉ còn 2 người ra giá, 1 trong đó là mẹ của Mỹ Linh Trường Môn Âm Diệu Môn, người còn lại là Thiếu Chủ Ma Môn Vương Long.

Hoắc Xoa thay lời Vương Long báo giá "2 vạn 500 linh thạch"

Trường Môn của Diệu Âm Môn Phan Kim Liên đưa thôi, cũng là Liên nhưng là Phan Thị Bích Liên tiếp tục báo giá "2 vạn 1 ngàn linh thạch"

Nghe vậy Hoắc Xoa đang định theo chỉ thị của Vương Long báo giá tiếp, thì ma ảnh của Ma Tôn lại xuất hiện nói "Loạn đủ rồi, nhường cái chia khoá này cho Liên môn chủ đi thôi, ở môn còn có việc cần làm, mau về" nói xong cũng từ từ biến mất.

Vương Long đang bình tĩnh uống trà, nghe vậy thì kỳ quái thầm nghĩ "Chẳng lẽ lão già ở nhà không muốn cái lệnh bài này hay sao, không biết lão suy nghĩ gì nữa, thôi cứ theo ý lão vậy" nghĩ vậy hắn dùng ánh mắt ra hiệu Hoắc Xoa một cái, rồi lạnh lùng cất bước đi khỏi phòng.

Thế là cuối cùng mẹ của Mỹ Linh—trường môn Âm Diệu Môn, sau khi giao ra 2 vạn 1 ngàn linh thạch, thì có được lệnh bài chia khoá Hoan Hi cấm địa, đấu giá hội cũng kết thúc, chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo, đọc tiếp đi rồi biết.

.....HCVVCH.....,

Câu đố của chương:

- Nhân Vật bí ẩn có giọng nói tự kỷ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Yên tâm, ta sẽ không làm điều gì có lỗi với người!!

Đấu Giá Hội kết thúc, Huỳnh Trần Thiên cũng như bao người khác, chậm chạp cùng Mỹ Linh bước ra khỏi sảnh đấu giá, không biết ông trời sắp đặt hay tôi chính tôi tác giả sắp đặt, mà Huỳnh Trần Thiên vô tình đụng trúng Na Na.

"ai ui, xin lỗi xin lỗi, tôi không phải cố ý" Do không biết người va chạm cùng mình là Huỳnh Trần Thiên, cho nên Na Na ngay lập tức cúi đầu xin lỗi, bởi vì nàng thấy hắn là từ trên tầng 2 mà xuống.

Huỳnh Trần Thiên cũng không ngờ trùng hợp như vậy, vừa bước xuống lầu đã đụng trúng Na Na, kịp phản ứng lại, hắn định cười chào nàng thì biến cố xảy ra.

"Bớt" một bàn tay tát thẳng vào mặt Na Na, mới đầu Huỳnh Trần Thiên còn tưởng là Mỹ Linh tát, nhưng hắn nhìn lại thì thấy chủ nhân bàn tay kia là một trung niên tu sĩ gây gổ, tu vi Tụ Linh Cảnh tầng 9.

Trung Niên tu sĩ sau khi tát Na Na một cái tức giận nói "Con nô tỳ ngu ngốc kia, ta đã bảo người đi đường phải nhìn trước ngó sau rồi, sao có thể đụng vào vị đại nhân trước mặt được chứ, có tin ta đem người bán vào ký viện không hả"

Huỳnh Trần Thiên nghe tới đây thì đã nhịn không được rồi, âm trầm nói "Người muốn bán nàng vào ký viện à"

Trung Niên tu sĩ kia bị Huỳnh Trần Thiên hỏi đến, thì đột nhiên cảm thấy như yêu thú tức trực chờ mồi vậy, nhưng do tưởng Huỳnh Trần Thiên là bị Na Na làm cho tức giận, nên vội vàng nói "Đại nhân nguôi giận, thật ra ta định bán nàng làm lô đỉnh, nhưng nếu đại nhân muốn nàng, ta có thể giảm giá coi như chuộc tội, đại nhân thấy sao, nàng vẫn còn là trinh nữ đấy, giá gốc 1000lt, ta giảm cho đại nhân còn 500lt"

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy, thì khoé môi ở đằng sau mặt nạ nhếch thành đường lưỡi liềm, nếu không có mặt nạ, người ngoài nhìn vào sẽ thấy hắn bây giờ rất yêu dị, nói đúng hơn là rất tà dị.

Do còn ở trong địa bàn của Đấu Giá Hội không tiện giết người, cho nên Huỳnh Trần Thiên bình tĩnh nói "Được rồi, ta sẽ mua nàng, nhưng ở chỗ này nói chuyện mua bán nữ lô thì không ổn, hay là đến chỗ nào vắng vẻ xíu, người xem có được không"

Tên trung niên tu sĩ kia cũng không ngờ Huỳnh Trần Thiên sẽ thật sự mua Na Na, mới đầu hắn cũng chỉ quen miệng nói vậy thôi, nhưng nếu khách đến thì làm sao mà hắn bỏ qua được, cho nên hắn vội mở miệng cười nói "Tất nhiên là được rồi, ở cách đây vài trăm mét có một chỗ rất thích hợp để giao dịch, nếu không phiền đại nhân có thể đi theo ta" ở suy nghĩ của hắn thì Huỳnh Trần Thiên cũng chỉ là Tụ Linh Cảnh tầng 9, nhưng hắn đâu biết đứng trước mặt hắn giờ là một sát thần, giết người không chớp mắt.

Huỳnh Trần Thiên nghe vậy không biểu tình gì khề gặt đầu.

Na Na ở một bên nghe hai người nói chuyện thì xanh mặt run run sợ hãi,cũng không trách nàng được,dù ai biết mình sắp bị bán làm lô đình cũng sẽ có biểu tình giống nàng.

Mỹ Linh thì khác,nàng nghe Huỳnh Trần Thiên sắp mua nữ nhân khác làm lô đình thì tức giận quát"Không được,ngươi đang làm gì vậy,dám mua lô đình trước mặt vợ tương lai,có tin ta báo với mẹ ta về bí mật của ngươi không"

Huỳnh Trần Thiên nghe cũng như không nghe,mở miệng nói"Không cần để ý đến nàng,chúng ta bây giờ đi đến chỗ ngươi nói tiến hành giao dịch đi"

Mỹ Linh thấy hấn không quan tâm đến mình thì uý khuất mắt đỏ lên muốn khóc.

Na Na dù sao cũng là cô bé khá ái,thấy Mỹ Linh sắp khóc thì vội chạy tới an ủi,Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì không kiềm lòng được nói với Mỹ Linh"Yên tâm,ta sẽ không làm điều gì có lỗi với ngươi đâu"

Cũng không biết vì sao,Mỹ Linh sau khi nghe Huỳnh Trần Thiên nói vậy thì cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều,do Diệu Âm Môn là nữ môn phái,cho nên nàng cũng không cảm thấy chán ghét gì Na Na,nên hai nàng bắt đầu nói chuyện với nhau.

Trung niên tu sĩ một bên thấy vậy,thì cũng không cảm thấy có gì không đúng,dù sao bắt gặp chồng mình có nữ nhân khác ngoài mình,ai cũng sẽ có cảm giác khó chịu ah.

Huỳnh Trần Thiên thấy trung niên tu sĩ còn chưa chịu đi,một bộ muốn xem trò vui thì không kiên nhẫn nói"Còn đứng đó làm gì,dẫn đường"

"Vâng vâng,mời đại nhân theo sau ta"nói xong,trung niên tu sĩ xác định phương hướng,bắt đầu dẫn đường.

.....

Theo chỉ dẫn của trung niên tu sĩ,Huỳnh Trần Thiên cùng nhị nữ xuất hiện ở một ngôi mếu hoang,xung quanh quả thật là vắng vẻ không một bóng người.

Nhìn xung quanh,Huỳnh Trần Thiên miễn cảm phát hiện còn có 2 người đang núp ở trong mếu nữa,dựa vào giao động linh khí thì cả hai đều là Tụ Linh Cảnh tầng 8,nếu không phải hấn miễn cảm với linh khí hơn tu sĩ bình thường,thì chắc cũng không phát hiện ra được 2 tên kia đang núp.

Vì lo cho an toàn của nhị nữ,nên hấn vội nói"Hai ngươi ở ngoài đây đợi ta đi,ngoài giao dịch ta còn có chuyện muốn nói với vị đạo hữu này nữa"

Mỹ Linh cùng Na Na nghe vậy gặt đầu tỏ vẻ đã hiểu không có ý kiến gì.

Trung niên tu sĩ thì cảm thấy hơi kỳ quái,nhưng nghĩ lại Huỳnh Trần Thiên cũng chỉ là Tụ Linh Cảnh tầng 9,cũng không đáng ngại lắm,dù gì trong mếu còn có 2 tên đồng bọn Tụ Linh Cảnh tầng 8,cho nên hấn nói"Ta trước vào mếu,đại nhân thu xếp linh thạch rồi vào,ta đợi ah"

Huỳnh Trần Thiên không nhìn ra biểu tình gặt đầu nói"Không cần,bây giờ ta lập tức vào đây"nói xong chậm chạp bước vào mếu,theo đó sẵn tay đóng cửa mếu lại.

Trung niên tu sĩ thấy vậy con mắt nheo lại,gượng cười nói"Đại nhân đây là....."

Huỳnh Trần Thiên vẫn một bộ không biểu tình nói"Không có gì,chỉ là ngoài giao dịch,ta còn có chuyện cần bàn với ngươi,đóng cửa lại sẽ dễ nói chuyện hơn"

"À,đại nhân thông cảm,tiểu nhân có một cái bệnh là đa nghi,thật là ngại quá"tuy ở ngoài miệng nói vậy,nhưng trong lòng trung niên tu sĩ nghĩ gì thì không ai đoán được.

.....HCVVCH.....

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Ma hoá?????

Huỳnh Trần Thiên móc từ trong túi áo ra khoảng 100 linh thạch nói"Tạm thời ta chỉ đem theo 100 linh thạch,nhưng ngươi yên tâm,ta sẽ không quỵch nộ của ngươi,trên người ta có một món bảo vật,trị giá không thấp hơn 400 linh thạch,nếu không phiền mời ngươi xem thử,coi như bù vào số linh thạch mà ta thiếu"

Trung niên tu sĩ nghe vậy thì nhủ mảy mảy nghĩ"Thì ra là không đủ linh thạch,chuyện hấn có bảo vật giá trị hơn 400 linh thạch có thật không đây,thôi kệ đi,coi thử đã rồi hãy tính,nếu không đúng thì trở mặt đòi người là được,dù sao nơi này cũng cách đầu giá hội khá xa,cho dù hấn có là thiếu gia công tử

của môn phái nào,thì cũng không có gì đáng ngại"nghĩ vậy,trung niên tu sĩ làm bộ mặt tươi cười nói"Không thành vấn đề,không biết đại nhân nói đến là bảo vật gì"

Huỳnh Trần Thiên nghe hỏi đến thì cười tủm tỉm,chằm chằm mò vào túi áo,thần thần bí bí nói"Bảo vật đó là..."chưa nói hết câu,đột nhiên ánh kiếm loé lên,một thanh kiếm màu đen từ túi áo của Huỳnh Trần Thiên bắn ra,nhắm thẳng vào tim trung niên tu sĩ mà đâm tới.

"Khôn kiếp"trung niên tu sĩ thấy vậy thì cả kinh,làm gì còn không biết Huỳnh Trần Thiên là muốn giết hắn,nhưng hắn phản ứng cũng rất nhanh,chỉ thấy hắn nhún chân né qua bên trái một xiu,theo đó thanh kiếm màu đen cũng thuận thế đâm vào ngực phải của hắn,lệnh qua tim vài centimet.

"Lão Nông"lập tức hai tiếng kêu phản nộ pha lẫn sợ hãi vang lên,tiếp đó hai bóng đen thình lình xuất hiện phi thân lao vào Huỳnh Trần Thiên.

Huỳnh Trần Thiên cũng không ngạc nhiên gì,cười tà nói"Đến hay lắm,sẵn tiện luyện tay một xiu"nói xong thình lình tại chỗ biến mất.

Rầm.....ngay lập tức,một cái búa và một thanh kiếm nện vào chỗ Huỳnh Trần Thiên vừa biến mất,theo đó khuôn mặt của hai bóng đen kia cũng lộ ra,nhìn lại thì thấy đó là một trung niên tu sĩ râu ria đầy mặt và một thanh niên tu sĩ tuổi trẻ tầm khoảng 20t.

"Cái Gì?"Thấy thân ảnh Huỳnh Trần Thiên thình lình biến mất,thanh niên tu sĩ kiếm không được lòng kêu lên,trước giờ chỉ toàn là bọn hắn ở trong tối địch ở ngoài sáng,lần này tới lượt bọn hắn ở ngoài sáng địch ở trong tối,cho nên hắn mới không kiếm được kêu lên 1 tiếng.

Trung niên tu sĩ râu ria đầy mặt thấy một màn như vậy cũng hơi cả kinh,nhưng dù sao hắn cũng là người có kinh nghiệm đối địch,cho nên không thềm nghỉ nhiều,đem cái trung phẩm linh khí dạng búa của mình quét quanh 360 độ,nhằm ép Huỳnh Trần Thiên phải lộ diện.

Keng.....quả nhiên việc làm của trung niên tu sĩ râu ria đầy mặt không phải là vô nghĩa,chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm vang lên,sau đó hắn bị hất văng tới đằng trước hai met,thanh trung phẩm linh khí dạng búa thì thình lình xuất hiện thêm một vết cắt sâu vài cm,thấy vậy hắn tham lam nói"Thượng phẩm linh khí"

Huỳnh Trần Thiên cũng theo đó xuất hiện trước mặt thanh niên tu sĩ,sau đó không biểu tình nói"Cũng coi như có xiu môn đạo,nhưng dám tổn thương đến Na Na thì phải chết"nói xong nghiêng Dã Kim Kiếm quát"Nhất Sát Kiếm"

"vù vù".....tiếng xé gió vang lên,chỉ thấy một ánh kiếm màu đen lấy tốc độ không thể tin nổi chém tới thanh niên tu sĩ,đây cũng là hắn suy tính kỹ lưỡng rồi mới hành động,tại vì hắn thấy hai tên trung niên tu sĩ tựa hồ có vẻ khó chơi,cho nên trước cứ giết tên gà con trước mặt đã rồi tính,dù gì cũng đỡ tránh tình trạng 1 cân 3.

"Cẩn Thận"hai tiếng kêu sợ hãi đồng thời vang lên.

Thanh niên tu sĩ nghe vậy mới hoàn hồn lại tự trách mình quá lơ là,gìó tránh tựa đã không kịp rồi,hon nữa thanh kiếm trong tay tên kia hình như còn là thượng phẩm linh khí,không cách nào khác,hắn chỉ đành lấy ra một cái khiên hạ phẩm linh khí chắn trước người,mong sao có thể phòng ngự được thế công của Huỳnh Trần Thiên,hắn bây giờ đứng là ở trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc ah.

Phật.....phụt.....không ngoài suy tính,Dã Kim Kiếm rất dễ dàng phá vỡ phòng ngự đâm xuyên qua ngực tên thanh niên tu sĩ,hai tên trung niên tu sĩ thấy vậy thì buồn bực nói"Ngư Ngốc"

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì cười khẩy nói"Tiếp theo.....sẽ là hai người các ngươi"nói xong lại lần nữa động thân biến mất,ngay sau đó xuất hiện trước mặt trung niên tu sĩ bộ dạng gầy gò có tên gọi là Nông.

"Khôn kiếp"Lão Nông thấy Huỳnh Trần Thiên đột ngột xuất hiện thì cả kinh la lên một tiếng,sau đó hắn rất nhanh lấy ra một cái khiên chắn trước người,làm xong hắn mới thở phào một hơi cười nói"Tuồng có thượng phẩm linh khí là ngon sao,cái khiên này cũng là một món thượng phẩm linh khí đấy,ta xem ngươi làm sao mà giết ta,lão Lưu qua đây,ta và ngươi công chết thẳng thóc này,bảo vật trên người nó cũng không ít,lát ta cho ngươi hết,chỉ cần nhường ta thanh kiếm kia là được"

Lão Lưu nghe vậy thì đang định trả lời đồng ý,nhưng lão chưa kịp trả lời thì Huỳnh Trần Thiên đã cười khặc khặc nói"Thật xem ta là bù nhìn hay sao,tám khiên đó đúng thật là tốt,nhưng phải nhìn xem chủ nhân của nó là ai,nếu là ngươi thì.....khặc khặc"nói xong tung người bay ngang giữa không trung,sau đó động kiếm liên tục xoay tròn toả hắc khí,chém liên tục vào cái khiên thượng phẩm linh khí của lão Nông.

Cheng.....keng....cheng....cheng.....tiếng kim loại va chạm liên tục vang lên,chối tai không chịu được,nếu có phạm nhân ở đây chắc chắn sẽ lũng màn nhĩ mà điếc.

Lão Nông nếu bình thường thì cũng không tới nỗi không chống đỡ được,nhưng lúc này ngực hắn bị thương,hon nữa thế công của Huỳnh Trần Thiên phải gọi là hung mãnh dị thường,nếu tu sĩ bình thường tấn công sẽ là một chiêu một,do còn phải dẫn động phi kiếm bay loạn các kiểu,lúc đó sẽ có khoảng dừng,nhưng nhìn xem,Huỳnh Trần Thiên liên tục công kích,có xiu nào khoảng dừng đâu,hon nữa chém nào chém nấy trăm trọng cực kỳ,không biết thân thể Huỳnh Trần Thiên làm sao mà chịu được nữa.

(lưu ý:việc xoay tròn chém liên tục của HTT là do luyện võ công,gân tay cần cốt mạnh hơn người thường mới làm được,còn tu sĩ thì không có mạnh khoảng thân thể,vì vậy chỉ có thể dùng không linh thuật điều khiển linh khí từ một khoảng cách nhất định,do đó lúc điều khiển sẽ có những khoảng ngừng)

Lão Lưu ở một bên thấy vậy thì xanh mặt không chút nghĩ ngợi dùng Ngự Linh Thuật tung người bỏ chạy,còn lão Nông thì hắn không thềm nhìn tới,đùa sao,nếu còn ở lại nữa chắc chắn kết cục của hắn là chết,nhìn lão Nông một bộ không chịu được là hắn biết rồi.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì hơi nhú mồm cũng không để ý lắm, chạy tụt chạy dù sao kẻ bắt nạt Na Na vẫn còn ở đây, nhưng nghĩ đến Na Na hẳn mới giật mình thán kêu không ổn, Na Na và Mỹ Linh vẫn còn ở ngoài ah.

Như có quỷ nhập, Huỳnh Trần Thiên lập tức bỏ qua lão Nông chạy ra ngoài cửa, nhưng tựa hẳn đã chậm, chỉ nghe từ xa xa vang lên tiếng kêu cứu của Mỹ Linh và Na Na "Cứu với, tên khốn này mau thả ta ra"

(Do vương vào lệnh bài chìa khoá Hoan Hi Cẩm Địa, cho nên bên người Mỹ Linh hiện không có ai bảo vệ, vì thế nàng mới dễ dàng bị bắt như vậy)

Lão Nông ở một bên thấy vậy thì run rẩy cười nói "Ha Ha đáng đời ngươi chưa, rồi cô bé kia cùng hồng nhan của ngươi sẽ bị bán làm nô đĩnh, đến lúc đó hai nàng sẽ quỳ gối dưới quần kẻ khác, còn trong lòng sẽ trách ngươi sao không cứu các nàng ha ha nghĩ đến ta.....Aaaa chuyện gì" chưa nói hết đột nhiên hẳn giật mình, cảm thấy linh lực trong cơ thể không kiểm soát được tuông ra ngoài, chưa kịp rõ đầu đuôi, thì đã thành một cái xác không hồn, không chút sức sống ngã ngửa tại chỗ.

Nhìn theo hướng linh lực lão Nông tuông ra, chỉ thấy quanh người Huỳnh Trần Thiên lúc này hắc khí lượn lờ, hắc khí này không phải ma khí mà là hắc khí từ cái hộp đen tinh xảo, hơn nữa mái tóc không gió mà bay, đôi mắt thì đen thẫm thẫm không thấy xiu lông trắng nào, do đeo mặt nạ nên không biết khuôn mặt có gì không, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt của hắn, chắc chắn bạn sẽ có cảm giác hồn phi phách tán, mọi thứ xung quanh hắn như đang bị thôn phệ vậy.

Huỳnh Trần Thiên lạnh lùng nhìn về hướng lão Lưu vừa đi, sau đó không nói lời nào động thân đuổi theo, cả đồ của lão Nông cũng không thèm nhìn tới, chỉ nghe được hắn vừa chạy vừa gầm nhẹ, có vẻ như một con thú vậy.

.....(^.^).....(-.-).....(^.^)..... HCVVCH

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hồn độn xuất thế

Phía trước là một cái vực sâu không đáy, hai bên là hai vách núi dựng đứng, nếu tới đây bạn chỉ có hai lựa chọn, một là theo đường cũ quay về, hai là trực tiếp nhảy xuống vực kết thúc cuộc đời, tất nhiên không ai ngu mà chọn cách thứ hai, đa số sẽ chọn cách thứ nhất, trừ khi là bọn chán đời thất tình tự tử đu giây điện các thứ bla bla.

Ngoài ra còn một loại nữa, đó chính là bị truy sát buộc phải nhảy xuống vực, và lão Lưu đúng là gặp trùng trường hợp đó, chỉ thấy hắn hai tay cầm Mỹ Linh và Na Na vừa lui vừa uy hiếp quát "Đừng qua đây, ngươi còn bước nữa, thì đừng trách tại sao hai cô bé này chết"

Huỳnh Trần Thiên cách đó không xa nghe vậy thì hắc khí tiêu tán, đôi mắt đen thẫm cũng trở về bình thường, hắn cẩn thận nhìn về lão Lưu nói "Có gì từ từ hãy nói, trước tiên ngươi mau thả người ra đã, mọi việc đều có cách giải quyết, mạng của ngươi ta cũng có thể tha"

Lão Lưu nghe vậy thì đôi mắt nheo lại, suy tính nói "Được rồi, ngươi qua đây đi, ta sẽ trả hai cô bé này cho ngươi" nói xong bước càng gần tới mép vực, khoảng cách còn lại chỉ còn 2 bước chân.

Huỳnh Trần Thiên thấy vậy thì cảm thấy không ổn, sợ rằng vừa bước qua thì sẽ có chuyện, nhưng Mỹ Linh và Na Na vẫn còn ở trong tay lão Lưu, hẳn cũng không dám trái lời, chậm chậm bước từng bước đi qua.

Mỹ Linh thấy vậy thì lo lắng kêu lên "Đồ ngốc, đừng qua đây, cứ kệ ta, giết tên khốn khiếp này đi, ta là con gái của trưởng môn Diệu Âm Môn, ta không tin hẳn dám làm gì ta"

Lão Lưu nghe vậy thì cười lạnh, lên gối vào bụng Mỹ Linh một cái, khiến cho nàng đau đớn quần quai, rồi nói "Giờ thì đã tin ta dám làm gì ngươi chưa?"

"Ngươi Đám" Mỹ Linh chưa nói gì thì một bên Huỳnh Trần Thiên đã tức giận rống lên.

Ầm Ầm thiên địa như có sự hưởng ứng, bắt đầu phát ra những tiếng nổ rành rang, 1 tia 2 tia, từng luồng hắc khí từ trong cơ thể của Huỳnh Trần Thiên bộc phát ra ngoài, mắt hắn lại biến thành một màu đen thẫm thẫm, cùng lúc mọi thứ quanh hắn hề có sinh mệnh đều đồng loạt khô quéo.

"Cái Gì" lão Lưu thấy vậy thì cảm thấy không ổn, thán tự trách mình hành động quá bừa bãi, vội vàng sửa sai nói "Không được qua đây, nếu không có chết, ta cũng sẽ kéo theo hai cô bé này"

Lời của lão Lưu hình như có đã động đến Huỳnh Trần Thiên, chỉ thấy mắt hắn trắng đen chớp chớp, nhưng sau một lát vẫn không có gì thay đổi, Huỳnh Trần Thiên vẫn từng bước tiến về phía trước, xung quanh hắn hắc khí cuồng bạo, bắt đầu hướng về phía lão Lưu.

"Liều Mạng" đây là hai từ duy nhất lão Lưu nghĩ đến lúc này, chỉ thấy hắn vút hai nàng Mỹ Linh và Na Na về phía vực, sau đó té ra một trung phẩm linh khí dạng phòng ngự chắn trước người.

Nhưng tất cả mọi việc hần làm chỉ là vô ích,giống như lão Nông,lĩnh lực trong cơ thể lão Lưu,không chịu sự khống chế bắt đầu tuông ra ngoài,mặt cho trung phẩm phòng ngự linh khí bày trước mặt,tất cả phút chốc hoá thành hư vô.

Huỳnh Trần Thiên giây phút đó cũng giật mình tỉnh lại,hần cảm thấy mình đã nắm bắt được cái gì đó,nhưng nhớ lại Na Na và Mỹ Linh đã rơi xuống vực thì hần cũng cả kinh tung người nhảy theo(từ đó bộ truyện kết thúc,đùa thôi)

.....

Một nơi xa xăm nào đó trên vũ trụ.

Một lão già nhắm mắt yên lặng ngồi trước một tấm bia đá, trên tấm bia đá kia khắc rất nhiều chữ cổ quái dị.

Bỗng nhiên tấm bia đá kia xuất hiện một luồng hắc khí,nếu Huỳnh Trần Thiên ở đây chắc chắn sẽ nhận ra lai lịch loại hắc khí này,tại vì nó không phải cái gì xa lạ,mà chính là loại hắc khí bay ra từ cái hộp màu đen tinh xảo,luồng hắc khí kia sau khi xuất hiện thì biến thành một dòng chữ cổ,nằm ngay ngắn cùng với dòng chữ đứng đầu trên tấm bia đá.

Lão già kia thấy vậy thì cả kinh đứng dậy lăm bằm(pha này ăn bánh mì phiên ngữ nên ta dịch được)"Thời Không xuất thế đã loạn lắm rồi,nay đến Hỗn Độn cũng muốn xuất thế,không biết vũ trụ sắp có biến cố gì đây,aizzzz"nói xong lại ngồi xuống nhắm mắt.

.....

Vù Vù

Huỳnh Trần Thiên tay cầm linh khí gia tăng trọng lượng cảm thấy người xuống vực sâu,qua một phút cuối cùng hần cũng bắt kịp được tốc độ rơi của hai nàng Na Na và Mỹ Linh,thấy vậy hần vui mừng kêu lên"Hú"

Na Na do không biết Huỳnh Trần Thiên là ai nên không có phản ứng gì quá rõ ràng,Mỹ Linh thấy Huỳnh Trần Thiên cũng nhảy xuống thì lo lắng la lên"Sao ngươi cũng bị rơi xuống đây?"

Huỳnh Trần Thiên cất linh khí vào túi trữ vật,rồi từ từ tiếp cận hai nàng cười nói"Ta thấy hai đoá hoa xinh đẹp bị vút xuống vực,không nỡ để hai đoá hoa xinh đẹp kia phải tịch mịch,nên ta theo bồi tiếp,lý do này có hợp ý ngươi không"

Mỹ Linh nghe vậy trong lòng như có mật ngọt,quên luôn mình đang ở tình thế như thế nào,đỏ mặt nói"Cũng xem như ngươi có lương tâm"

"hì hì"Huỳnh Trần Thiên nghe vậy thì hì hì cười một tiếng,vô tình nhìn qua Na Na thì thấy nàng vẻ mặt bối rối,không ngừng nhìn xuống đáy vực.

Thấy vậy Huỳnh Trần Thiên định gỡ mặt nạ tạo bất ngờ cho nàng,đúng lúc này Na Na sợ hãi kêu lên"Nhìn kìa"

Nghe vậy Huỳnh Trần Thiên giật mình vội chuyển ánh mắt nhìn xuống dưới,vừa nhìn hần đã buột miệng kêu lên"Cái này...."

Bạn đang đọc truyện *Tu Ma Phi Thăng Quyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.